

DPLO21566

การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย
ของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

นางสาวฟาสิทธิ์ อาแว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5 3 8 3 3 8 0 8 2 7

DEVELOPMENT OF A PEER FEEDBACK MODEL TO ENHANCE THAI WRITING SKILLS
OF THAI AS A SECOND LANGUAGE LEARNERS

Miss Fasihah Arwae

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Measurement and Evaluation
Department of Educational Research and Psychology
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2012
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การพัฒนาการรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อ
เสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

โดย

นางสาวฟาสิทธิ์ อาแว

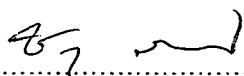
สาขาวิชา

การวัดและประเมินผลการศึกษา

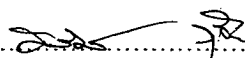
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

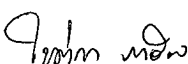
รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชนิตา รักษ์พลเมือง)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ดร.พิกุล เอกวางกูร)

ฟาสีอะห์ อาเว: การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. (DEVELOPMENT OF A PEER FEEDBACK MODEL TO ENHANCE THAI WRITING SKILLS OF THAI AS A SECOND LANGUAGE LEARNERS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.โชติกา ภาชีผล, 288 หน้า

การวิจัยและพัฒนาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ 3) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน และ 4) เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 254 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ คู่มือการใช้รูปแบบฯ แบบประเมิน แบบวัดทัศนคติและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้สถิติภาคบรรยาย การทดสอบความแปรปรวนสองทางผสม (two-way mixed ANOVA) การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- 1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หลักการของรูปแบบ จุดมุ่งหมายของรูปแบบ กิจกรรมการเรียนการสอน และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน
- 2) พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ โดยภาพรวมสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3) พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ไม่แตกต่างกัน เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน
- 4) จากการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนก่อนทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และโดยภาพรวมผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ นอกจากนี้ครูและผู้เรียนยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ทางการปฏิบัติ

ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต *ท้อม อ.*
 สาขาวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก *ท้อม มธว*
 ปีการศึกษา 2555

5383380827: MAJOR EDUCATIONAL MEASUREMENT AND EVALUATION

KEYWORDS: PEERFEEDBACK / WRITING PERFORMANCE / SECOND LANGUAGE

FASIAH ARWAE: DEVELOPMENT OF A PEER FEEDBACK MODEL TO ENHANCE THAI WRITING SKILLS OF THAI AS A SECOND LANGUAGE LEARNERS. ADVISOR: ASSOC PROF. SHOTIGA PASIPHOL, 288 pp.

This research and development aimed to: 1) develop the peer feedback model to enhance Thai writing skill of Thai as a second language learners 2) compare Thai writing development of learners between those who used peer feedback model and did not 3) compare Thai writing development of students who have high, medium and low Thai writing performance when they received feedback from peer who had different level skill and 4) to evaluate effectiveness of using peer feedback model. Participants were 254 eleventh grade students in Pattani. The data were collected through the peer feedback model manual, evaluation form, and attitude scale and interview schedule. The quantitative data were analyzed by descriptive statistic, two-way mixed ANOVA, t-test and one-way ANOVA. The qualitative data were analyzed by content analysis.

The research findings were as follows: 1) the peer feedback model to enhance Thai writing skill of Thai as a second language learners consisted of four components, including the principle of the model, the goal of the model, teaching and learning activities, and peer feedback form 2) Overall Thai writing development of students who used peer feedback model were higher than students who did not at 0.1 level significant 3) Thai writing development of students who had high level, medium level and low level of Thai writing performance was not significantly different when they received feedback from peers who had different skill and 4) the effectiveness of the peer feedback model revealed the student who had the development in Thai writing performance meant they had higher post-test than pretest at 0.1 level significant, the students had positive attitude towards the peer feedback model. In addition, teacher and student were accepting the possibility of the practical.

Department: Educational Research and Psychology..... Signature..... *Shan An*
Field of Study: Educational Measurement and Evaluation..... Advisor's Signature..... *Shotiga P.*
Academic Year 2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความเมตตากรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาษีผล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาให้ความดูแลเอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือและคำปรึกษาที่เป็นประโยชน์ แก่ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย รวมทั้งรองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.พิบูล เอกวรางกูร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ภายนอกมหาวิทยาลัย ที่ให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของงานวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตลอดจนโรงเรียนที่ทดลองใช้เครื่องมือ และครูผู้สอนทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือแก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ฟารีดา ยะโตะ อาจารย์ดวงใจ ทางบุญล้อม และอาจารย์นุรฮายาตี ปือฮา อีกทั้งนักเรียนและผู้บริหารโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ โรงเรียนจงรักสัจย์วิทยา และโรงเรียนส่งเสริมศาสนา ที่ให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยเป็นอย่างดี และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ให้การประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณสุไฮมี แวเดร์ ที่คอยเป็นกำลังใจ ช่วยเหลือ และอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอ คุณเสานิต กิตตินานนท์ คุณธัญลักษณ์ ตั้งถาวรการ และมิตรสหายภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกคนที่คอยให้กำลังใจ ความช่วยเหลือ และคำแนะนำตั้งแต่เริ่มการศึกษางานวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี รวมทั้งขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือทุกท่านที่ไม่สามารถเอ่ยนามในที่นี้ได้ทั้งหมด ที่ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี และขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่มอบทุนอุดหนุนสำหรับการทำวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัย

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และสมาชิกครอบครัว ที่ส่งเสริมและเอาใจใส่ผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ให้การสนับสนุนทั้งด้านทุนทรัพย์ เวลาและการผลักดัน จนผู้วิจัยสามารถสำเร็จการศึกษาได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน.....	11
ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนความเรียงและเกณฑ์การประเมิน.....	29
ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับคะแนนพัฒนาการ.....	42
ตอนที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	45
ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	50
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะ การเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	58

ระยะที่ 2	การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	63
ระยะที่ 3	การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	67
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
ตอนที่ 1	ผลการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	84
ตอนที่ 2	ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ.....	112
ตอนที่ 3	ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน.....	131
ตอนที่ 4	ผลการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	140
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	150
	สรุปผลการวิจัย.....	152
	อภิปรายผลการวิจัย.....	156
	ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้.....	164
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	165
	รายการอ้างอิง.....	166
	ภาคผนวก.....	175
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	176
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือ.....	178
	ภาคผนวก ค ผลตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	183
	ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	192

ภาคผนวก จ ตัวอย่างงานเขียนฉบับร่าง ข้อมูลย้อนกลับ และงานเขียนฉบับ สมบูรณ์.....	208
ภาคผนวก ฉ คณะแผนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ทดลองใช้ รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ช่วงก่อนและหลังการ ทดลอง และคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อ เสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง.....	219
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	288

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	กระบวนการ 4 ขั้นตอน Min (2005).....	21
2.2	สรุปแนวทางการประเมินงานเขียน.....	36
3.1	ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียน ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่ม ผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ.....	64
3.2	ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนของ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ.....	65
3.3	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2.....	66
3.4	แสดงรายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	74
3.5	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติ.....	80
3.6	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ.....	80
3.7	ประเด็นที่ศึกษา เครื่องมือ การวิเคราะห์ข้อมูล และเกณฑ์การประเมินผล.....	82
4.1	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากการประเมินความเหมาะสมของ รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ.....	96
4.2	ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากการประเมินความเหมาะสมของ ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน.....	97
4.3	ผลการตรวจสอบคุณภาพของคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดย เพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ (N=7).....	98
4.4	ผลการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ.....	112
4.5	ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง.....	116
4.6	ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ของกลุ่ม ผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	117
4.7	ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย 3 ระยะ ของกลุ่ม ผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	119

ตารางที่	หน้า	
4.8	ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	120
4.9	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	120
4.10	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะ ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	121
4.11	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะ ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	121
4.12	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยตามระยะพัฒนาการของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน.....	122
4.13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันและกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน.....	123
4.14	ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นรายทักษะ.....	124
4.15	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน แยกเป็นรายทักษะ.....	124
4.16	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง.....	125
4.17	ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของกลุ่มผู้เรียนที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Test of Between-Subject effect) ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง.....	126
4.18	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับสูง.....	127
4.19	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับสูง.....	127
4.20	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยตามของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ที่มีความสามารถระดับสูง.....	128

ตารางที่	หน้า
4.21	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับต่ำ..... 129
4.22	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับต่ำ..... 129
4.23	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ..... 130
4.24	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีความสามารถแตกต่างกันเป็นรายระดับ..... 132
4.25	ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นรายทักษะ..... 133
4.26	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน แยกเป็นรายทักษะของผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ..... 133
4.27	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง..... 134
4.28	ผลการอิทธิของผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ผู้อ่าน) ที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Tests of Between-Subjects Effects)..... 136
4.29	สรุปผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย..... 137
4.30	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับทั้ง 4 ครั้ง..... 139
4.31	จำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามระดับพัฒนาการ..... 141
4.32	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระหว่าง pretest กับ posttest..... 141
4.33	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง..... 142

ตารางที่	หน้า
4.34 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูล ย้อนกลับโดยเพื่อนฯ.....	145
4.35 การทดสอบรายคู่ระหว่างคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูล ย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ของผู้เรียนที่มาจากโรงเรียนต่างกันทดสอบโดยวิธีของ เชฟเฟ่ (Scheff').....	145

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2.1	โมเดลการแก้ไขโดยใช้ข้อมูลย้อนกลับ.....	18
2.2	การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ.....	23
3.1	ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อ เสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาไทย.....	59
3.2	แผนภาพการทดลอง.....	67
4.1	(ร่าง) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียน ภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	85
4.2	รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย ของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง.....	100
4.3	การแสดงผลพัฒนาทางการเขียนภาษาไทย 3 ระยะ.....	115
4.4	ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้งระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ.....	118
4.5	ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ.....	122
4.6	ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่ แตกต่างกัน.....	123
4.7	ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถ ระดับปานกลางของกลุ่มผู้เรียนที่ต่างกัน.....	126
4.8	ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มี ความสามารถระดับสูง.....	127
4.9	ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่ แตกต่างกัน ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง.....	128

ภาพที่	หน้า
4.10 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ.....	130
4.11 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ.....	131
4.12 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน.....	135
4.13 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เขียนและผู้อ่านที่มีความสามารถแตกต่างกัน.....	136
4.14 ค่าเฉลี่ยคะแนนประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับแต่ละชิ้นงาน.....	139

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เน้นกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่ต้องดำเนินการด้วยเทคนิค วิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถวัดและประเมินผลผู้เรียนได้อย่างรอบด้าน ทั้งนี้ต้องสอดคล้อง และครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตร โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ การร่วม กิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละ ระดับและรูปแบบการศึกษา ซึ่งการประเมินผลการเรียนรู้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงพัฒนาผู้เรียน พัฒนาการจัดการเรียนรู้และตัดสินผลการเรียน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช, 2551) โดยการประเมินผลการเรียนรู้สามารถทำได้ทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเรียน ระหว่าง เรียน และหลังการเรียน การประเมินตั้งแต่เริ่มเรียนเป็นการประเมินเพื่อจัดตำแหน่ง (placement evaluation) การประเมินระหว่างเรียนทำหน้าที่ในการประเมินความก้าวหน้า (formative evaluation) และหลังการเรียนเป็นการประเมินสรุปรวม (summative evaluation) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2548) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้ความสำคัญกับการประเมินความก้าวหน้าซึ่งเห็นได้จากการประเมินระหว่างเรียนมีสัดส่วนมากกว่าการ ประเมินสรุปรวม

การประเมินความก้าวหน้าเป็นการประเมินพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2548) และเป็นการประเมินที่ออกแบบมาเพื่อให้ข้อมูล ย้อนกลับที่มีคุณค่าและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน (Black and William, 1998 cited in Gielen, Peeters, Dochy, Onghena and Struyven, 2010) ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่ผู้เรียน ได้รับส่งผลให้สามารถกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนสามารถทราบว่าตนเองมี ความรู้ ความสามารถหรือทักษะต่าง ๆ อยู่ในระดับใด มีจุดเด่น จุดด้อย อะไรเพื่อเป็นการ เสริมแรงการเรียนรู้หรือนำไปปรับปรุงแก้ไขผลงานของตนเองขึ้นต่อไป ส่งผลให้การเรียนของ ตนเองดีขึ้น (Bloom, 1987 อ้างถึงในสุชาติา โรจนาศัย, 2548) การประเมินผลร่วมกับการให้ข้อมูล ย้อนกลับจึงเป็นแนวทางที่ควรคำนึงในการประเมินผลผู้เรียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ ดียิ่งขึ้น

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวิธีการหนึ่งของการประเมินความก้าวหน้า Narciss (2008 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) ได้นิยามการให้ข้อมูลย้อนกลับว่าเป็นสารสนเทศทั้งหมดที่ผู้เรียนได้รับหลังจากตอบ เพื่อแจ้งให้กับผู้เรียนทราบระดับการเรียนรู้และทักษะที่แท้จริง Mory (2003 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถสนับสนุนการเรียนรู้ได้ 4 มุมมอง (1) ข้อมูลย้อนกลับสามารถนำมาพิจารณาเพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการตอบหรือเพิ่มความถูกต้องยิ่งขึ้น (2) ข้อมูลย้อนกลับถือเป็นการเสริมแรงโดยอัตโนมัติที่มีความสัมพันธ์เบื้องต้นกับการตอบ (เน้นความถูกต้อง) (3) ข้อมูลย้อนกลับเป็นสารสนเทศที่ผู้เรียนใช้เป็นเหตุผลประกอบในการเปลี่ยนการตอบครั้งแรก (เน้นกับการตอบที่ผิด) (4) การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นโครงสร้างที่สามารถช่วยผู้เรียนในการสร้างเทคนิคและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจะมีความแตกต่างกันระหว่าง ข้อมูลย้อนกลับจากภายนอก ซึ่งหมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูหรือเพื่อน และข้อมูลย้อนกลับจากภายใน คือ ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากตัวผู้เรียนเอง (Bangert-Drowns et al., 1991; Kluger and DeNisi, 1996 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) และวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับ ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบการพูด (oral feedback) และการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบการเขียน (written feedback) (Rollinson, 2005)

Keh (1996 cited in Wanchid, 2007) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback) มีหลายชื่อ ได้แก่ การตอบสนองโดยเพื่อน (peer response) การแก้ไขโดยเพื่อน (peer editing) การวิจารณ์โดยเพื่อน (peer critiquing) และการประเมินโดยเพื่อน (peer evaluation) ซึ่งแต่ละชื่อจะมีจุดเน้นในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน ถึงจะใช้ในความหมายใดก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนก็สามารถสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนเป็นสื่อในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนกับเกณฑ์ ซึ่งจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน และข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุง (Falchikov, 1996 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน (Falchikov, 2001 cited in Liu and Carless, 2006; Li, Liu and Steckelberg, 2009) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนที่เป็นผู้ประเมินจะได้รับประโยชน์โดยตรงจากการได้เห็นตัวอย่างหรือแนวทางของผู้อื่น และจากการได้วิเคราะห์งานเพื่อนกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ต้องประเมิน (Topping, 1998) ซึ่งการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการได้รับการประเมินหรือข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนเพียงอย่างเดียว แต่เกิดขึ้นจากกระบวนการซ้ำ ๆ ในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ส่งผลสะท้อนมายังผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับในการตรวจสอบตนเอง (Liu and Carless, 2006)

ปัจจุบันการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน (Kamimura, 2006; Cho and Schonn, 2007; Nelson, 2009; Ting and Qian, 2010) ไม่ว่าจะเป็นการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ กรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และกรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (Rollinson, 2005; Kamimura, 2006) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่งผลให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่สามารถสนับสนุนการรับรู้ของผู้เรียนจากการอ่านและจากกิจกรรมการเขียนเพื่อสื่อสารระหว่างผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้รับข้อมูลย้อนกลับ (Elbow, 1981 cited in Kamimura, 2006) และผลสะท้อนกลับทางบวกจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและการปรับปรุงแก้ไขแบบมีส่วนร่วมระหว่างเพื่อนส่งผลให้คุณภาพการเขียนดีขึ้น (Crinon and Malin, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับ Mendonca และ Johnson (1994 cited in Yang, 2011) พบว่า ผู้เรียนจะใช้เวลาในการทบทวนการเขียนให้ดีกว่าก่อนให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนยังสามารถเพิ่มความตั้งใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีขึ้น (Cole, 1991; Pope, 2005 cited in Gielen, Top, Dochy, and Onghena, 2010) และลดความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนได้อีกด้วย (Atay, 2007) นอกจากนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่เพียงเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนการเขียน เนื่องจากห้องเรียนใหญ่ ผู้เรียนมีจำนวนมากและครูมีภาระงานสอนมาก ส่งผลให้ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับครูที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับงานของผู้เรียนทุกชิ้นเพราะต้องใช้เวลามากและต้องมีความพยายามในการตรวจให้เสร็จ (Wanchid, 2007; Cho and Schunn, 2007; Lee, 2007) ซึ่งโดยส่วนใหญ่ครูมักจะให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับทางบวก เช่น ดีมาก ทำดีแล้ว คุณสามารถทำได้ดีกว่านี้ (Ferris et al., 1997 cited in Yang, 2011)

การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียน เพราะการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากการฟัง การพูด และการอ่านเพื่อรวบรวมข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ แล้วเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นงานเขียน นอกจากนี้การเขียนต้องอาศัยความสามารถในการรวบรวมข้อมูล การลำดับความคิด และการใช้ภาษา รวมทั้งความสามารถในการสื่อสารความคิดไปยังผู้อื่นด้วย ดังนั้นในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยุ่งยากมากที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2539) สอดคล้องกับ Vera, Kvan, West, และ Lai (1998 cite in Cho and Schunn, 2007) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญและต้องตระหนักเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีข้อบกพร่องทางการเขียนหลายด้าน ดังงานวิจัยของ ภาสพงศ ฝิวพอให้ (2549) พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีความบกพร่องด้านการสะกดคำ มากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริระ สมนาม (2550) พบว่าข้อผิดพลาดในระดับการแต่งประโยค ซึ่งพบจำนวน 221 รายการ รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดในระดับคำ ซึ่งพบจำนวน 125 รายการ นอกจากนี้เป็นข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และข้อผิดพลาดในระดับความหมาย จำนวน 113 รายการ และ 103 รายการ ตามลำดับ นอกจากนี้งานวิจัยของ ฟาน จงบินห์ (2552) และ สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ (2552) พบสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองบกพร่องทางการเขียนภาษาไทย ได้แก่ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ การเขียนตามการออกเสียง อิทธิพลของภาษาแม่ และความแตกต่างทางด้านโครงสร้างภาษา

บริบทของสามจังหวัดชายแดนใต้หรือพื้นที่ในเขตชายแดนของประเทศไทยที่ประชาชนส่วนใหญ่มักจะใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นภาษาหลัก ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการเรียนรู้เมื่อเข้ารับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งทำให้พบว่าการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนมีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ มาก ที่เห็นได้จากการศึกษาของ อำไพ กิมแหลม (2528) เรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของเด็กไทยมุสลิมส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการความหมายของคำ การเว้นวรรคตอน และโครงสร้างของประโยคเป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ พะยอม ทนมี (2541) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิค นราธิวาส ได้แก่ การใช้คำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้รูปแบบการเขียน การใช้ถ้อยคำและสำนวนและการใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลัก หรือกล่าวได้ว่าเป็นผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังคงมีปัญหาเรื่อง การเขียนแม้จะเข้าสู่ระดับมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ซึ่งตรงข้ามกับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก เพราะเมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัยทักษะการเขียนดีขึ้น พบข้อบกพร่องในการเขียนน้อย ดังงานวิจัยของ กวรรรณ พินเนศวร (2553) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ พบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยในการเขียนบทความโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้โรงเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ขาดครูที่จบตรงสาขา หากมีครูที่จบตรงสาขา ส่งผลให้ครูมีภาระงานสอนมากใน

การสอนรายวิชานั้น ๆ เช่นเดียวกับรายวิชาภาษาไทยหรือการเขียนภาษาไทย ส่งผลให้ครูมีเวลาไม่เพียงพอที่จะให้ความสำคัญกับผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนต่ำ นอกจากนี้ผลจากการสัมภาษณ์ครูในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่า จำนวนผู้เรียนในแต่ละห้องมีจำนวนมาก โดยเฉพาะประมาณห้องละ 50 คน ซึ่งมากกว่าที่เกณฑ์กำหนด คือ จำนวนผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา รับได้ห้อง 40 คน หากจำเป็นรับได้ไม่เกินห้องละ 50 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2) การมีจำนวนผู้เรียนมาก ส่งผลให้ครูไม่มีเวลาเพียงพอหรือต้องใช้เวลามากในการตรวจและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้อย่างละเอียด ซึ่งสอดคล้องกับ Wanchid, 2007; Cho และ Schunn, 2007; Lee, 2007 ที่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้แล้วข้างต้น การนำเพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลย้อนกลับ จึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างละเอียด และมีความหลากหลาย (กรณีที่ใช้เพื่อนหลายคน)

จากสภาพปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเป็นเช่นนี้ การพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับผู้เรียนเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ และการใช้วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลากหลาย ดังเช่น งานวิจัยของ Wanchid (2007) ได้ศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 3 วิธี ได้แก่ 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยวิธีการใช้กระดาษ (paper pencil) 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail peer feedback) และ 3) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบการเขียนโดยใช้กระดานสนทนา (Web board peer feedback) Gielen, Peeters et al (2010) ได้ศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 2 วิธี ได้แก่ 1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการเรียนรู้โดยมีลักษณะที่แน่นอนของเนื้อหาในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) เครื่องมือที่มีความเฉพาะเจาะจงในการสนับสนุนการให้ข้อมูลย้อนกลับ Gielen, Top et al (2010) ได้เปรียบเทียบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและครูและแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายในหลักสูตรการเขียนของโรงเรียน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนด้วยวิธีใดก็ส่งผลให้พัฒนาการทางการเขียนดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่มีความเหมาะสมกับบริบทในพื้นที่ชายแดนของประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการใช้พัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยต่อไป โดยมีคำถามวิจัยดังนี้

คำถามวิจัย

1. รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยควรมีลักษณะอย่างไร
2. พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. ประสิทธิภาพของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน
4. เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

สมมติฐานการวิจัย

1. รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไวยากรณ์เขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการแก้ไวยากรณ์เขียนภาษาไทยของกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไวยากรณ์เขียนโดยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือได้รับการตรวจแก้ไวยากรณ์เขียนโดยครู 2) ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไวยากรณ์เขียนโดยเพื่อน

สูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการปรับแก้งานเขียนด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานสำหรับขั้นตอนของการทดลองใช้รูปแบบได้ว่า

กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

2. จากการศึกษางานวิจัยของ Gielen, Top et al (2010) เรื่องการพัฒนาประสิทธิภาพของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสำหรับการเรียนรู้ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้น เมื่อได้รับข้อเสนอแนะแบบตัดสินคำ (justified) แต่จะมีอิทธิพลลดน้อยลงสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถก่อนเรียนสูง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานสำหรับขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ว่า

เมื่อเปรียบเทียบผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการเขียนไม่สูงน่าจะมีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับสูง

ขอบเขตของการวิจัย

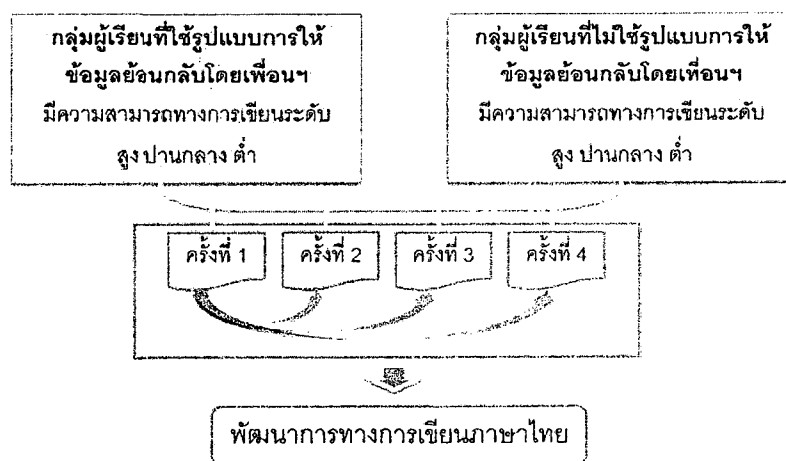
การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาและพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งวิธีการพัฒนารูปแบบเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ซึ่งในขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยกึ่งทดลอง โดยนำไปใช้กับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนที่มีผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทั้งชั้นเรียน ใน 3 จังหวัดชายแดนใต้

การประเมินผลการเขียนใช้เกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางการเขียน โดยรูปแบบการเขียนภาษาไทยขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนในช่วงเก็บข้อมูลวิจัย ในการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบพัฒนาการระหว่างผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ผู้เรียนถูกจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ โดยทำการเก็บข้อมูล 4 ครั้ง ซึ่งหัวข้องานเขียนที่ครูมอบหมายให้

ผู้เรียนเขียนแต่ละครั้งจะแตกต่างกัน แต่มีระดับความยากง่ายใกล้เคียงกัน และสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนการสอนในภาคการศึกษาที่ทำการเก็บข้อมูล นั่นคือ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2555

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน แล้วนำรูปแบบที่ได้ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง โดยกลุ่มทดลองจะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และกลุ่มควบคุมไม่ใช้รูปแบบฯ ซึ่งทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้แบ่งผู้เรียนเป็น 3 กลุ่มตามระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ระหว่าง กลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ แล้วดูผลที่ได้ในการพัฒนาทักษะการเขียน แสดงดังภาพ 1.1

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง การให้ข้อมูลที่เป็นการแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานว่าเป็นอย่างไร อาจเป็นการเสริมแรงหรือบอกให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเขียนไปในทิศทางบวก

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง วิธีการหรือแนวทางที่ให้ผู้เรียนให้ข้อมูลที่เป็นการแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน โดยใช้แบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การเขียนภาษาไทย หมายถึง การเขียนความเรียงประเภทต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนการสอนในช่วงการทำการวิจัย ซึ่งในช่วงการวิจัยครั้งนี้ใช้การเขียนเรียงความ

ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หมายถึง ผู้เรียนที่มีพื้นฐานที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาหลัก แต่ต้องเรียนภาษาไทยโดยผ่านกระบวนการเรียนการสอนที่โรงเรียน

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ โดยอาศัยความสามารถในการใช้ถ้อยคำ วลี และประโยคต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียนเรียงเป็นข้อความให้สื่อความหมายชัดเจน โดยอาศัยองค์ประกอบในการเขียน 5 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา

พัฒนาการทางการเขียน หมายถึง ผลที่ได้จากการคำนวณคะแนนพัฒนาการด้วยวิธีวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ โดยมีสูตรคำนวณ คือ

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

เมื่อ F คือคะแนนเต็ม X คือคะแนนที่ได้จากการประเมินผลงานครั้งแรก และ Y คือคะแนนที่ได้จากการประเมินครั้งถัดไป

ประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง ระดับการบรรลุผลตามเป้าหมายของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งพิจารณาจาก 1) คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ 2) ทศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ 3) ศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ และการยอมรับโดยการสัมภาษณ์ครูและผู้เรียน

ผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2. ได้สารสนเทศในการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นทางเลือกในการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการเขียน

3. ได้สารสนเทศสำหรับครูที่สอนในการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการเขียนภาษาไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยขอเสนอเนื้อหาโดยจำแนกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนความเรียงและเกณฑ์การประเมิน

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับคะแนนพัฒนาการ

ตอนที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ที่ผ่านมาระบบการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการประเมินความก้าวหน้า (formative assessment) ซึ่งเป็นการประเมินที่ออกแบบมาเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ในการสนับสนุนการเรียนรู้ (Black and William, 1998 cited in Gielen, Peeters at all, 2010) และหันมาให้ความสำคัญกับการใช้การประเมินโดยเพื่อน (peer assessment) มาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้อีกครั้ง (Falchikov, 1995 cited in Gielen, Peeters at all, 2010) เช่นเดียวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 การประเมินความก้าวหน้าโดยเพื่อน (formative peer assessment) เป็นการประเมินรูปแบบหนึ่งที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าถึงคุณลักษณะของงานที่มีคุณภาพ เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจอย่างชัดเจนก่อนว่าเขาตรวจสอบอะไรในงานของเพื่อน ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องอธิบายผลที่คาดหวังให้ผู้เรียนทราบก่อนลงมือประเมิน ผลการตัดสินใจประกอบด้วยคะแนนและข้อเสนอแนะเชิงคุณภาพ ซึ่ง Falchikov (1995 cited in Gielen, Peeters at all, 2010) กล่าวว่า ผลข้อเสนอแนะได้จากการประเมินนั้น เรียกว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback)

ซึ่งนอกจากคำว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback)” ยังมีคำที่มีความเกี่ยวข้องอีกหลายคำ ตัวอย่างเช่น การตอบสนองโดยเพื่อน (peer response) การแก้ไขโดยเพื่อน (peer correction) การทบทวนโดยเพื่อน (peer review) การประเมินโดยเพื่อน (peer assessment) และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback) ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้จะใช้คำ

ว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ต่อไปผู้วิจัยขอนำเสนอความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมากมาย ดังต่อไปนี้ Counterpart

Black และ William (1998 cited in Gielen, Top et al., 2010) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรูปแบบการประเมินที่ดำเนินการโดยผู้เรียนที่มีสถานภาพเท่าเทียมกัน ซึ่งไม่ใช่การตัดสินเกรดของประเมินครั้งสุดท้าย แต่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้รับจากผู้ประเมิน โดยผู้ประเมินจะบรรยายจุดแข็งและจุดอ่อนของทักษะปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงด้วยข้อเสนอแนะที่มีความยาวและการเสนอแนะเพื่อให้เกิดการพัฒนาให้ดีขึ้น โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีคล้ายคลึงกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครู

Falchikov (2001 cited in Liu and Carless, 2006) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติ (performance) กับมาตรฐาน (standards) ที่วางไว้

Liu และ Carless (2006) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เปรียบเสมือนการสนทนาของผู้เรียนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของงานและมาตรฐานของงานที่ผู้เรียนทำ

College of Registered Nurses of British Columbia: CRNBC (2006) ได้ให้นิยามของ ข้อมูลย้อนกลับ คือ แนวทางให้การให้ข้อมูลเพิ่มเติมเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาและเป็นการตรวจสอบความถูกต้องของมุมมองของตนเอง

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง การให้เพื่อน แสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะวิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพในการนำไปพัฒนาทักษะการเขียน หรือการใช้เกณฑ์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนกันประเมิน เพื่อให้ได้สารสนเทศในการพัฒนาการเรียนรู้หรือทักษะปฏิบัติให้ดีขึ้น

ประเภทการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ประเภทการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเมื่อแบ่งตามรูปแบบต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. แบ่งตามสมัยนิยม

1.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบดั้งเดิม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ (paper-pencil peer feedback) หรือแบบปากเปล่า (oral feedback)

1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนผ่านทางอีเมลล์ (E-mail peer feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบกระดานสนทนา (Web board peer feedback)

2. แบ่งตามลักษณะข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ

2.1 การได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการประเมินโดยเพื่อน (peer assessment)

การประเมินโดยเพื่อน เป็นการที่ผู้เรียนพิจารณาคุณภาพงานของเพื่อนผู้เรียน (Berg, Admiraal, and Pilot, 2003 cited in Huÿnh Minh Hièn, 2008) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าการประเมินโดยเพื่อนสามารถเป็นทั้งการประเมินสรุปผลและการประเมินความก้าวหน้า ซึ่งการประเมินโดยเพื่อนสำหรับการประเมินสรุปผลจะเป็นการให้ผู้เรียนประเมินโครงงานของผู้อื่นออกมาเป็นเกรด สำหรับการให้การประเมินโดยเพื่อนในการประเมินความก้าวหน้า Shaaban (2006 cited in Huÿnh Minh Hièn, 2008) สำหรับการใช้เพื่อการประเมินความก้าวหน้าส่งผลให้ช่วยลดความวิตกกังวลในการเขียน เนื่องจากให้ความสำคัญกับความถูกต้องในการเขียน และทำให้เพิ่มความรูสึกจะที่เขียนออกมาอย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ผู้วิจัยยังอธิบายเพิ่มอีกว่า การประเมินโดยเพื่อนหรือการประเมินเป็นกลุ่มสามารถช่วยให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศพัฒนาขึ้น สำหรับการประเมินโดยเพื่อน ผู้เรียนสามารถเขียนประเมินและเสนอแนะเพิ่มเติม ในขณะที่บทบาทของครู ในการให้เพื่อนประเมิน คือ การให้คำแนะนำหรือแนวทาง ที่อธิบายให้ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถประเมินงานของเพื่อนได้ และเพื่อช่วยให้ผู้เรียนให้เกณฑ์ในการประเมินถูกต้อง

นอกจากนี้ Topping (1998) ได้นิยาม *การประเมินโดยเพื่อน* เป็นการให้แต่ละคนพิจารณา ระดับ คุณค่า คุณภาพ หรือผลผลิตจากการเรียนรู้ของเพื่อนที่มีสถานะเท่าเทียมกัน

2.2 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการแก้ไขงานโดยเพื่อน (peer correction or peer editing)

การแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อนมีข้อดีหรือประโยชน์ในการพัฒนาการเขียนดังนี้

1. เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้มีการอภิปรายกันส่งผลให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดด้วย (Edge, 1989; Brumfit, 1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

2. ทำให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันในการแก้ไขข้อผิดพลาด การพูดคุยกันช่วยให้แต่ละคนเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของผู้อื่น และอาจทำให้ผู้เรียนพบว่า หากค้นหาความผิดพลาดของตนเองทำได้ยาก การให้ความร่วมมือในการตรวจงานให้กัน เป็นการช่วยพัฒนาความสามารถในการที่จะมองเห็นข้อผิดพลาดของตนเองได้ (Edge, 1989 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) และเมื่อค้นพบข้อผิดพลาด (error) และข้อผิดพลาด (fault) ในงานของผู้อื่นจะเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยง ไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนของตน (Brumfit, 1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

3. การทำงานเขียนของผู้เรียนจะได้รับการอ่านจากเพื่อน ทำให้ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะเขียนให้ดีที่สุดโดยจะทบทวนแก้ไขงานของตนอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้ผู้เขียนเป็นนักอ่านที่มีวิจารณญาณ เพราะนอกเหนือจากการได้อ่านงานเขียนของผู้อื่นแล้ว ยังได้กลับมาอ่านงานเขียนของตนเองด้วยการได้พบปัญหาในการเขียนของผู้อื่นเป็นการเพิ่มความระมัดระวังในการเขียน และปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้พร้อมกัน (Dixan, 1986 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

นอกจากนี้ Brumfit (1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) ได้ชี้ให้เห็นข้อดีของการตรวจงานโดยเพื่อนไว้ดังนี้

1. ในกระบวนการให้เพื่อนตรวจงานเขียนให้ถือได้ว่างานเขียนนั้นได้ผ่านการทบทวนก่อน เนื่องจากงานเขียนนั้นต้องผ่านการวิจารณ์จากเพื่อนก่อนนำไปเผยแพร่ ดังนั้นเขียนงานชิ้นนั้น ๆ จึงมีชิ้นงานที่ผ่านการตัดสินไปเพียงครั้งเดียว

2. ผู้เขียนพยายามใช้ถ้อยคำที่ให้ความชัดเจนแก่ผู้อ่านมากที่สุด เพื่อสื่อให้เพื่อนเข้าใจในสิ่งที่ตนเองเขียนมากที่สุด

3. ผู้เขียนพยายามคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับคำวิจารณ์ของผู้อ่านในขณะที่เขียน ดังนั้นผู้เขียนจะต้องแสดงผลในสิ่งที่ตนเขียนได้

4. การได้อภิปราย แล้วรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อน ๆ ทำให้ผู้เขียนมีทัศนคติที่กว้างขึ้นและนำไปใช้งานเขียนของตนได้

6. การทบทวน และการแก้ไขข้อผิดพลาด ควรทำทันทีหลังการเขียน เพราะผู้เขียนยังไม่ลืมสิ่งที่ตนเขียนไป

7. ครูและผู้เรียนเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันมากกว่าการที่ครูเก็บงานเขียนไปตรวจและวิจารณ์ผู้เดียว

ข้อดีของการตรวจงานให้เพื่อนตามที่ Brumfit ได้กล่าวไว้ นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fowler (1980 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการตรวจเรียงความโดยเพื่อนผู้เรียน โดยทำการทดลองกับผู้เรียนชั้นปีสุดท้ายในโรงเรียนมัธยมศึกษาใน Mid-West-City จำนวน 40 คน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนมีความยินดีและมีแรงจูงใจที่จะให้เพื่อนตรวจงานเขียนของตน และมีความเชื่อว่าการได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อนทำให้ได้ประสบการณ์การเรียนรู้

2.3 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการทบทวนโดยเพื่อน (peer review)

Stanford (1993 อ้างถึงใน วิรุฬห์เกียรติ์ คงกลาง, 2539) กล่าวถึงการทบทวนงานเขียนว่า เป็นการดูย้อนกลับไปกลับมา (ree-seeing) ในเรื่องเนื้อหา การเรียบเรียง การเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค ซึ่ง Inquiry through blended learning: ITBL (2011) ถือว่าการทบทวนการเขียนโดยเพื่อนเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่ใช้การเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทบทวนงานเขียนของผู้อื่นและให้ข้อมูลย้อนกลับ และนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปปรับแก้งานเขียนของตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทบทวนโดยเพื่อน โดยทั่วไปเป็นการสนับสนุนความสามารถของเพื่อนที่เป็นผู้ทบทวนในการช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อทำงานกลุ่ม ดังตัวอย่างงานวิจัยของ Coit (2004 cited in HuỶnh Minh Hiệ๓, 2008) ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของการทบทวนโดยเพื่อนในห้องเรียนการสอนการเขียนภาษาที่สอง ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ผู้เรียนได้รับการมอบหมายงานรายสัปดาห์ทางผ่านอินเทอร์เน็ต และเมื่อผู้เรียนได้เขียนงานเขียนเสร็จ ก็จะมีการสุ่มให้เพื่อนที่ให้การทบทวนงานเขียนให้ โดยผู้เรียนที่ทบทวนงานเขียนของเพื่อนจะแก้ไขและประเมิน ซึ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนแบบออนไลน์ การให้ทบทวนโดยเพื่อนเป็นวิธีในการแก้ไขข้อผิดพลาดและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ประโยชน์ของการทบทวนโดยเพื่อน

การทบทวนโดยเพื่อนใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นกลยุทธ์ในการเรียนรู้ที่สามารถเพิ่มการรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับหลักสูตร ประโยชน์ของการทบทวนโดยเพื่อนมีมากมาย ซึ่งจำแนกเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้เขียน และประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ทบทวน (TIBL, 2011)

ประโยชน์สำหรับผู้เขียน

1. ปรับเปลี่ยนความคิดของผู้เขียนจากผลที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ
2. ให้ความสำคัญกับกระบวนการเขียนที่ได้แก้ไขและปรับปรุง
3. พัฒนาการเขียนของผู้เขียนก่อนส่งเพื่อประเมิน
4. มีแรงจูงใจในการเขียนงานที่มีคุณภาพ เนื่องจากทราบว่าเพื่อนจะต้อง

วิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของเขา

ประโยชน์สำหรับผู้ทบทวน

1. ได้ข้อมูลสำหรับใช้ในการเขียนงานของตนเอง จากการอ่านงานเขียน
ของผู้อื่น

2. สามารถเห็นปัญหาและมุมมองการเขียนแบบต่างๆ จากงานเขียน
3. ทำให้เห็นความสำคัญของการใช้เกณฑ์ในการประเมินงานเขียน

สำหรับการทบทวนงานเขียน

4. พัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
5. เสริมสร้างทักษะในการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารที่เป็นมารยาทใน

การวิพากษ์วิจารณ์และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

6. ได้รับความรู้ที่มีความหลากหลายในการเขียนงานเขียนหัวข้อต่างๆ

2.4 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการตอบสนองโดยเพื่อน (peer response)

ดั่งงานวิจัยของ Teo (2001 cited in HuYnh Minh HiEn, 2008) การตอบสนองโดยเพื่อน ผู้เรียนได้รับโอกาสในการใช้ความคิดในคู่หรือกลุ่มของตนเอง ในการให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนของผู้อื่น และได้พิสูจน์อักษรและแก้ไขงานเขียนของผู้อื่น การตอบสนองโดยเพื่อนในห้องเรียนการเขียน ผู้เรียนมีความคาดหวังที่จะพิสูจน์อักษรและแก้ไขงานเขียนของผู้อื่นด้วยตนเองโดยปราศจากการแทรกแซงจากครู กิจกรรมนี้ เป็นการจับคู่ผู้เรียนที่มีความสามารถมากกับผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมให้เกิดประโยชน์สำหรับการเขียน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับที่สร้างสรรค์ หลังจากนั้น ครูผู้สอนให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความหมาย คำสั่ง รูปแบบ การสะกดคำ และการเว้นวรรคตอนของการเขียนในขั้นตอนสุดท้าย เพื่อช่วยผู้เขียนในการแก้ปัญหาทางการเขียนในด้านต่าง ๆ

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นส่วนหนึ่งของการสอนการเขียนภาษาหลัก (ภาษาที่หนึ่ง) ที่มีผลประโยชน์มากมาย ซึ่งจากการสังเคราะห์งานวิจัยของ Graham และ Perin (2007 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) รายงานว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีอิทธิพลทางบวกอย่างมากสำหรับการจัดการเรียนการสอนการเขียน (สำหรับห้องเรียนเกรด 4 ถึงระดับมัธยมศึกษา) เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เขียนงานเขียนด้วยตนเองเพียงคนเดียว นอกจากนี้การศึกษาของนักวิจัยบางท่าน พบว่า ข้อเสนอแนะที่ได้จากเพื่อนมีผลใกล้เคียงกับข้อเสนอแนะที่ได้จากครู หรือสามารถเพิ่มทักษะทางการเขียนได้ใกล้เคียงกับการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครู (Cho and Schunn, 2007) และเช่นเดียวกับกรให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คน Karegianes, Pascarella และ Pflaum, 1980 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้เรียนสามารถทำงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนของเพื่อนหนึ่งคน จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า การที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลายคนมีพัฒนาการเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพียงคนเดียว (Cho, 2004)

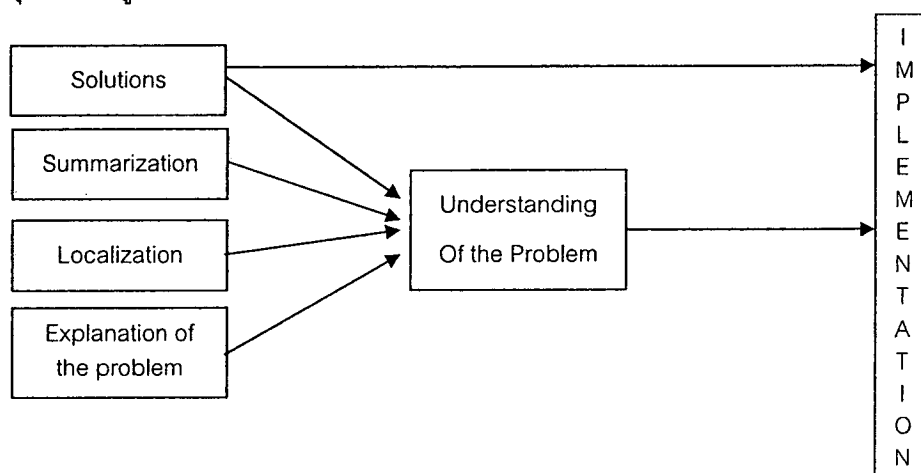
การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นขั้นตอนหนึ่งของการเขียนที่นับว่าเป็นขั้นตอนสำคัญ (Raimes, 1983 อ้างถึงใน รุ่งทิพย์ วัฒนเสน, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับ Keh (1996 cited in Wanchid, 2007) ที่ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้เขียนเพื่อนำไปปรับปรุงงานเขียน ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการวิจารณ์ คำถาม และการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนางานเขียนของตนให้ดีขึ้น ซึ่งการได้รับข้อมูลย้อนกลับทำให้ผู้เรียนได้รับได้ทราบถึงข้อดีและจุดอ่อนของทักษะการเขียนของตน แล้วนำจุดอ่อนที่ได้ทราบมาปรับปรุงเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

โดยทั่วไปแล้วการให้ข้อมูลย้อนกลับมีขอบเขตที่หลากหลาย (Wanchid, 2007) ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ข้อมูลย้อนกลับเน้นที่เพื่ออะไร (การวิจารณ์หรือการตรวจแก้) และจะให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบไหน (การให้แบบปากเปล่า หรือการให้แบบเขียน)

ลักษณะของข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการแก้ไขงานเขียนที่ดี

จากผลการวิจัยของ Nelson และ Schunn (2009) ได้ค้นพบข้อมูลใหม่เกี่ยวกับประสิทธิภาพของลักษณะของข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อความสามารถในการเขียน ซึ่งข้อมูลย้อนกลับที่ดีควรมี 4 ลักษณะ ที่มีอิทธิพลต่อการเข้าใจปัญหาในการเขียน คือ ผู้เขียนส่วนใหญ่จะเข้าใจปัญหาของตัวเองถ้าได้เตรียมพร้อมวิธีการแก้ปัญหาให้ โดยการระบุตำแหน่งของปัญหาและ

วิธีการแก้ปัญหาให้ชัดเจน หรือข้อมูลย้อนกลับประกอบด้วยข้อสรุป แต่ผู้เขียนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจปัญหาถ้ามีแต่การอธิบายแต่ปัญหาเพียงอย่างเดียว กล่าวคือ ลักษณะของข้อมูลย้อนกลับที่ดีต้องประกอบด้วย 1) อธิบายปัญหาของงานเขียน (explanation of the problem) 2) สามารถระบุตำแหน่งปัญหาที่ชัดเจน (localization) 3) เสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาในแต่ละตำแหน่ง (solutions) และ 4) มีข้อสรุปทั้งหมด (summarization) หากข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนสามารถอธิบายได้ครบทั้ง 4 ประเด็นแล้ว ส่งผลให้ผู้เขียนสามารถเข้าใจปัญหาของตนเองได้ แล้วนำไปสู่การประยุกต์ใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้ต่อไป ดังภาพ 3.1

ภาพ 2.1 โมเดลการแก้ไขโดยใช้ข้อมูลย้อนกลับ

ประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

จากการศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูและเพื่อนในบริบทของการเขียนซึ่งเป็นภาษาหลัก พบว่าข้อเสนอนแนะที่ได้จากเพื่อนมีผลที่เป็นประโยชน์และยกระดับเทียบเท่าหรือมากกว่าการให้ข้อเสนอนแนะจากครู (Tsui and Ng, 2000 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) แต่ก็ยังพบปัญหาในเรื่องของความลุ่มลึกของความรู้ ความถูกต้องแม่นยำในการให้ข้อมูลย้อนกลับ รวมถึงความสามารถของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในกรณีที่ใช้กับการเขียนที่เป็นภาษาที่สอง (Nelson and Murphy, 1993)

Gielen, Top et al (2010) ได้สรุปผลสะท้อนที่เป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่ไม่ได้รับจากการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครู ดังต่อไปนี้

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถเพิ่มความกดดันทางสังคมของผู้เรียนเพื่อปฏิบัติให้ดีที่สุดจากงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งใช้ได้ทั้งกับผู้เรียนเกรด 4 และ

นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะจะเพิ่มความขวยเขินของเพื่อนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครู ทั้งนี้ยังเป็นการเพิ่มเวลาในการพยายามทำงานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมาย เพื่อให้ได้รับผลการให้ข้อมูลย้อนกลับที่น่าพอใจ

2. จากการศึกษาระดับอุดมศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนมีความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มาก เพราะการติดตามของเพื่อนเป็นการติดตามในระยะยาว ในขณะที่การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนจะเน้นที่การให้ข้อมูลที่ชัดเจนสมบูรณ์ในรายวิชา ซึ่งหากผู้เรียนไม่เข้าใจหรือนำข้อมูลย้อนกลับไปใช้ผิด เนื่องมาจากการสื่อสารที่ไม่ชัดเจนหรือการใช้ภาษาที่เข้าใจยาก (Hounsell, 1987; Higgins, 2000; Gibbs et al., 2004; Yang et al., 2006) ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมากในระดับมัธยมศึกษา

3. ยังคงมีการโต้แย้งเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่เพิ่มความสามารถของผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจข้อมูลย้อนกลับ เป้าหมายของการสื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเกณฑ์และมาตรฐานของการประเมินเป็นสิ่งจำเป็น และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่แท้จริงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพโดยการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม (Gibbs et al., 2004)

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นสิ่งที่รวดเร็ว เมื่อเปรียบเทียบกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูที่มีความล่าช้าหลังจากที่ได้รับการทดสอบ การให้ข้อมูลย้อนกลับบางครั้งจะไม่ได้รับจนกว่าจะผ่านหลักสูตรนั้นและผ่านไปยังหัวข้ออื่น ถึงแม้ว่าในกรณีที่ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อนจะไม่สมบูรณ์เท่ากับข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากครู แต่การที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีก็ดีกว่าการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูในสัปดาห์ต่อมา (Gibbs et al., 2004)

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นส่วนหนึ่งในการเพิ่มความถี่หรือจำนวนของการให้ข้อมูลย้อนกลับ Gibbs และ Simpson ให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อสิ้นสุดการกระบวนเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนประสิทธิภาพของการเรียนรู้และอาจจะเพิ่มความขัดข้องใจของผู้เรียน การประเมินโดยเพื่อนแบบทันทีทันใดในส่วนของงานเขียนหรือรายงานฉบับร่างสามารถให้คำตอบของความต้องการของข้อมูลย้อนกลับโดยทั่วไป หากครูไม่สามารถหรือไม่เต็มใจที่จะเพิ่มความถี่ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

6. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถสร้างความเป็นไปได้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับของแต่ละคน หากครูไม่อยู่สำหรับพบเป็นรายคน เพราะอย่างไรก็ตามผู้ประเมินและผู้ถูกประเมินไม่สามารถพบคำตอบที่เป็นคำถามเจาะจง

นอกจากนี้ Rollinson (2005) ได้สรุปจุดเด่นของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในห้องเรียนภาษาที่สอง ดังต่อไปนี้

1. เพื่อนในฐานะผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้องและมีประโยชน์ ดังตัวอย่างงานวิจัยของ Caulk (1994) พบว่า ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศในห้องเรียนระดับมัธยมศึกษา 89% มีความถูกต้อง และ Rollinson (1998) รายงานว่า ข้อมูลย้อนกลับที่ให้โดยนักศึกษาระดับอุดมศึกษา 80% มีความถูกต้องเช่นกัน
2. ผู้เรียนสามารถปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากผู้อ่าน Mendonca และ Johnson (1994) และ Rollinson (1998) พบว่า 53% และ 65% ตามลำดับ การแก้ไขงานเขียนของผู้เรียนมาจากข้อเสนอแนะของเพื่อน
3. ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างจากข้อเสนอแนะจากครู ซึ่ง Caulk (1994) พบว่าข้อมูลย้อนกลับจากครูมีรูปแบบทั่ว ๆ ไปมากกว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากผู้เรียนที่มีความเฉพาะเจาะจง
4. ทำให้ผู้เรียนมีวิจรรณญาณในการอ่านและในการแก้ไขงานเขียนของตนเอง
5. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถกระตุ้นผู้เรียน เนื่องจากต้องให้ผู้ประเมินที่อยู่ระดับเดียวกัน
6. เมื่อผู้เรียนเห็นประโยชน์หรือข้อดีของข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ส่งผลให้เกิดทัศนคติทางบวกกับต่อการเขียนมากขึ้น

การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ (peer review training)

การฝึกอบรมผู้เรียนให้มีความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับนับเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับจากการศึกษาของ Min (2004 cited in Wanchid 2007) พบว่า ทำไมผู้เรียนถึงแก้ไขงานเขียนของตนเองไม่เหมือนกับข้อเสนอที่ได้จากเพื่อน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสามารถลดลงได้ โดยการฝึกอบรมผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อได้รับการสอน การควบคุมจากครู (Hyland, 2003) ซึ่งสอดคล้องกับ Stanley's (1992) และ Berg's (1999a cited in Kamimura, 2006) ค้นพบว่า การฝึกผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่งผลให้ทักษะการเขียนภาษาที่สองของผู้เรียนพัฒนาขึ้น

Lam (2010) ได้นำเสนอวิธีการฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage) 2) ขั้นตอนการวินิจฉัย (Exploring Stage) และ 3) ขั้นตอนการใช้ความคิด (Consciousness- Raising Stage) ซึ่งในแต่ละขั้นตอนใช้เวลา 1 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ ดังต่อไปนี้

1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage) สัปดาห์ที่ 1

ขั้นตอนการออกแบบ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน เกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักและอธิบายเหตุผลที่ใช้กิจกรรม การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในหลักสูตรการเขียน รวมถึงประโยชน์หรือข้อดีที่ผู้เรียนจะได้รับ จากการให้การให้ข้อมูลย้อนกลับในการเขียน และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เพื่อให้ ผู้เรียนมีความมั่นใจในการแก้ไขงานเขียนและเพิ่มความตั้งใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมี ประสิทธิภาพให้กับเพื่อนรวมทั้ง หลักจากนั้นแนะนำและสาธิต 4 ขั้นตอน ที่พัฒนาโดย Min (2005) ที่ละขั้นตอนอย่างละเอียด เพื่อเตรียมผู้เรียนในการเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับในภาค การศึกษานี้

ตาราง 2.1 กระบวนการ 4 ขั้นตอน Min (2005)

ขั้นตอน	วัตถุประสงค์	คำอธิบาย	ตัวอย่างข้อเสนอแนะ ประยุกต์จาก Lam, 2010: 118
1. การสร้างความชัดเจน (Clarifying)	เพื่อสร้างความชัดเจน วัตถุประสงค์ ของผู้เขียน	ผู้อ่านพยายามที่จะค้นหา คำอธิบายเพิ่มเติมว่า ผู้เขียนพูดถึงอะไร หรือ มีอะไรที่ไม่ชัดเจนในงานเขียนนั้น (ตัวอย่างเช่น คำที่ไม่รู้จัก แนวความคิด)	- คุณต้องการจะพูดว่า... - คุณอธิบายหน่อยได้ไหมว่า ทำไมคุณคิดว่า..... - คุณหมายความว่า..... - ย่อหน้านี้มีวัตถุประสงค์อะไร - ทำไมคุณใส่.....ในย่อหน้านี้
2. การระบุ Identifying	เพื่อค้นหา/ระบุ ตำแหน่งที่เป็น ปัญหา	ผู้อ่านชี้แจงปัญหาทั่วไป ของการเขียนที่พบ	- ดูเหมือนว่า ประเด็นที่คุณนำเสนอมีความ เป็นความคิดสวนตัวมากเกินไป - คุณว่าใช่หรือที่.....และ.....ขัดแย้งกัน
3. การอธิบาย Explaining	เพื่อบรรยาย ธรรมชาติของ ปัญหา	ผู้อ่านอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าคำที่ใช้ แนวความคิด หรือการจัดระบบจึงไม่ชัดเจนหรือ เป็นปัญหา ซึ่งควรใช้หรือไม่ ควรใช้ในความเรียงนั้น	- ตัวอย่างที่ยกมานี้อาจไม่เหมาะสมที่จะใช้(เป็นตัวอย่าง/อธิบายแนวคิด) ในหัวข้อนี้ เพราะ..... - ข้อความอ้างอิงที่นำเสนออาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะ.....

ตาราง 2.1 (ต่อ)

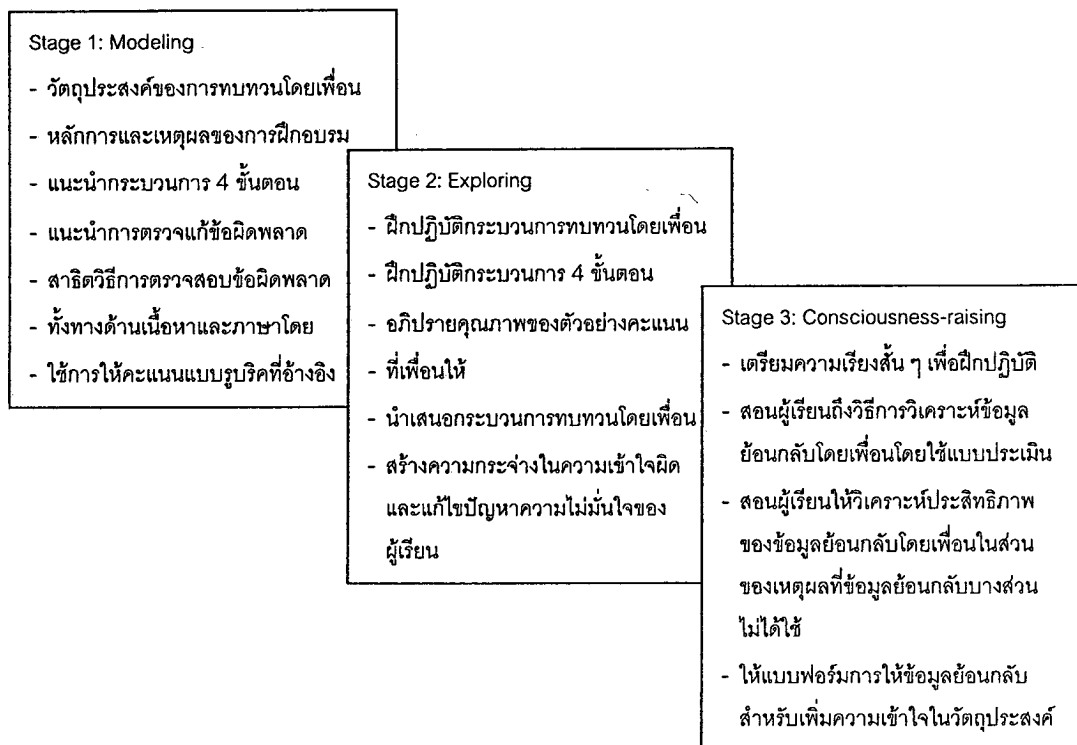
ขั้นตอน	วัตถุประสงค์	คำอธิบาย	ตัวอย่างข้อเสนอแนะ ประยุกต์จาก Lam, 2010: 118
4. การให้ ข้อเสนอแนะ Giving suggestions	เพื่อให้ ข้อเสนอแนะที่ สามารถ นำมาใช้ในการ แก้ไขปรับปรุง ได้จริง	ผู้อ่านแนะนำแนวทางใน การเปลี่ยนการใช้คำ เนื้อหา และการเรียบเรียง ความคิดในการเขียนความ เรียง	- ทำไมคุณไม่เปลี่ยนความคิดจาก..... เป็น..... - ฉันคิดว่าคุณควรเพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับ ก่อนย่อหน้า สุดท้ายนะ - คุณควรใช้คำ..... ดีกว่าคำว่า.....นะ - คุณควรเพิ่มประโยค/(หรือวลี)เกี่ยวกับ ข้อเสียของ.....ที่นี่นะ

2) ขั้นตอนการสำรวจ (Exploring Stage) สัปดาห์ที่ 2

หลังจากที่ผู้เรียนได้รับการฝึกกระบวนการ 4 ขั้นตอนแล้ว โดยได้ฝึกกับตัวอย่างจริงของงานเขียนในห้องแล้ว เป้าหมายสำคัญของขั้นตอนนี้ คือ ต้องการทราบความสามารถของผู้เรียนในการระบุข้อผิดพลาดทั้งทางด้านเนื้อหาและข้อผิดพลาดทางด้านภาษา นอกจากนี้ยังต้องการทราบถึงความเหมาะสมของข้อมูลย้อนกลับที่ให้กับเพื่อนด้วย โดยใช้แบบแนวทางการถามที่ผู้วิจัยเขียนถึง เช่น ในย่อหน้าแรกของบทนำมีความชัดเจนหรือไม่ อะไรคือใจความสำคัญของเรื่องและการเขียนขยายความครอบคลุมหรือไม่ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบตนเอง หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทดลองให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนอีกครั้ง ทั้งทางด้านเนื้อหาและทางด้านภาษา และจับกลุ่มให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันว่าที่ตนเองให้ข้อมูลย้อนกลับมีความถูกต้องหรือไม่ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้ซักถามปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจกระบวนการ 4 ขั้นตอนอย่างลึกซึ้ง

3) ขั้นการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage) สัปดาห์ที่ 3

ขั้นตอนนี้ถือว่าเป็นขั้นตอนที่มีความโดดเด่น คือเป็นขั้นตอนที่ฝึกให้ผู้เรียนวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับที่ให้เพื่อนของเขา โดยใช้แบบทดสอบประสิทธิภาพของข้อมูลย้อนกลับ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนสวมบทบาทเป็นผู้เขียนและผู้อ่าน และทดลองให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้แบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ หลังจากนั้น เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนแล้ว Lam จะอธิบายวิธีการเขียนงานของตนเองให้ดีขึ้นจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อน

ภาพ 2.2 การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ

จากการศึกษาวิจัยของ Wanchid (2007) เกี่ยวกับฝึกอบรมการเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถสรุปขั้นตอนในการฝึกได้ดังนี้

1. **ขั้นเตรียมผู้เรียน** เป็นขั้นตอนในการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม Wanchid ได้ใช้คำแนะนำของ Berg (1999) ในการเตรียมพร้อมผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ดังนี้

1.1 สร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนและสร้างเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน
 1.2 เพิ่มบทบาทของผู้ตอบสนองโดยเพื่อนในกระบวนการเขียนบรรยายและอภิปรายประโยชน์ของการได้รับการตอบสนองจากเพื่อนสำหรับงานเขียนของผู้เรียนที่แตกต่างจากข้อมูลย้อนกลับจากครู

1.3 เน้นวัตถุประสงค์ของการตอบสนองโดยเพื่อนในหมู่นักเขียนมืออาชีพ โดยให้ผู้เรียนทดสอบความรู้ในส่วนของหนังสือหรือสื่อตีพิมพ์อื่น ๆ

1.4 สาธิตและยกตัวอย่างการประสบการณ์การตอบสนองโดยเพื่อนด้วยการนำเสนองานเขียนฉบับร่างโดยทั่วไปของเพื่อนร่วมห้อง และสาธิตว่าเพื่อนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างไรเพื่อปรับปรุงงานเขียน

1.5 จัดกิจกรรมโดยใช้งานเขียนของคนหนึ่ง ที่ผู้เรียนไม่รู้จัก และแสดงให้เห็นการเขียนที่มีความถูกต้อง การเขียนที่ไม่ถูกต้อง และให้ผู้เรียนเห็นข้อเสนอแนะที่ชัดเจน ถูกต้องว่ามีประโยชน์กว่าการเขียนประโยคผิด ๆ

1.6 เพิ่มประเด็นเกี่ยวกับ การใช้คำและการเขียนขยายความ โดยการเปรียบเทียบข้อเสนอแนะที่ไม่เหมาะสม กับข้อเสนอแนะที่เหมาะสม

1.7 แจกแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนเห็น วัตถุประสงค์ของการออกแบบเครื่องมือมาเพื่อช่วยผู้เรียนเห็นส่วนสำคัญของการเขียนงานเขียน

1.8 ทดลองให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อน โดยให้แลกเปลี่ยนกับเพื่อน อาจทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม แล้วนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้มาแก้ไขงานเขียนของตนเอง

1.9 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เรียนยังรู้สึกสับสน และนำเสนอข้อมูลย้อนกลับที่ได้เขียนให้กับเพื่อนว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.10 เมื่อการศึกษาประสบความสำเร็จก็สามารถนำไปใช้กับการเรียน การเขียนได้

2. *ขั้นกระบวนการกลุ่ม* เป็นการจับกลุ่มผู้เรียนให้ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น กันภายในกลุ่ม ถึงรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์กับข้อมูลย้อนกลับที่ไม่เป็นประโยชน์เป็น อย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. *ขั้นสร้างความแตกต่างกันภายในกลุ่ม* เพื่อให้ผู้เรียนในกลุ่มมีความ หลากหลายในด้านระดับความสามารถทางการเขียน โดยการแบ่งกลุ่มผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม ให้มี ความแตกต่างกัน ซึ่ง Cho (2004) กล่าวว่า การได้รับข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายทำให้ได้ข้อมูล ย้อนกลับที่มีประสิทธิภาพ

4. *การประเมินข้อมูลย้อนกลับ* เกณฑ์การประเมินคุณภาพข้อมูลย้อน กลับแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 3 คะแนน (ระดับดี) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้อง และมีความเฉพาะเจาะจง สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ และระบุตำแหน่ง ที่ต้องแก้ไขงานเขียนชัดเจน 2 คะแนน (ระดับพอใช้) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความ เกี่ยวข้อง แต่มีลักษณะทั่ว ๆ ไป สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ แต่ไม่ชัดเจน ตำแหน่งที่ต้องแก้ไข และ 1 คะแนน (ระดับปรับปรุง) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับไม่เกี่ยวข้อง หรือเป็นการให้ข้อเสนอแนะที่ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถนำมาปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้นได้

นอกจากนี้ การฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับของ Atay (2007) ที่ใช้ในการทดลอง สามารถแบ่งได้ 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนแรก เป็นการสร้างความเข้าใจในเรื่องการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ให้ผู้เรียนประเมินการเขียนของเพื่อนโดยใช้แบบตรวจสอบรายการแล้วเปิดโอกาสให้ถามว่าควรประเมินอย่างไร หลังจากนั้นทำการตรวจคำตอบ

ขั้นตอนที่สอง ก็เป็นกระบวนการซ้ำกับกระบวนการแรก แต่ครั้งนี้เพื่อนที่ประเมินจะได้รับคำสั่งให้เขียนความเรียงเหมือนกัน ระหว่างเพื่อนที่เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ หลังจากนั้นให้คู่อื่นนำความเรียงของเพื่อนไปประเมินและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยมีเพื่อนสองคนในการตรวจและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยมีวิธีการเมื่อคนแรกประเมินและให้ข้อมูลกลับเรียบร้อยแล้วเพื่อนอีกคนมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้สอนจะเป็นผู้แนะนำในการให้ข้อมูล จากนั้นเมื่อผู้เรียนเข้าใจกระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับก็จะเข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งในการปฏิบัตินั้น เมื่อผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนบทความของเพื่อนแล้ว เมื่อผู้เขียนได้รับบทความคืนก็จะนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปพิจารณากับคู่ของตนเอง แล้วทำการแก้ไขก่อนนำไปส่งผู้สอน

แบบฟอร์มให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีทั้งในรูปแบบการให้ข้อเสนอแนะด้วยการสนทนา (ใช้ปาก) และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการเขียน ซึ่งในลักษณะของการเขียนมีทั้งในรูปของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้แบบฟอร์มสำหรับเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีหลายประเภททั้งแบบปลายเปิด และแบบปลายปิด และแบบใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ลงไปในงานเขียนเลย ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยใช้แบบฟอร์ม ซึ่งมีตัวอย่างจากนักวิจัยหลายท่านดังต่อไปนี้

Paulus (1999) มีวิธีการให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการอภิปรายแลกเปลี่ยนกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยหลังจากให้ผู้เขียนร่างงานเขียนของตนเองเสร็จแล้วนั้นให้นำมาให้ผู้อ่านนำงานเขียนของตนเองกลับไปอ่านที่บ้าน แล้วใช้แบบฟอร์มการทบทวนโดยเพื่อนสรุปประเด็นต่าง ๆ ที่มีข้อสงสัย แล้วในวันถัดไป ทั้งสองคนจะมานั่งอภิปรายกันเพื่อให้ได้ข้อสรุปในการปรับปรุงงานเขียนฉบับสมบูรณ์ต่อไป ซึ่งแบบฟอร์มการทบทวนโดยเพื่อนมีลักษณะดังต่อไปนี้

(ตัวอย่าง)

วัตถุประสงค์ของการใช้การทบทวนโดยเพื่อน คือเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนที่นุ่มนวลแต่มีประโยชน์ในการแก้ไขงานเขียนของผู้อ่าน ให้ผู้เรียนอ่านความเรียงในคืนนี้แล้วตอบคำถามให้มีความสมบูรณ์และมีความเหมาะสมมากที่สุด พຽງนี้ผู้เรียนสามารถจะอภิปรายข้อเสนอแนะต่างกับคู่ของผู้เรียน ในการสนทนาเพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะสามารถพัฒนางานเขียนได้ ทุก ๆ คนสามารถแก้ไขงานเขียนของตนเองได้จากข้อเสนอแนะของคู่ของตน โดยให้ผู้เรียนอ่านและบรรยายความคิดในการเขียนงานชิ้นดีมีคุณภาพระดับใด อย่าใช้เวลาให้หมดไปกับการดูเรื่องไวยากรณ์

1. ผู้เรียนชอบความคิดไหนมากที่สุดของงานเขียนชิ้นนี้ ระบุเฉพาะเจาะจง (ตัวอย่างเช่น การใช้คำ การเชื่อมต่อระหว่างย่อหน้า/ระหว่างประโยค ด้านการเรียบเรียงความคิด การให้เหตุผลประกอบความคิด รูปแบบการนำเสนอ การเขียนขยายหัวข้อเรื่อง เป็นต้น)

2. ให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้ประโยคที่แสดงถึงความคิดเห็นของผู้เขียน และนำไปอภิปรายกับคู่ของผู้เรียนว่ามีความถูกต้องหรือไม่

3. มีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดต่าง ๆ หรือไม่ และการให้เหตุผลมีความเหมาะสมดีหรือไม่ โปรดอธิบาย

4. มีแนวความใดที่อ่านแล้วรู้สึกสับสนหรือไม่ เขียนกำกับไว้แล้วพຽງนี้ไปอภิปรายกับเพื่อน

5. มีความคิดใดบ้างที่ผู้เรียนคิดว่าควรได้รับการปรับปรุง หรือเนื้อหาส่วนไหนที่คุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ทำสัญลักษณ์ D กำกับในประโยคนั้นไว้แล้วไปถามเพื่อนพຽງนี้

6. ให้ผู้เรียนเขียนข้อเสนอแนะที่มีความเฉพาะเจาะจง ในเรื่องที่คุณเรียนคิดว่าผู้เขียนสมควรปรับปรุงมากที่สุดอย่างน้อย 3 ข้อ

7. เมื่อพิจารณาครบทุกข้อแล้ว ให้ถามผู้เขียนว่า คุณมีแนวทางในการแก้ไขงานเขียนอย่างไร

Atay (2007) ใช้แบบตรวจสอบรายการที่พัฒนาขึ้นเอง เพื่อให้ นักศึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งรูปแบบของแบบตรวจสอบรายการจะมีโครงสร้างแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเภทของงานเขียน ตัวอย่างแบบตรวจสอบรายการ ของ Atay

ตัวอย่างแบบตรวจสอบรายการความเรียง

1. ส่วนนำของความเรียงเป็นการแนะนำหัวข้อเรื่องใช่หรือไม่

และจบด้วยในรูปแบบรายงานหรือไม่

ข้อเสนอแนะ.....

2. การเขียนสรุปใจความสำคัญของรายงานดีหรือไม่

ข้อเสนอแนะ.....

3. การเรียงลำดับเนื้อหาในส่วนของเนื้อเรื่องมีประสิทธิภาพหรือไม่

ข้อเสนอแนะ.....

Wanchid (2007) แบ่งแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นการให้คำแนะนำในการแก้ไขงานเขียน และตอนที่ 2 เป็นแบบตรวจสอบรายการแก้ไข พร้อมข้อเสนอแนะในการแก้ไข ซึ่งแต่ละตอนมีข้อสรุปสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขโดยภาพรวมไว้

ตัวอย่าง

ตอนที่ 1

- 1.1 จากเรื่องที่คุณอ่านผู้เรียนชอบตอนใดมากที่สุด และให้เลือกใจความสำคัญของเรื่องแล้วอธิบาย
- 1.2 ให้ผู้เรียนตั้งชื่อเรื่องของงานเขียน
- 1.3 ตอนใดที่ควรปรับปรุงมากที่สุด 1) ให้ผู้เรียนระบุย่อหน้า 2) อธิบายว่าทำไมผู้เรียนคิดว่าต้องปรับปรุงมากที่สุด 3) ให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
- 1.4 ตอนใดมีความสับสน 1) ให้ผู้เรียนระบุย่อหน้า 2) อธิบายว่าทำไมผู้เรียนคิดว่ามีความสับสน 3) ให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
- 1.5 ให้ผู้เรียนเขียนข้อเสนอแนะสั้น ๆ ที่มีความเฉพาะเจาะจงสำหรับผู้เขียนให้สามารถนำไปปรับปรุงงานเขียนได้

ตอนที่ 2 แบบตรวจสอบรายการแก้ไข

2.1 ด้านการเรียบเรียงความคิด

รูปแบบการเขียนของย่อหน้ามีความถูกต้องหรือไม่

2.2 ด้านไวยากรณ์ และกลวิธีในการเขียน

- ตรวจสอบการใช้ตัวอักษร (พิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่)
- ตรวจสอบการสะกด
- ตรวจสอบ Past Simple Tense

2.3 โครงสร้างของประโยค

- ตรวจสอบประโยค
- ตรวจสอบรูปประโยค

Nelson และ Schunn (2009) กล่าวว่า สองส่วนที่มีความสำคัญค่ามากสำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดี ส่วนหนึ่ง เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีความเฉพาะเจาะจงดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบกว้าง ๆ โดยการระบุเลขหน้าและย่อหน้าที่มีปัญหาไปเลย หรือยกตัวอย่างปัญหาโดยทั่วไปที่คุณพบ หรือให้ความกระจ่างถึงปัญหาที่พบ หรืออธิบายถึงสาเหตุที่ทำไมต้องเป็นปัญหา ส่วนที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ โดยเมื่ออธิบายหรือชี้ข้อบกพร่องแล้วสามารถให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานเขียนให้ได้ ซึ่ง Nelson ใช้แบบประเมินแบบรูปรีดที่

แบ่งเป็นส่วนชัดเจน ว่าในแต่ละตอนมีจุดมุ่งหมายในการประเมินอะไร โดยผู้เขียนจะได้รู้ระดับในการเขียนของและสภาพปัญหาของงานเขียนของตนเอง

ตัวอย่าง	
(การประเมินภาพรวมของงานเขียนและข้อมูลย้อนกลับ)	
คะแนนการประเมิน: ขึ้นอยู่กับข้อเสนอแนะ ผู้เรียนจะให้คะแนนการเขียนร้อยแก้วชิ้นนี้เท่าไร	
☐ 7. ยอดเยี่ยม	ใจความสำคัญของเรื่องทุกตอนที่เขียนมีความชัดเจนและการเรียงลำดับเนื้อหา มีความต่อเนื่อง
☐ 6. ดีมาก	ใจความสำคัญของเรื่อง 1 ตอนที่ไม่ชัดเจนและการเรียงลำดับเนื้อหา มีความต่อเนื่อง
☐ 5. ดี	ใจความสำคัญของเรื่อง 2 หรือ 3 ตอนไม่ชัดเจนและมีปัญหาเล็กน้อยการเรียงลำดับเนื้อหา มีความต่อเนื่อง แต่ไม่ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนไป
☐ 4. พอใช้	ใจความสำคัญของเรื่อง 2 หรือ 3 ตอนที่ไม่ชัดเจนและการเรียงลำดับเนื้อหา มีความต่อเนื่อง แต่เนื้อหาบางส่วนยากที่จะทำความเข้าใจ
☐ 3. แย่	ใจความสำคัญของเรื่องส่วนใหญ่ไม่ชัดเจนและการเรียงลำดับเรื่องไม่ค่อยต่อเนื่อง
☐ 2. แย่มาก	ใจความสำคัญของเรื่องเกือบทั้งเรื่องไม่ชัดเจนและการเรียงลำดับเรื่องไม่ต่อเนื่อง
☐ 1. ไม่เกี่ยวข้อง	เป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจใจความสำคัญของเรื่องและการเรียบเรียงเนื้อหาไม่เป็นลำดับความคิด

Steendam, Rijlaasdam, Sercu, Bergh (2010) ใช้แบบตรวจสอบรายการเพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบงานเขียนของเพื่อน โดยมีขั้นตอนการตรวจสอบเป็นลำดับ

ตัวอย่าง	
1. พิจารณาความสมบูรณ์ของเนื้อหาในจดหมาย	
Step 1: จดหมายมีแนวโน้มที่จะ.....หรือไม่	
"หากจดหมายที่เขียนเชิญชวนผู้เรียนให้ไปเรียนคอสพิเศษในภาคฤดูร้อนมีความน่าเชื่อถือ ผู้เรียนจะตอบรับไปเรียนคอสพิเศษนั้นหรือไม่"	
→ ถ้าตอบว่า "ไม่" ให้ผู้เรียนตอบคำถามต่อไปนี้	
1. เพราะจดหมายไม่สมบูรณ์ใช่หรือไม่	
2. เป้าหมายในการเขียนจดหมายของผู้เขียนชัดเจนหรือไม่	

3. ผู้เขียนได้เขียนแนะนำตนเองหรือไม่
4. ผู้เขียนได้กระตุ้นให้ผู้อ่านเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องไปเรียนคอสพิเศษหรือไม่
5. ผู้เขียนได้อธิบายหรือว่าเพราะอะไรคุณถึงเหมาะสมที่จะต้องสมัครคอสพิเศษ
6. ผู้เขียนได้มีข้อความถามเกี่ยวกับการฝึกหรือให้ข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็นหรือไม่

→ หากคำตอบข้อใดข้อหนึ่งตอบว่า “ไม่” ให้ผู้เขียนแก้ไขงานเขียนใหม่ เพราะแสดงให้เห็นว่าข้อมูลบางส่วนขาดหายไป

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนรูปแบบต่าง ๆ ที่นำเสนอข้างต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะของข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เขียนจะได้รับมีหลายหลากทั้งในรูปของผลการประเมินให้ข้อเสนอแนะแบบปลายเปิด แบบตรวจสอบรายการ เป็นต้น ซึ่งทุกรูปแบบเน้นให้ผู้เขียนได้รับข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์เพื่อนำไปปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงประยุกต์ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับให้มีรายการคำถามความสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมิน

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนความเรียงและเกณฑ์การประเมิน

ความหมายของการเขียนความเรียง

ความเรียงการงานเขียนร้อยแก้วประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทศนคติ ค่านิยม โดยการเลือกใช้คำที่เหมาะสมและถ่ายทอดออกมาอย่างมีแบบแผนในการเขียน นักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของคำว่า ความเรียง ไว้มาก ซึ่งส่วนใหญ่มักจะพบคู่กับคำว่า เรียงความ ซึ่งคำสองคำนี้มีความหมายทั้งในส่วนที่คล้ายคลึงกันและส่วนที่มีรายละเอียดแตกต่างกันดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2512) ให้ความหมายของ เรียงความและความเรียง ว่า เรียงความเป็นการแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบ ส่วนเรียงความ คือ ข้อความที่เรียงเป็นภาษาร้อยแก้วแล้ว โดยเน้นถึงความเรียงที่ผู้เรียนฝึกหัดกันในโรงเรียน โดยครูตั้งหัวข้อให้ผู้เรียนเขียน

ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2529) ให้ความหมายของเรียงความว่า เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งของผู้เขียนได้แสดงออกซึ่งความคิด ความเห็น ความรู้สึก และความเข้าใจของตนเองออกมาให้ผู้อื่นทราบด้วยภาษาที่ดี เรียงความที่แสดงความคิดจินตนาการ ตลอดจนใช้ภาษาที่ดี มักจะมีผู้เรียกว่า ความเรียง

สนิท สัตโยภาส (2538) ได้ให้ความหมายของความเรียงว่า ความเรียงหมายถึง การถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่เป็นเรื่องราว โดยใช้ ถ้อยคำที่ถูกต้อง สละสลวย และได้ใจความชัดเจน

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541) และ วัฒนะ บุญจับ (2541) กล่าวว่า เรียงความคือความ เรียงชนิดหนึ่ง โดยที่เรียงความเป็นงานเขียนที่มีรูปแบบอย่างมีแบบแผน

รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543) ได้ให้ความหมายของ ความเรียง และเรียงความ หมายถึง การเขียนเรื่องราวที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ค่านิยม ทศนคติ หรือจิตนาการของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการเลือกใช้ถ้อยคำอย่างเหมาะสม สื่อความหมายได้อย่าง ชัดเจน

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความเรียง หมายถึง การเขียนเรื่องราวที่ถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึก คิด จิตนาการ ความรู้ความเข้าใจหรือประสบการณ์ของตนเอง ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่เป็น เรื่องราว โดยใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม และสามารถสื่อความหมายอย่างชัดเจน

โดยงานเขียนความเรียงสามารถแบ่งได้หลายประเภทที่มีลักษณะหลากหลาย ตามจุดมุ่งหมายและความต้องการนำเสนอของผู้เขียน แต่การแบ่งประเภทของการเขียนส่วนใหญ่ จะแยกตามประเภทของเนื้อหาว่าผู้เขียนต้องการเสนอเนื้อหาสาระในกรงานเขียนความเรียงของ ตนไปในแนวทางใด ก็จัดงานเขียนของตนอยู่ในประเภทนั้น ตามความเหมาะสม (อรนุช เอี่ยม ธรรม, 2543)

ลักษณะของการเขียนความเรียงที่ดี

การทำงานเขียนจะได้รับความสนใจจากผู้อ่าน ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจใน กฎ และทฤษฎี เนื่องจากผู้เขียนไม่ได้เพียงแต่ต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจความต้องการของตนเท่านั้น ในบางกรณียังต้องการให้เกิดความจับใจในข้อความนั้น และเนื่องจากการเขียนมีเรื่องให้เขียน มากมายหลายแบบต่างๆ กัน จุดมุ่งหมายต่างกัน ผู้อ่านก็ยังมีหลายประเภท การเขียนจึงนับว่า เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ผู้เขียนจึงต้องรู้ลักษณะการเขียนที่ดี (ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532) ซึ่ง ลักษณะงานเขียนที่ดีมีลักษณะสำคัญดังนี้

1. มีความชัดเจน คือ การใช้ถ้อยคำที่อ่านแล้วเข้าใจทันที สามารถช่วยให้การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านตรงกัน ไม่มีข้อเคลือบแคลง และถูกต้องตาม ความหมาย ตัวอย่างเช่น การใช้คำที่รู้จักกันดีอยู่แล้วใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านนึกถึง เห็นภาพ และเข้าใจ ได้ชัดเจน (วัฒนมา บุรกลีกร, 2518; สนิท ตั้งทวี, 2529; ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532; ดวงใจ ไทยอุ บุญ, 2554)

2. มีความเป็นเอกภาพหรือมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน คือ มีใจความหรือเรื่องราวที่กล่าวถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว ไม่นอกเรื่องทั้งความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญ และประโยคขยาย มีสาระที่มุ่งสนับสนุนประโยคใจความสำคัญเท่านั้น (เปลื้อง ณ นคร, 2512; ฐาปะนีย์ นาครทรรพ, 2531; ประกาศรี สีนอำไพ, 2537; รั้งสรรพค์ จันดี๊ะ, 2541; ผจวงวาด พูลแก้วและคณะ, 2551)

3. มีสัมพันธภาพ คือ มีความสัมพันธ์กลมกลืนกับความคิดย่อยในเรื่อง โดยมีการลำดับเนื้อความที่เขียนให้มีความต่อเนื่องกัน ไม่วกวน ทำให้ผู้อ่านติดตามได้ง่าย (เปลื้อง ณ นคร, 2512; ฐาปะนีย์ นาครทรรพ, 2531; ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532; ประกาศรี สีนอำไพ, 2537; รั้งสรรพค์ จันดี๊ะ, 2541; ผจวงวาด พูลแก้วและคณะ, 2551)

4. มีสารัตถภาพหรือความกระชับ อ่านแล้วจับจุดมุ่งหมายได้ทันที ไม่พรวดเผลอน โดยเน้นส่วนของใจความสำคัญให้มาก ส่วนพลความกล่าวแต่น้อย (เปลื้อง ณ นคร, 2512 ; สนิท ตั้งทวิ, 2529 ; ฐาปะนีย์ นาครทรรพ, 2531; ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532 ; ประกาศรี สีนอำไพ, 2537 ; รั้งสรรพค์ จันดี๊ะ, 2541; ผจวงวาด พูลแก้วและคณะ, 2551; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554)

5. ด้านโครงสร้างของประโยค ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษา การเรียงลำดับที่ของคำของวลีในประโยคให้ถูกต้อง การเขียนประโยคให้มีความกระชับและเอกภาพ (สนิท ตั้งทวิ, 2529 ; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554)

6. มีความไพเราะ คือ การเลือกใช้คำที่ราบรื่น ไพเราะหู อ่านแล้วจับใจ (สนิท ตั้งทวิ, 2529 ; ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532 ; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554)

7. มีสัดส่วนที่เหมาะสม กล่าวคือ มีความเหมาะสมของข้อความเปิดเรื่องดำเนินเรื่อง และปิดเรื่อง (ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2532; รั้งสรรพค์ จันดี๊ะ, 2541)

8. มีความเรียบง่าย คือ การใช้ถ้อยคำธรรมดาที่เข้าใจง่าย แต่มีผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้อ่าน หลีกเลี่ยงการใช้คำพุ่มเพื่อย หรือคำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ (วัฒนา บุรกลีกร, 2518; สนิท ตั้งทวิ, 2529; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554)

9. มีความประทับใจ การใช้ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของผู้อ่านอาจเกิดจากการเน้นคำ การใช้คำที่ขัดแย้งกัน หรืออาจใช้คำที่ทำให้เกิดภาพก็ได้ (สนิท ตั้งทวิ, 2529 ; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554)

นอกจากนี้ การเขียนความเรียงให้ที่สามารถทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพโดยใช้ถ้อยคำที่ให้ความรู้สึก และอารมณ์ตามไปกับผู้เขียน หรือเรียกว่า การสร้างภาพ (สนิท ตั้งทวิ,

2529) และการประณีตในการเลือกใช้คำตลอดจนการเข้าประโยคใช้ความประณีตเลือกมาอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็เป็นลักษณะการเขียนความเรียงที่ดีเช่นกัน

การเขียนความเรียงนอกจากต้องเข้าใจลักษณะการเขียนที่ดีแล้ว ผู้เขียนยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียนด้วย

องค์ประกอบของการเขียนความเรียง

องค์ประกอบของการเขียนความเรียง ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน (สนธิ ตั้งทวี, 2529; วัฒนะ บุญจับ, 2541; ดวงใจ ไทยอุบุญ, 2554) สรุปได้ดังนี้

1. ส่วนนำเรื่องหรือคำนำ หมายถึง การเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในการอ่านเนื้อเรื่องต่อไป ซึ่งการเขียนอาจจะพุ่งประเด็นไปที่จุดประสงค์สำคัญของเรื่อง ดวงใจ ไทยอุบุญ ได้จำแนกวิธีการเขียนคำนำเป็น 3 วิธี ดังนี้

1.1 เขียนบอกโดยตรง ผู้เขียนเขียนตรงๆ ว่าต้องการเขียนอะไร เพราะอะไร แล้วทำไมถึงเขียน

1.2 เขียนบอกโดยอ้อม ผู้เขียนเขียนถึงเรื่องอื่นเพื่อเป็นการนำไปสู่เรื่องที่ต้องการเรื่องที่เขียนจึงเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกัน

1.3 เขียนโดยแสดงแนวคิด ผู้เขียนแสดงแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องก่อน แล้วอธิบายแนวคิดให้ผู้อ่านเข้าใจในภายหลัง

2. ส่วนเนื้อเรื่อง เป็นการเขียนรายละเอียดทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่าเป็นตอนที่สำคัญที่สุด โดยอาจแบ่งเนื้อเรื่องเป็นหลาย ๆ ย่อหน้า โดยลักษณะของเนื้อเรื่องที่ดี ก็เป็นดังลักษณะการเขียนที่ดีดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เช่น เรื่องของการมีเอกภาพ สัมพันธภาพ สวรรตภาพ เนื้อเรื่องต้องมีความทันสมัยต่อเหตุการณ์ เป็นต้น นอกจากนี้ สนธิ ตั้งทวี มีแนวคิดของการเขียนเนื้อเรื่องว่าต้องยึดหลักต่อไปนี้

1. แต่ละย่อหน้าต้องมีใจความสำคัญอย่างเดียว
2. ต้องมีความสัมพันธ์ภายในย่อหน้า
3. ทุก ๆ ย่อหน้าต้องมีการส่งทอดเนื้อความกันเป็นอย่างดี
4. รู้จักเน้นส่วนสำคัญให้รายละเอียดด้วยประโยคขยาย
5. มีเนื้อความเข้มข้นเต็มไปด้วยสาระและมีหลักฐานน่าเชื่อถือ
6. ต้องเขียนให้มีความชัดเจน ถูกต้อง มีเหตุผล และมีความคิดดี

3. ส่วนสรุป เป็นการเขียนเพื่อปิดเรื่อง ซึ่งจะแสดงทักษะ หรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนไว้ตอนท้ายของเรื่อง บางครั้งอาจจะใช้ประโยคสรุปความเพียงตอนเดียว หรือประโยค

เดียวก็พอ ซึ่งการจบเรื่องไม่ควรจบอย่างกะทันหัน ควรจบลงด้วยการย้ำหรือย่อแนวคิดของเรื่อง ซึ่งวิธีที่การเขียนสรุปที่นิยมกันมี 5 วิธี คือ 1) สรุปด้วยฝากข้อคิด 2) สรุปด้วยการสั่งสอน 3) สรุปด้วยการให้คำแนะนำและชักชวน 4) สรุปด้วยการใช้คำประพันธ์ คำคม หรือสุภาษิต และ 5) สรุปด้วยการย้ำหรือเน้นให้เห็นความสำคัญ

นอกจากองค์ประกอบของการเขียนความเรียงแล้วขั้นตอนการเขียนความเรียงก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง ขั้นตอนการเขียนเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้งานเขียนสมบูรณ์แบบได้

ขั้นตอนของการเขียนความเรียง

มีนักวิชาการเกี่ยวกับการเขียนได้แสดงทัศนะไว้แตกต่างกันเกี่ยวกับขั้นตอนการเขียนที่ให้นักเรียนมีคุณค่า ดังนี้

Dixon และ Nessel (1983 อ้างถึงใน รุ่งทิพย์ วัฒนเสน, 2543) ได้แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนเขียน (pre-writing) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เขียน ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดให้ เพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการเขียน โดยมีจุดประสงค์การเขียน การวางโครงเรื่อง และมีการนำเอาประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีอยู่ออกมาใช้

ขั้นที่ 2 เขียนฉบับร่าง (writing) เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียน เขียนงานตามที่ได้วางแผนไว้ในขั้นที่ 1 เน้นให้แสดงความคิดเห็นออกมาให้มากที่สุด และชัดเจนที่สุด

ขั้นที่ 3 ปรับปรุง (revising) กิจกรรมในขั้นตอนนี้เป็นการอ่านทบทวน และแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง โดยเพื่อร่วมชั้นหรือโดยครู เพื่อตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ทั้งในเรื่องของการสะกดคำ ไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน และอื่น ๆ

ขั้นที่ 4 เขียนฉบับสมบูรณ์ (rewriting) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนตามคำแนะนำที่ได้รับขั้นที่ 3 รวมทั้งการแก้ไขภาษา และกลไกการเขียน จากนั้นเขียนงานเรื่องเดิมใหม่ และอ่านทวนด้วยตัวเองอีกครั้งก่อน ก่อนส่งครูเพื่อประเมิน

Raimes (1983 อ้างถึงใน รุ่งทิพย์ วัฒนเสน, 2543) ได้แบ่งขั้นตอนการเขียนออกเป็น 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการเขียน (pre-writing) เป็นขั้นตอนสำหรับในการเตรียมผู้เขียน โดยผู้สอนจะกำหนดวัตถุประสงค์ของการเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการเรียบเรียงข้อมูล กำหนดรูปแบบของงานและภาษาที่จะใช้เขียน และยังช่วยผู้เรียนในเรื่องการวางแผนการเขียน การวางโครงเรื่อง และการเรียบเรียงของมูลที่จะนำมาใช้ในการเขียน

2. ขั้นลงมือเขียน (writing) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนเขียนงานของตนเองตามแผนที่ได้วางแผนไว้ในขั้น 1 งานเขียนที่ได้ในขั้นนี้จะเป็นเพียงฉบับร่าง (first draft) ผู้เขียนจะคำนึงถึงเนื้อหาที่จะเขียนวัตถุประสงค์ในการเขียน และรูปแบบการเขียนที่ถูกต้อง

3. ขั้นตอบสนองต่องานเขียน (response) ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นหนึ่งเป็น เพราะเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) แก่ผู้เขียน ทำให้ผู้เรียนทราบถึงข้อดีและข้อบกพร่องในงานเขียนของตนเอง ซึ่งขั้นตอนนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นขั้นตอนที่แก้ไขข้อบกพร่อง (correction) ขั้นทบทวน (revision) ขั้นตอนให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) และขั้นตอนตอบสนองต่องานเขียน (response) กิจกรรมในขั้นตอนนี้คือการอ่านทบทวน แก้ไขจุดบกพร่องในด้านต่างๆ ของงานเขียนฉบับร่าง ซึ่งได้แก่การดูเนื้อหาว่านำเสนอได้เหมาะสม ชัดเจนหรือไม่ การเรียบเรียงข้อความ รูปแบบของภาษาที่ใช้ และกลไกการเขียน ทำให้ผู้เขียนเห็นข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ในงานเขียนของตน เพื่อนำไปปรับปรุงคุณภาพงานเขียนให้ดีขึ้น

4. ขั้นเขียนฉบับสมบูรณ์ (rewriting) ในการขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้แก้ไขงานเขียนของตนเอง จากงานเขียนที่ตรวจแก้จากขั้นตอนการตอบสนองต่องานเขียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องศึกษาข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยละเอียด จากนั้นทบทวนงานเขียนของตนใหม่ เพื่อทำความเข้าใจ และแก้ไขข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ให้งานเขียนออกมาสมบูรณ์มากขึ้น

5. ขั้นประเมินผล (evaluation) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเขียนเป็นขั้นประเมินคุณภาพงานเขียน โดยครูผู้สอน จะทำให้ผู้เรียนทราบว่างานเขียนของตนเองเป็นอย่างไร

Black (1983 อ้างอิงใน อรุณช เอี่ยมธรรม, 2543) กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่ามี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเตรียมตัวก่อนทำกิจกรรมการเขียน โดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน

2. ขั้นร่างงานเขียน (drafting) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนลงมือเขียนโดยการเรียบเรียงข้อมูลที่ได้เตรียมมา

3. ขั้นวิพากษ์ (revising) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนนำมาใช้ตรวจสอบและแก้ไขงานเขียนเพื่อให้เกิดความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาสร้างสรรค์งานเขียน

4. ขั้นตรวจทาน (Editing) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนปรับปรุงงานเป็นครั้งสุดท้ายแล้วคัดลอกหรือพิมพ์ออกมา

เมื่อประมวลแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการเขียน จะเห็นได้ว่า ขั้นตอนการเขียนความเรียงนั้นมีหลายขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การเตรียมตัวก่อนการเขียน ขั้นตอนการเขียนฉบับร่าง ขั้นตอนทบทวนและตรวจแก้ และขั้นตอนเขียนฉบับสุดท้ายหรือฉบับสมบูรณ์

เกณฑ์การประเมินการเขียนความเรียง

การใช้เกณฑ์ในการตรวจเพื่อประเมินผลการเขียนความเรียง ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากถ้าผู้ตรวจขาดหลักเกณฑ์ในการตรวจ จะทำให้การประเมินผลขาดประสิทธิภาพ นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิทั้งในและต่างประเทศ ได้เสนอแนะเกณฑ์การตรวจการเขียนความเรียงไว้มากมาย ซึ่งผู้วิจัยขอสรุป ดังตาราง 2.2

ตาราง 2.2 สรุปแนวทางการประเมินงานเขียน

นักวิชาการ	องค์ประกอบในการพิจารณา	เกณฑ์/คะแนน												
ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518)	<ol style="list-style-type: none"> เนื้อเรื่อง พิจารณาแนวคิดการจัดระเบียบความคิดขยายความแจ่มแจ้งชัดเจน การใช้ภาษา พิจารณาใช้คำที่ตรงความหมายเหมาะสม ระดับภาษาถูกต้อง เรียงลำดับคำได้ดี แต่ละย่อหน้ามีเอกภาพ ใช้สำนวน โวหาร คำสุภาพิตต่าง ๆ ได้ถูกต้องตรงความหมาย รูปแบบ เขียนถูกรูปแบบการเรียนชนิดนั้น ๆ หรือไม่ กลไกประกอบการเขียนอื่น ๆ ได้แก่ ตัวสะกดการันต์ ความสะกดกริยาเรียบร้อย 	<table> <tr> <td>เนื้อเรื่อง</td> <td>40 %</td> </tr> <tr> <td>การใช้ภาษา</td> <td>40 %</td> </tr> <tr> <td>รูปแบบ</td> <td>10 %</td> </tr> <tr> <td>กลไกประกอบการเขียน</td> <td>10 %</td> </tr> </table>	เนื้อเรื่อง	40 %	การใช้ภาษา	40 %	รูปแบบ	10 %	กลไกประกอบการเขียน	10 %				
เนื้อเรื่อง	40 %													
การใช้ภาษา	40 %													
รูปแบบ	10 %													
กลไกประกอบการเขียน	10 %													
สุนันท์ ศลโกสม (2527 อ้างถึง ใน วลี สมิพันธ์, 2530)	องค์ประกอบในการพิจารณา ประกอบด้วย เรื่องความรู้ในเรื่องที่เขียน ความคิดเกี่ยวกับเรื่อง การใช้ถ้อยคำ การขยายความ การลำดับความคิด และ เอกภาพของเรื่อง	<table> <tr> <td>ความรู้ในเรื่องที่เขียน</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>ความคิดเกี่ยวกับเรื่อง</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>การใช้ถ้อยคำ</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>การขยายความ</td> <td>3 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>การลำดับความคิด</td> <td>3 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>เอกภาพของเรื่อง</td> <td>2 คะแนน</td> </tr> </table>	ความรู้ในเรื่องที่เขียน	4 คะแนน	ความคิดเกี่ยวกับเรื่อง	4 คะแนน	การใช้ถ้อยคำ	4 คะแนน	การขยายความ	3 คะแนน	การลำดับความคิด	3 คะแนน	เอกภาพของเรื่อง	2 คะแนน
ความรู้ในเรื่องที่เขียน	4 คะแนน													
ความคิดเกี่ยวกับเรื่อง	4 คะแนน													
การใช้ถ้อยคำ	4 คะแนน													
การขยายความ	3 คะแนน													
การลำดับความคิด	3 คะแนน													
เอกภาพของเรื่อง	2 คะแนน													
อิงอร อมาตยกุล (2535)	ด้านการเสนอ เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน	<table> <tr> <td>คะแนนเต็ม</td> <td>60 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>เนื้อหาสาระ</td> <td>21 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>การใช้ภาษา</td> <td>18 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>ส่วนประกอบการเขียน</td> <td>15 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>รูปแบบการเขียน</td> <td>6 คะแนน</td> </tr> </table>	คะแนนเต็ม	60 คะแนน	เนื้อหาสาระ	21 คะแนน	การใช้ภาษา	18 คะแนน	ส่วนประกอบการเขียน	15 คะแนน	รูปแบบการเขียน	6 คะแนน		
คะแนนเต็ม	60 คะแนน													
เนื้อหาสาระ	21 คะแนน													
การใช้ภาษา	18 คะแนน													
ส่วนประกอบการเขียน	15 คะแนน													
รูปแบบการเขียน	6 คะแนน													

ตาราง 2.2 (ต่อ)

นักวิชาการ	องค์ประกอบในการพิจารณา	เกณฑ์/คะแนน								
อัจฉรา วงศ์โสธร (2538)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง 2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนสื่อหน้าที่ตาม-ใ วัตถุประสงค์และประเภทของการเรียน ความชัดเจน กระชับได้ใจความ ไม่อ้อมค้อม เยิ่นเย้อ 4. ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน 5. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ 6. การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลที่เป็นนามธรรม และที่เป็นรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การใช้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น 7. การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ 8. การดำเนินเข้าสู่เรื่องอย่างสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนความคิด การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุปมีความหมายและความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญๆ 	ไม่ได้ระบุ								
Madsen (1983 อ้างถึงใน เค้น ดาว ชลวิทย์, 2543)	<p>เสนอแนะเกณฑ์การตรวจโดยใช้วิธีการหักคะแนน เริ่มด้วยการให้ผู้เรียนมีคะแนนอยู่ 100 คะแนนและจะเสียคะแนนเมื่อเขียนผิดพลาด สิ่งที่ควรพิจารณาในการตรวจให้คะแนน คือ องค์ประกอบต่าง ๆ กลไกการเขียน (Mechanics) การสะกดคำ (Spelling) คำที่ผิดซ้ำจะไม่หักคะแนนเพิ่มอีก ไวยากรณ์ (Grammar) การเรียบเรียงความคิด (Organization) การเลือกใช้ศัพท์ (Vocabulary Choice)</p>	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 70%;">กลไกการเขียน</td> <td style="width: 30%; text-align: right;">20 %</td> </tr> <tr> <td>การเลือกใช้คำศัพท์</td> <td style="text-align: right;">20 %</td> </tr> <tr> <td>ไวยากรณ์และการใช้ภาษา</td> <td style="text-align: right;">30 %</td> </tr> <tr> <td>การเรียบเรียงความคิด</td> <td style="text-align: right;">30 %</td> </tr> </table>	กลไกการเขียน	20 %	การเลือกใช้คำศัพท์	20 %	ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30 %	การเรียบเรียงความคิด	30 %
กลไกการเขียน	20 %									
การเลือกใช้คำศัพท์	20 %									
ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30 %									
การเรียบเรียงความคิด	30 %									

ตาราง 2.2 (ต่อ)

นักวิชาการ	องค์ประกอบในการพิจารณา	เกณฑ์/คะแนน								
<p>สุวิตรา เศรษฐสมบัติ (2543) เด่นดาว ชลวิทย์ (2543) อรนุช เอี่ยมธรรม (2543)</p>	<p>ได้พัฒนาเกณฑ์การประเมินงานเขียนโดยประยุกต์จากเกณฑ์การประเมินของ Jacobs et al (1989-1992) โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจการเขียนที่ละเอียดมาก ซึ่งผู้ตรวจตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่ต้องการได้หรือไม่ ถ้างานเขียนประสบความสำเร็จ แสดงว่าสอดคล้องกัน ซึ่งวิธีการใช้ ESL Composition Profile มีองค์ประกอบในการประเมิน คือ องค์ประกอบด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ถ้อยคำ ด้านไวยากรณ์ และด้านกลไกการเขียน (รุ่งทิพย์ วัฒนเสน, 2543)</p>	<p>ผู้วิจัยขอนำเสนอคะแนนเรียงลำดับจาก Jacobs et al สุวิตรา เศรษฐสมบัติ และเด่นดาว ชลวิทย์ (ตามลำดับ) ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ด้านเนื้อหา 30, 30, 30 คะแนน 2. ด้านการเรียบเรียงความคิด 20, 20, 20 คะแนน 3. ด้านการใช้ถ้อยคำ 20, 20, 30 คะแนน 4. ด้านการใช้ไวยากรณ์ 25, 20, 20 คะแนน 5. ด้านกลไกการเขียน 5, 10 คะแนน <p>เด่นดาว ชลวิทย์ ไม่ประเมินด้านนี้</p> <p>ส่วน อรนุช เอี่ยมธรรม มีเกณฑ์ในการประเมินสอดคล้องกับ สุวิตรา เศรษฐสมบัติ</p>								
<p>กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551)</p>	<p>ให้แนวทางในการตรวจพิจารณาให้คะแนนงานเขียนเรียงความ 6 ด้าน ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. องค์ประกอบ หมายถึง ความถูกต้องตามลักษณะการเขียนเรียงความ 2. เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นที่น่าสนใจและข้อมูลสนับสนุนชัดเจน 3. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การนำเสนอที่น่าสนใจ สอดแทรกคติข้อคิด หรือข้อเสนอแนะ 	<p>คะแนนเต็ม 20 คะแนน</p> <table border="0"> <tr> <td>องค์ประกอบ</td> <td>2 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>เนื้อหา</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>ความคิดสร้างสรรค์</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> <tr> <td>การใช้ภาษา</td> <td>4 คะแนน</td> </tr> </table>	องค์ประกอบ	2 คะแนน	เนื้อหา	4 คะแนน	ความคิดสร้างสรรค์	4 คะแนน	การใช้ภาษา	4 คะแนน
องค์ประกอบ	2 คะแนน									
เนื้อหา	4 คะแนน									
ความคิดสร้างสรรค์	4 คะแนน									
การใช้ภาษา	4 คะแนน									

ตาราง 2.2 (ต่อ)

นักวิชาการ	องค์ประกอบในการพิจารณา	เกณฑ์/คะแนน
	<p>แนวทางปฏิบัติ มีแนวทางที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม</p> <p>4. การใช้ภาษา หมายถึง ใช้ภาษาถูกต้อง สละสลวย ใช้สำนวนโวหาร หรือคำประพันธ์ ประกอบเหมาะสม สื่อความหมายชัดเจน และลำดับความไม่วกวน</p> <p>5. อักษรวิธี หมายถึง สะกดคำ ใช้อักษร ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นไปตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย :</p> <p>6. ความสะอาด หมายถึง ลักษณะโดยทั่วไปของชิ้นงานโดยภาพรวม ตัวอักษรอ่านง่าย และเป็นระเบียบ</p>	<p>อักษรวิธี 4 คะแนน</p> <p>ความสะอาด 2 คะแนน</p>

ผู้วิจัยจึงขอแนะนำเสนอ รายละเอียดของแนวทางในการนำเกณฑ์การประเมินการเขียนของ Jacobs at all ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา พิจารณาจาก

1.1 การมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียนเลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้อง และมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหาด้วย

1.2 การเขียนได้ใจความ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจน สามารถแสดงออกถึงรายละเอียดได้ด้วยการอธิบาย มีตัวอย่างประกอบ มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น

1.3 เขียนขยายความต่อเนื่อง หมายถึง สามารถเขียนขยายหัวข้อเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ

1.4 เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง ข้อมูลที่นำมาเขียนถูกต้องชัดเจนตรงกับหัวข้อเรื่องปราศจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับหัวข้อเรื่อง

2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก

2.1 เขียนได้สละสลวย หมายถึง การแสดงความคิดลือไหลจากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง มีการกล่าวนำและกล่าวสรุป เลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความของเรื่องและความสามารถเชื่อมความคิดถึงทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า

2.2 แสดงความคิดชัดเจนประกอบด้วยเหตุผล หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้า สนับสนุนและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง

2.3 ความกะทัดรัด หมายถึง การแสดงความคิดตรงจุด กระชับตลอดเรื่อง โดยไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

2.4 เรียงความคิดดี หมายถึง สามารถแสดงความสัมพันธ์กันของความคิดอย่างชัดเจนทั้งความคิดในย่อหน้า และความคิดที่เชื่อมต่อระหว่างย่อหน้า

2.5 ลำดับความสมเหตุสมผล หมายถึง สามารถลำดับเหตุผลได้
ถูกต้องมีพัฒนาการทางการใช้เหตุผล

2.5 ความต่อเนื่อง หมายถึง แต่ละย่อหน้า แสดงจุดประสงค์เดียว
และต่อเนื่องกันตลอดเรื่อง

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวน
อย่างถูกต้องตรงกับความคิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้
ถูกต้องกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท เลือกใช้คำเหมือน คำตรง
ข้ามได้ถูกต้องกับความหมาย ใช้คำได้หลายระดับความหมายในการแสดงความคิด

3.2 สื่อความหมายชัดเจน หมายถึง ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง
เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง ใช้คำเข้าใจง่ายและเป็นที่คุ้นเคย และ
สามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

4. องค์ประกอบทางด้านการใช้ไวยากรณ์พิจารณาจาก

4.1 การใช้รูปประโยคในการเขียน หมายถึง ประโยคที่ใช้ไม่ว่าจะเป็น
ประโยคซับซ้อน หรือประโยคแบบง่าย ๆ จะมีรูปแบบที่สมบูรณ์สามารถใช้ประโยคซับซ้อนได้ดี ใช้
คำขยายได้ถูกต้อง วลีและประโยคขยายเหมาะสมกับหน้าที่ และวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้อง มุขย
ประโยคและอนุประโยคเชื่อมกันโดยการใช้สันธานอย่างถูกต้อง มีการใช้คำสรรพนามได้อย่าง
ถูกต้องกับค่านามที่ใช้แทน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่างๆ
ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ประธานกับกริยา ค่านามกับลักษณะนาม
คำกริยากับคำวิเศษณ์

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การเขียน หมายถึง สามารถสะกดคำได้
ถูกต้องตามหลักการเขียน มีการแสดงความคิดที่ต่อเนื่องจากย่อหน้าหนึ่งไปยังอีกย่อหน้าหนึ่ง

5.2 ลายมือ หมายถึง ลายมืออ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

จากการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์ในการประเมินการเขียนความเรียง 5 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไวยากรณ์

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับคะแนนพัฒนาการ

คะแนนพัฒนาการ หมายถึง คะแนนการเปลี่ยนแปลงที่แสดงถึงพัฒนาการทางการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจากที่ได้รับการเรียนการสอน (อวยพร เรื่องตระกูล, 2544) ที่ได้จากวัดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง (สมถวิล วิจิตรวรรณ, 2543) ดังนั้น คะแนนพัฒนาการทำให้สามารถบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นตัวบ่งชี้ในการวัดประสิทธิภาพของตัวแปรจัดกระทำให้แก่ผู้เรียน (Pike, 1991; Willett, 1994 อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544) และจากการรวบรวมข้อมูลของ นีอร ไชยพรพัฒนา (2549) ในความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวัดคะแนนพัฒนาการมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ 3 ประการคือ 1) เพื่อพัฒนาวิธีการวัดที่ถูกต้อง 2) เพื่อประมาณค่าคะแนนพัฒนาการ และ 3) เพื่อศึกษารูปแบบของพัฒนาการ

วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการเริ่มใช้ทางด้านการศึกษาก่อนในปี 1924 จากการศึกษาของ Tromdike และ Thomson โดยในระยะแรกเรียกการวัดพัฒนาการว่า การวัดคะแนนความเปลี่ยนแปลง (chance score) ต่อมานักวิจัยต่างมุ่งศึกษาสูตรสำหรับประมาณค่าความเปลี่ยนแปลงของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล จนกระทั่งปี 1962 ที่มีการรวบรวมความรู้เกี่ยวกับการวัดคะแนนพัฒนาการออกมาเป็นหนังสือเป็นครั้งแรก (Gottman, 1995 ; นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542 อ้างถึงใน นีอร ไชยพรพัฒนา, 2549) จากนั้นเป็นต้นมาก็มีการพัฒนาและนำเสนอวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ซึ่ง นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542 อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544) แบ่งวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการที่ยึดตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแบบดั้งเดิม ที่ใช้การวัดคะแนนเพียง 2 ครั้ง สถิติในการวิเคราะห์ที่ไม่ซับซ้อน กลุ่มที่สองเป็นวิธีวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่ ซึ่งทำการวัดคะแนน 3 ครั้งขึ้นไป และใช้โมเดลต่าง ๆ เช่น โมเดลเชิงเส้นระดับลดหลั่นโมเดลลิสเรล มาประมาณค่าคะแนนพัฒนาการ โดยในแต่ละกลุ่มมีวิธีการการคำนวณคะแนนพัฒนาการที่แตกต่างกัน

แนวคิดการวัดพัฒนาการแบบดั้งเดิม

วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแบบดั้งเดิมเป็นการวัดพัฒนาการที่มีการวัด 2 ครั้ง คือ ก่อนเรียนและหลังเรียน มักจะเรียกคะแนนที่ได้จากการวัดว่าเป็นคะแนนการเปลี่ยนแปลง (Change score) โดยที่วิธีการวัดมีหลายวิธี เช่น 1) วิธีการวัดคะแนนผลต่าง (Difference Score) หรือวิธีวัดคะแนนเพิ่ม (Gain Scores) หรือวิธีดั้งเดิม (Row Gain) 2) วิธีการวัดรูปแบบคะแนนจริงของพัฒนาการ (true-score models of change) 3) วิธีเศษเหลือ (Residual score) 4) วิธีหาคะแนนพัฒนาการที่เป็นอิสระจากคะแนนสอบก่อนเรียน (Base-free measure of change) 5) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการจากคะแนนมาตรฐาน (Standard score method) 6) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการจากลอการิทึมของคะแนนดิบ (Logarithm of observed score method) 7) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพันธ์ 8) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการโดยจำกัดอิทธิพลเพดาน (Ceiling effect) 9) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการโดยการเทียบส่วนร้อยของคะแนนพัฒนาการ 10) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการโดยการเทียบคะแนนพัฒนาการกับศักยภาพของผู้สอบ 11) วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการจากความสามารถที่แท้จริงสัมพันธ์

แนวคิดวิธีวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่

วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่ เป็นการคำนวณคะแนนพัฒนาการที่ได้จากการวัดคะแนน 3 ครั้งขึ้นไป นางลักษณะ วิรัชชัย (2542 อ้างถึงใน สุธาวรรณ สัจจพิบูล, 2553) ได้แบ่งวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่ออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากหน่วยตัวอย่างทุกหน่วยในกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การวัดพัฒนาการโดยใช้โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบยาว การวัดพัฒนาการโดยใช้โมเดลโค้งพัฒนาการ การวัดพัฒนาการโดยใช้โมเดลเชิงเส้นลำดับลดหลั่น กลุ่มที่สองเป็นการวิเคราะห์จากตัวอย่างเดียว เก็บข้อมูลในเชิงอนุกรมเวลา ได้แก่ การวิเคราะห์ลำดับการวิเคราะห์อนุกรมเวลา และการสร้างโมเดลพลวัตหรือการวิเคราะห์กระบวนการ

นอกจากนี้ นีออร์ ไชยพรพัฒนา (2549) ได้รวบรวมเฉพาะวิธีใช้โมเดลที่สามารถสังเคราะห์ลักษณะโมเดลพัฒนาการของหน่วยตัวอย่างแต่ละหน่วยได้อย่างถูกต้องโดยวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่ สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ตามลักษณะของโมเดลการวัด 1) โมเดลการวัดคะแนนพัฒนาการในรูปสมการโครงสร้างที่มีตัวแปรแฝงและตัวแปรทำนาย 2) โมเดลวิเคราะห์องค์ประกอบ และ 3) ที่สามโมเดลโค้งพัฒนาการเชิงเส้นโค้ง

การวัดคะแนนพัฒนาการที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับสถานศึกษาอันจะแสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนหลังจากได้รับการเรียนการสอน ควรเป็นการวัดที่มีความตรง แปล

ความหมายง่าย และมีการคำนวณที่ไม่ซับซ้อนมากมายนัก ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน

จากการศึกษาและวิเคราะห์วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิมของ อวยพร เรื่องตระกูล (2544) ที่ได้นำไปเปรียบเทียบกับวิธีการอื่น 5 วิธี พบว่าคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์มีจุดเด่นกว่าวิธีการอื่น ดังนี้ คือ 1) มีความตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์สูงมาก 2) มีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับวิธีเกณฑ์มากที่สุด 3) การประมาณค่าง่ายมาก 4) มีความเคลื่อนต่ำ 5) ไม่มีอิทธิพลเพดาน 6) แปลความหมายง่าย และ 7) เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการกันได้ง่ายระหว่างกลุ่ม สำหรับจุดอ่อนของวิธีนี้คือ ไม่สามารถประมาณค่าผู้สอบที่ได้คะแนนสอบก่อนเรียนเต็ม

นอกจากนี้จากการศึกษาเรื่อง เปรียบเทียบคุณภาพของวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการโดยใช้โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงเป็นเกณฑ์: การศึกษาแบบมอนติคาร์โล ของนิอร ไชยพรพัฒนา (2549) ที่ทำการเปรียบเทียบคุณภาพของวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการตามแนวคิดแบบดั้งเดิม 3 วิธี พบว่า 1) เมื่อข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงเป็นแบบเส้นตรง และมีค่าสัมประสิทธิ์พื้นฐานเป็น $[0, 1, 2, 3, 4]$ และ $[0, 0, 2, 0, 4, 0, 6, 0, 8]$ ในภาพรวมคะแนนพัฒนาการจากวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (DS) มีคุณภาพมากกว่าวิธีอื่น และเมื่อพิจารณาเงื่อนไขของจำนวนครั้งของการวัดซ้ำ พบว่าคะแนนพัฒนาการจากวิธีการวัด DS มีคุณภาพมากกว่าวิธีอื่นทุกจำนวนครั้งของการวัดซ้ำ (3, 4, 5) และจำนวนของการวัดซ้ำเป็น 3 และ 4 ครั้ง ตามลำดับ และ 2) สำหรับข้อมูลที่มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงไม่เป็นเส้นตรง ในภาพรวมคะแนนพัฒนาการจากวิธี DS มีคุณภาพมากกว่าวิธีอื่น และเมื่อข้อมูลมีการวัดซ้ำเป็น 4 และ 5 ครั้ง คะแนนพัฒนาการจากวิธีการวัด DS มีคุณภาพมากกว่าวิธีอื่น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงขอเลือกวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (relative gain score) ของ ศิริชัย กาญจนวาสี (1989, อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544 ; กมลวรรณ ดงธนากานนท์, 2549 ; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) เป็นวิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นวิธีการวัดที่ให้ผลที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สุชาติา โรจนาศัย (2548) และดาวเรือง ลุมทอง (2553) กล่าวว่า เป็นวิธีการที่ง่าย สะดวกต่อการนำไปใช้ และการแปลผลเข้าใจง่าย รายละเอียดของวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแสดงดังต่อไปนี้

วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ วิธีนี้เป็นวิธีที่ Kanjanawasee เสนอขึ้นมาในปี ค.ศ. 1989 (อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544; กมลวรรณ ดงธนากานนท์, 2549; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) โดยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ประมาณค่าอัตราส่วนร้อยละระหว่างผลต่างของ

คะแนนสอบครั้งหลังกับคะแนนสอบครั้งแรกกับผลต่างของคะแนนเต็มกับคะแนนสอบครั้งแรก เขียนสูตรการคำนวณได้ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552)

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

โดยที่ DS คือ คะแนนร้อยละของพัฒนาการของผู้เรียน (Development Score)

F คือ คะแนนเต็มในการวัด

Y คือ คะแนนการวัดครั้งหลัง

X คือ คะแนนการวัดครั้งแรก

วิธีนี้เสนอขึ้นเพื่อลดปัญหาการถดถอยเข้าสู่ส่วนกลางรวมทั้งคำนึงถึงอัตราความงอกงามเนื่องจากได้นำทั้งพัฒนาการสมบูรณ์ และพัฒนาการที่น่าจะพัฒนาได้ของแต่ละคนมาคิด ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาเรื่องอิทธิพลเพดานได้อีกทางหนึ่ง

ข้อดีของวิธีนี้ คือ เป็นคะแนนที่ไม่ขึ้นกับกลุ่ม คะแนนที่ได้แทนระดับปริมาณการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ได้ และลดปัญหาเรื่องอิทธิพลเพดานได้ ส่วนข้อจำกัดของวิธีนี้ คือ ยังไม่มีวิธีการประมาณค่าความเชื่อมั่นของคะแนนการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากไม่ใช่โมเดลเชิงบวก (อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2537)

ตอนที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบผสม (two-way mixed ANOVA) จะใช้ในกรณีที่มีตัวแปรต้น 2 ตัวแปร ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบตัวแปรภายในกลุ่มหนึ่งองค์ประกอบ (within-subjects factor) และองค์ประกอบตัวแปรระหว่างกลุ่มหนึ่งองค์ประกอบ (between-subjects factor) โดยองค์ประกอบตัวแปรภายในกลุ่มอยู่ในลักษณะของการวัดซ้ำ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการวัดซ้ำครั้งเดียว หรือวัดซ้ำหลาย ๆ ครั้งก็ได้ สำหรับองค์ประกอบของตัวแปรระหว่างกลุ่ม เพื่อแบ่งกลุ่มย่อยและแต่ละกลุ่มก็ตกอยู่เฉพาะกลุ่มหนึ่งของกลุ่มย่อยทั้งหมด ดังตัวอย่าง การทดสอบผลของเนื้อหาการสอนคำศัพท์กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำการทดสอบความถูกต้องของการใช้คำ ก่อนและหลังเรียน (pre-post test) ซึ่งทำการเปรียบเทียบกับการใช้ลักษณะการสอน 3 แบบ ซึ่งจากตัวอย่างข้างต้นนับได้ว่าเป็นการทดสอบแบบแฟกทอเรียล 2x3 โดยที่รูปแบบการสอนคือองค์ประกอบตัวแปรระหว่างกลุ่ม (between-subjects factor) และการทดสอบก่อน-หลังเรียนคือองค์ประกอบตัวแปรภายในกลุ่ม (within-subjects factor) ซึ่งในตารางต่อไปนี้ ขอนำเสนอ

องค์ประกอบตัวแปรระหว่างกลุ่มคือ Factor A และองค์ประกอบตัวแปรภายในกลุ่มคือ Factor B
 ดังตัวอย่างข้อมูลและสัญลักษณ์ต่อไปนี้ (Newsom, 2011)

เครื่องหมายของข้อมูล (Data Matrix)

การสอรูปแบบที่ 1

	Pre(b_1)	Post (b_2)	
S1	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{11.}$
S2	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{21.}$
S3	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{31.}$
S4	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{41.}$
S5	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{51.}$
S6	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{61.}$
	$\bar{Y}_{.11}$	$\bar{Y}_{.12}$	$\bar{Y}_{.1}$

การสอรูปแบบที่ 2

	Pre(b_1)	Post (b_2)	
S7	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{72.}$
S8	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{82.}$
S9	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{92.}$
S10	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{10.2}$
S11	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{11.2}$
S12	Y_{ijk}	Y_{ijk}	$\bar{Y}_{12.2}$
	$\bar{Y}_{.21}$	$\bar{Y}_{.22}$	$\bar{Y}_{.2}$

การสอนรูปแบบที่ 3

	Pre(b ₁)	Post (b ₂)	
S13	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{13.}$
S14	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{14.}$
S15	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{15.}$
S16	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{16.}$
S17	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{17.}$
S18	Y _{ijk}	Y _{ijk}	$\bar{Y}_{18.}$
	$\bar{Y}_{.31}$	$\bar{Y}_{.32}$	$\bar{Y}_{.3}$

ผลสรุปของค่าเฉลี่ย (Summary of means)

		B		
		Pre(b ₁)	Post (b ₂)	
A	การสอนรูปแบบที่ 1	$\bar{Y}_{.11}$	$\bar{Y}_{.12}$	$\bar{Y}_{.1}$
	การสอนรูปแบบที่ 2	$\bar{Y}_{.21}$	$\bar{Y}_{.22}$	$\bar{Y}_{.2}$
	การสอนรูปแบบที่ 3	$\bar{Y}_{.31}$	$\bar{Y}_{.32}$	$\bar{Y}_{.3}$
		$\bar{Y}_{.1}$	$\bar{Y}_{.2}$	$\bar{Y}_{.3}$

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. มีข้อตกลงเบื้องต้นเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ความแปรปรวน
2. ข้อตกลงเบื้องต้นด้าน Sphericity โดยการทดสอบ Mauchy's test หากพบค่า sig. > .05 แสดงว่าเป็น Compound Symmetry แต่หากค่า sig. < .05 แสดงว่าไม่เป็น Compound Symmetry ควรใช้การวิเคราะห์แบบปรับแก้ กรณีที่ค่า $\epsilon > .75$ ควรใช้การปรับแก้ด้วยวิธี Huyn-Feldt หากค่า $\epsilon < .05$ ควรใช้การปรับแก้ด้วยวิธี Greenhouse-Geisser (Field, 2012)

ตารางการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบผสม (Two-way mixed ANOVA)

Description	SS(definition formula)	df	MS	F
A main effect (between-subjects)	$SS_A = (b)(n) \sum (\bar{y}_{.j} - \bar{y}_{...})^2$	a-1	$\frac{SS_A}{df_A}$	$\frac{MS_A}{MS_{S/A}}$
Error term for A Main effect	$SS_{S/A} = b \sum \sum (\bar{y}_{.jk} - \bar{y}_{.j})^2$	a(n-1)	$\frac{SS_{S/A}}{df_{S/A}}$	
B main effect (within-subjects)	$SS_B = (a)(n) \sum \sum (\bar{y}_{..k} - \bar{y}_{...})^2$	b-1	$\frac{SS_B}{df_B}$	$\frac{MS_B}{MS_{B \times S/A}}$
interaction	$SS_{A \times B} = n \sum \sum \sum (\bar{y}_{.jk} - \bar{y}_{.j} - \bar{y}_{..k} + \bar{y}_{...})^2$	(a-1)(b-1)	$\frac{SS_{A \times B}}{df_{A \times B}}$	$\frac{MS_{A \times B}}{MS_{B \times S/A}}$
Error term for B Main effect	$SS_{B \times S/A} = \sum \sum \sum (\bar{y}_{ijk} - \bar{y}_{.jk} - \bar{y}_{..k} + \bar{y}_{.j})^2$	a(b-1)(n-1)	$\frac{SS_{B \times S/A}}{df_{B \times S/A}}$	
Total	$SS_T = \sum \sum \sum (\bar{y}_{ijk} - \bar{y}_{...})^2$	(a)(b)(n)-1		

เมื่อ	Y_{ijk}	คือ ค่าคะแนนของคำศัพท์แต่ละตัว
	$\bar{y}_{.jk}$	คือ ค่าเฉลี่ยของเซต A
	$\bar{y}_{.j}$	คือ ค่าประมาณค่าเฉลี่ยของวิธีการสอนแต่ละแบบ
	$\bar{y}_{..k}$	คือ ค่าประมาณค่าเฉลี่ยสำหรับการทดสอบก่อนหรือหลัง
	$\bar{y}_{i..}$	คือ ค่าเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละคน
	$\bar{y}_{...}$	คือ ค่าเฉลี่ยทั้งหมด

หากผลการวิเคราะห์พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรรูปแบบแบบการสอนกับการทดสอบก่อน-หลังเรียน สามารถทดสอบอิทธิพลหลักได้ (main effect) แต่หากพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ให้ทำการวิเคราะห์ต่อด้วยการทดสอบอิทธิพลอย่างง่าย (simple effect)

อิทธิพลหลักของตัวแปรระหว่างกลุ่ม

จากตัวอย่างข้างต้น สามารถทดสอบความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยแต่ละรูปแบบการสอน (A) ($\bar{y}_{..1}, \bar{y}_{..2}, \bar{y}_{..3}$) ด้วยค่าเฉลี่ยรวม ($\bar{y}_{...}$) ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายกับกระบวนการทดสอบตัวแปรระหว่างกลุ่มของการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

		B		
		Pre(b ₁)	Post(b ₂)	
A	รูปแบบที่ 1 (a ₁)	$\bar{y}_{..11}$	$\bar{y}_{..12}$	$\bar{y}_{..1}$
	รูปแบบที่ 2 (a ₂)	$\bar{y}_{..21}$	$\bar{y}_{..22}$	$\bar{y}_{..2}$
	รูปแบบที่ 3 (a ₃)	$\bar{y}_{..31}$	$\bar{y}_{..32}$	$\bar{y}_{..3}$
		$\bar{y}_{...1}$	$\bar{y}_{...2}$	$\bar{y}_{...}$

หากตัวแปร A มีมากกว่า 2 กลุ่ม ดังตัวอย่างที่ยกมานี้ เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกัน ต้องทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบรายคู่ต่อไป

วิเคราะห์อิทธิพลหลักของตัวแปรภายในกลุ่ม

การทดสอบต้องหาค่าเฉลี่ยของตัวแปร B ทั้งหมดเพื่อดูว่าค่าที่ถูกต้องมีค่าเพิ่มขึ้นหรือไม่ ระหว่างการทดสอบก่อนและหลัง

		B		
		Pre(b ₁)	Post(b ₂)	
A	รูปแบบที่ 1 (a ₁)	$\bar{y}_{.11}$	$\bar{y}_{.12}$	$\bar{y}_{.1}$
	รูปแบบที่ 2 (a ₂)	$\bar{y}_{.21}$	$\bar{y}_{.22}$	$\bar{y}_{.2}$
	รูปแบบที่ 3 (a ₃)	$\bar{y}_{.31}$	$\bar{y}_{.32}$	$\bar{y}_{.3}$
		$\bar{y}_{.}$	$\bar{y}_{.}$	$\bar{y}_{..}$

เนื่องจากตัวอย่างที่ยกมา ตัวแปร B มี 2 กลุ่ม จึงสามารถแปลผลการวิเคราะห์ได้เลย เมื่อดูค่า sig. แต่หากตัวแปร B มีมากกว่า 2 กลุ่มต้องทำการเปรียบเทียบรายคู่ต่อไปเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

การวิเคราะห์เมื่อพบว่ามีปฏิสัมพันธ์

การวิเคราะห์อิทธิพลอย่างง่ายสำหรับตัวแปรระหว่างกลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบอิทธิพลอย่างง่ายในแต่ละระดับของตัวแปรภายในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้การเปรียบเทียบกลุ่มของตัวแปรระหว่างกลุ่ม ซึ่งจากตัวอย่างข้างต้น จำเป็นต้องเปรียบเทียบรูปแบบการสอนทั้ง 3 วิธี ของการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งคะแนนที่ได้จากการสอบก่อนเรียนของแต่ละรูปแบบการสอนคือตัวแปรตาม หลังจากนั้นใช้ SPSS โดยการวิเคราะห์การวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างตัวแปรเพื่อทดสอบตัวแปร A ใน b1 หรือ ใน b2

การวิเคราะห์อิทธิพลอย่างง่ายสำหรับตัวแปรภายในกลุ่ม ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรภายในกลุ่มในแต่ละระดับ (กลุ่ม) ของตัวแปรระหว่างกลุ่ม (ตัวแปร B ในกลุ่ม a₁) ดังตัวอย่าง เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังสำหรับการสอนรูปแบบที่ 1 ความคลาดเคลื่อนใช้ BxS อย่างเดียวสำหรับกรณีในระดับ a1 ใน SPSS สามารถวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวภายในกลุ่ม โดยใช้การ Split File รูปแบบการสอนแต่ละวิธี

		B		
		Pre(b ₁)	Post(b ₂)	
A	รูปแบบที่ 1 (a ₁)	$\bar{y}_{.11}$	$\bar{y}_{.12}$	$\bar{y}_{.1}$
	รูปแบบที่ 2 (a ₂)	$\bar{y}_{.21}$	$\bar{y}_{.22}$	$\bar{y}_{.2}$
	รูปแบบที่ 3 (a ₃)	$\bar{y}_{.31}$	$\bar{y}_{.32}$	$\bar{y}_{.3}$
		$\bar{y}_{..1}$	$\bar{y}_{..2}$	$\bar{y}_{..}$

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

Rollinson (2005) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในห้องเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ สรุปหลักการและเหตุผลเพื่อสนับสนุนหรือต่อต้านการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และเพื่ออธิบายว่าครูควรใช้วิธีการอย่างไรที่จะให้กลุ่มเพื่อนให้ข้อมูลที่เป็นบวกและมีประสิทธิภาพ โดยการใช้กระบวนการฝึกอบรมที่ถูกต้อง ผลสรุปคือ มั่นใจได้เลยว่าการตอบสนองโดยเพื่อนในห้องเรียนการเขียนถือเป็นการใช้เวลาในการทำกิจกรรม ซึ่งไม่ทำให้เสียเวลาในการเรียน ดังเช่นคำกล่าวของ Bartholomae (1980 cited in Rollinson, 2005) การสอนให้ผู้เรียน (ผู้อ่าน) สามารถแก้ไขงานเขียนได้เป็นเรื่องง่ายกว่า การสอนให้ผู้เรียน (ผู้เขียน) เขียนงานให้ถูกต้อง ดังนั้นการฝึกอบรมให้ผู้เรียนเป็นนักอ่านที่มีวิจารณญาณ เพราะผู้อ่านสามารถนำข้อผิดพลาดมาใช้ในการประเมินตนเอง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่มีประโยชน์มากกว่าการสอนให้ผู้เรียนสามารถเขียนออกมาได้ดีในครั้งแรก

Kamimura (2006) ได้ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน: กรณีศึกษาประเทศญี่ปุ่น ซึ่งการศึกษาได้สำรวจธรรมชาติและประสิทธิภาพของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในห้องเรียนการเขียนภาษาที่สอง พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองที่มีทักษะทางการเขียนระดับสูงและระดับต่ำที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ได้แลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะกับเพื่อนหลังจากได้รับการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ได้ทำการเปรียบเทียบการเขียนก่อนและหลังสอบ การเขียนฉบับร่างและการเขียนฉบับสมบูรณ์ การให้ข้อเสนอแนะเพื่อนและการตอบสนองข้อเสนอแนะ ของผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยภาพรวมมีผลทางบวกกับการเขียนเรียงความของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนระดับสูงและระดับต่ำ และการสำรวจยัง

พบความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างข้อเสนอแนะและการปรับแก้ที่บ่งบอกลักษณะของผู้เรียนสองกลุ่ม

Ali Shehadeh (2007) ได้ศึกษาอิทธิพลของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบเดี่ยวและแบบกลุ่มของนักศึกษาการเขียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อนชาวต่างชาติ (ซาอุดีอาระเบีย) ผลการศึกษาพบว่า เมื่อพิจารณาเฉพาะผลการทดสอบหลังใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบกลุ่มมีคะแนนที่ได้จากการทดสอบสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเดี่ยว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลัง พบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยคะแนนทางการเขียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Atay (2007) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนด้านความวิตกกังวลของครูในอนาคตของประเทศตุรกีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ซึ่งใช้เวลาในการศึกษา 8 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยการเริ่มต้นจากการสอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยให้จับคู่ แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับกับความเรียงของเพื่อนก่อน แล้วผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับจากคู่หนึ่ง นำไปให้อีกคู่หนึ่งพิจารณา ก่อนส่งกลับไปยังผู้เขียน และส่งให้ครูตรวจและให้ข้อมูลย้อนกลับต่อไป สำหรับกลุ่มควบคุมจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูเท่านั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงให้เห็นว่า หลังจากสิ้นสุดการศึกษากลุ่มผู้เรียนที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีความวิตกกังวลน้อยกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ให้ครูให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่า การให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้พวกเขาสามารถมองเห็นมุมมองของงานเขียนของตนเองในรูปแบบที่แตกต่างออกไป

Cho และ Schunn (2007) ได้ศึกษาเรื่อง การเสริมต่อการเขียนและการเขียนซ้ำอย่างมีระบบ (SWORD) : กรณีศึกษาการใช้ระบบการทบทวนโดยเพื่อนโดยใช้เว็บเพื่อการสื่อสาร เก็บข้อมูลกับผู้เรียน 28 คนและผู้เชี่ยวชาญ 1 คน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 12 สัปดาห์ ผู้เรียนจะได้รับการทดสอบก่อนได้รับคำสั่งให้เขียนและเขียนซ้ำ และนำคะแนนที่ได้เพื่อแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เชี่ยวชาญคนเดียว กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนคนเดียว และกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสรุปสำคัญที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางผสม (two-way mixed ANOVA) ของการพัฒนาคุณภาพทางการเขียนระหว่างงานเขียนฉบับร่างกับงานเขียนฉบับสมบูรณ์โดย พบว่า ค่าสถิติพื้นฐาน ผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คนมี

พัฒนาการทางการเขียนระหว่างฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์สูงสุด รองลงมาผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้ที่มีความชำนาญ และผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพียงคนเดียว ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คน มีพัฒนาการทางการเขียนแตกต่างกับผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนคนเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนวิธีการ SWoRD ว่ามีประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้เขียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คน ที่ส่งผลให้การเขียนพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน นอกจากนี้การได้รับแรงสนับสนุนจากวิธีการ SWoRD ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนหลาย ๆ คน ส่งเสริมให้พัฒนาศักยภาพทางการเขียนเพิ่มขึ้นมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเดิมที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เชี่ยวชาญเพียงคนเดียว

Wanchid (2007) ได้ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและระดับประสิทธิภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแตกต่างกัน 3 รูปแบบได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยวิธีการแบบดั้งเดิมโดยใช้กระดาษ (paper-pencil) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยใช้การเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยใช้กระดานสนทนา (web board) และศึกษาดัชนีขนาดอิทธิพล 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทั่วไปทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน คือ สูง กลาง ต่ำ และศึกษาดัชนีขนาดอิทธิพล 3) ศึกษาอิทธิพลร่วมของประเภทของข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน และผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และศึกษาดัชนีขนาดอิทธิพล 4) ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 90 คน ที่มีประสิทธิภาพทั่วไปของการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และมีการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับ 6 ชั่วโมง หรือ 2 คาบ เพื่อให้มั่นใจว่านักศึกษาสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับได้อย่างถูกต้อง

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้กระดานสนทนามีคะแนนมากที่สุด (แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ) เนื่องจากสามารถจัดอิทธิทางวัฒนธรรม 2) ประเภทข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนและระดับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษไม่มีปฏิกริยาร่วมกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และ 3) นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนอยู่ในระดับสูง

Covill (2010) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบการทบทวนโดยเพื่อนและการทบทวนด้วยตนเองคือแนวทางในการพัฒนาการเขียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัย ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้การแก้ไข 3 วิธี กับนักศึกษาระดับวิทยาลัย 61 คน โดยศึกษาจากพฤติกรรมการแก้ไขและคุณภาพของการเขียน ผู้เรียนเขียนงานเขียน 3 ชิ้น ๆ ละ 5 หน้า และจะได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งจาก 3 รูปแบบ ที่ประกอบด้วย การทบทวนโดยเพื่อนแบบเป็นทางการ (n=19) การทบทวนด้วยตนเองอย่างเป็นทางการ (n=20) และการทบทวนแบบไม่เป็นทางการ (n=22) การทบทวนโดยเพื่อนอย่างเป็นทางการผู้เรียนต้องสรุปและให้ข้อเสนอแนะงานเขียนฉบับร่างของเพื่อน การทบทวนด้วยตนเองอย่างเป็นทางการผู้เรียนต้องสรุปและให้ข้อเสนอแนะงานเขียนฉบับร่างของตนเอง และการทบทวนแบบไม่เป็นทางการผู้เรียนให้ข้อชี้แนะง่าย ๆ เพื่อแก้ไขงานเขียนฉบับร่างของตนเองเพื่อปรับปรุงความชัดเจนและความสมบูรณ์ คุณภาพการเขียนไม่มีความแตกต่างกันของผู้เรียนทั้งสามกลุ่ม กลุ่มผู้เรียนที่ทบทวนแบบไม่เป็นทางการสามารถแก้ไขงานเขียนฉบับร่างเป็นงานเขียนฉบับสมบูรณ์ได้มากกว่าผู้เรียนอีกสองกลุ่ม ทั้งในระดับสรุปรวมและระดับเฉพาะที่ และมีทัศนคติทางบวกสูงสุดต่อการคำสั่งที่ได้รับ ผลการวิจัยแนะนำหากใช้รูปแบบการทบทวนโดยเพื่อนในวิชาจิตวิทยา และการทบทวนแบบทางการไม่สามารถพัฒนาคุณภาพการเขียนของผู้เรียน แต่ส่งผลต่อพฤติกรรมในเรื่องเวลาในการแก้ไข และทัศนคติของผู้เรียนต่อการสอน.

Gielen, Peeters et al (2010) ศึกษาการเพิ่มประสิทธิภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสำหรับการเรียนรู้ โดยทดสอบประสิทธิภาพของ 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการเรียนรู้โดยมีลักษณะที่แน่นอนของเนื้อหาในรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) เครื่องมือที่มีความเฉพาะเจาะจงในการสนับสนุนการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลองที่ใช้วิธีการวัดซ้ำ โดยมอบหมายการเขียนกับผู้เรียนเกรด 7 จำนวน 43 คน ที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเป็นข้อคิดเห็น เป็นแบบตรวจว่าถูกต้อง เพื่อพัฒนาทักษะ แต่อธิพลดังกล่าวทำให้ลดน้อยลงสำหรับผู้เรียนที่ได้คะแนนก่อนเรียนของทักษะปฏิบัติดีกว่า ความถูกต้องแม่นยำของการให้ข้อเสนอแนะถูกตรวจความถูกต้อง เครื่องมือที่ใช้ถามผู้ประเมินถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากการให้เพื่อนประเมินไม่ได้เพิ่มการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญ

Gielen, Top et al (2010) ได้เปรียบเทียบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและครู และแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับที่หลากหลายในหลักสูตรการเขียนของโรงเรียนมัธยม ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ เพื่อทดสอบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถแทนการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครู และการวัดแบบใดที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพได้ การออกแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลองแบบมี

การทดสอบก่อนและหลังการจัดกระทำและมีกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นการทดลองผลการเรียนรู้ระยะยาวของการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นรายบุคคล และการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครุร่วมในการมอบหมายการเขียนในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้การทดสอบได้เพิ่มค่าของแบบฟอร์มคำถามก่อนหน้าและแบบฟอร์มคำถามหลัง มีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนการตอบสนองผู้ประเมินในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน การศึกษาสนับสนุนสมมติฐานที่แข็งแกร่งว่า ความก้าวหน้าของผู้เรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหรือการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครู ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม (กลุ่มผู้เรียนที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบธรรมดาและกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยครู) มีพัฒนาการทางการเขียนเพิ่มขึ้นน้อยกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ใช้รายการคำถามหรือแบบฟอร์มการตอบ ซึ่งสามารถยืนยันได้ว่าการใช้แบบฟอร์มทำให้มีคุณภาพมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนเกือบครึ่งหนึ่งพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีประโยชน์ แต่น้อยกว่าหนึ่งส่วนสี่เท่าเมื่อพิจารณาว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

Diab (2010) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการแก้ไขงานโดยเพื่อนและการแก้ไขด้วยตนเองในการแก้ไขข้อผิดพลาดของภาษาในการเขียนฉบับสมบูรณ์ของผู้เรียน การศึกษาใช้การเปรียบเทียบการทดสอบก่อนและหลังโดยใช้การวิจัยแบบกึ่งทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาในการเขียนฉบับสมบูรณ์ของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ให้เพื่อนแก้ไขกับกลุ่มผู้เรียนที่แก้ไขด้วยตนเอง การศึกษาครั้งนี้ศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษา 2 ด้าน คือ ด้าน 1) ข้อผิดพลาดด้าน 2 กฎพื้นฐาน (ข้อตกลงของประธาน/กิริยา และข้อตกลงของคำสรรพนาม) และ 2) ข้อผิดพลาดที่ไม่ใช่กฎพื้นฐาน (การใช้คำ และโครงสร้างของประโยค) โดยกลุ่มทดลองคือกลุ่มผู้เรียนที่ให้เพื่อนแก้ไขงาน และกลุ่มควบคุมคือกลุ่มผู้เรียนที่แก้ไขด้วยตนเอง ทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษา ผลวิจัยพบว่า ผู้เรียนกลุ่มทดลองสามารถลดข้อผิดพลาดทางภาษาด้านพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่ลดสำหรับข้อผิดพลาดที่ไม่ใช่กฎพื้นฐาน การศึกษาสนับสนุนให้ครูใช้การแก้ไขงานโดยเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับห้องเรียนการเขียน และเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาเล็กน้อยเพื่อยกระดับพัฒนาการทางภาษา

Ting และ Qian (2010) กรณีศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในห้องเรียนการเขียนภาษาจีนที่เป็นภาษาที่สอง ได้ศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยผู้เรียน 11 คนในห้องเรียนการเขียนภาษาจีน วัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถแก้ไขงานได้เท่าไร แล้วเพื่อนสามารถแก้ไขงานเขียนประเภทไหนได้บ้าง การแก้ไขงานสามารถพัฒนางานเขียนของผู้เรียนได้หรือไม่ การวิเคราะห์เนื้อหาจากงานเขียน

ครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สองของผู้เรียนทั้ง 11 คน โดยใช้การวัดความถูกต้องแม่นยำ ความคล่องแคล่ว ความซับซ้อนของไวยากรณ์ และความซับซ้อนของคำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยส่วนใหญ่จะได้รับการแก้ไขเบื้องต้น ส่วนเรื่องความคล่องแคล่วได้รับการแก้ไขเพียงเล็กน้อย แต่ในเรื่องของความถูกต้องแม่นยำได้พัฒนาขึ้นมาก และพบว่าด้านความซับซ้อนของไวยากรณ์คำศัพท์ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยสามารถชี้ให้เห็นว่า กิจกรรมการแก้ไขงานโดยเพื่อนสามารถทำให้ผู้เรียนแก้ไขงานกันเองในหมู่ผู้เรียนและเป็นการพัฒนาความแตกต่างของการวิจารณ์ของผู้เขียนและผู้อ่าน

Yang (2011) สำรวจประสิทธิภาพของการใช้การประเมินโดยเพื่อนและการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครูในการเขียนของผู้เรียนระดับวิทยาลัย การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษามุมมองของการใช้การประเมินโดยเพื่อน และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครูในรูปแบบการตรวจแก้ไขการแบบอัตโนมัติกับการแก้ไขแบบปลายเปิดในห้องเรียนการเขียนในรูปแบบอินเทอร์เน็ต กับผู้เรียนชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในประเทศไทยได้วัน ใช้การสัมภาษณ์ครูสอนทั้งสองภาคการศึกษา และใช้แบบสอบถามสำหรับผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวนมากได้รับข้อเสนอแนะทางบวกจากการประเมินโดยเพื่อน ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนจากการแก้ไขโดยเพื่อน อย่างไรก็ตามก็ขึ้นอยู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับของครูและความสามารถของเพื่อนเช่นกัน

วิรุฬห์เกียรติ์ คงกลาง (2538) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 66.87 และ 69.84 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ 2) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มที่ตรวจแก้และทบทวนงานของเพื่อนสูงกว่ากลุ่มที่ตรวจแก้และทบทวนงานเขียนของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาแบบเฉพาะเจาะจงผู้เรียน 3 ห้องเรียน ๆ ละ 40 คน จำแนกแต่ละห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลองประเภทต่าง ๆ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการแก้ไขงานเขียนภาษาไทยของกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยครู 2)

ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของผู้เรียนที่ได้รับการตรวจแก้งานเขียนโดยเพื่อน สูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการปรับแก้งานเขียนด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยได้เสนอแนะไว้ว่า ครูควรนำวิธีการตรวจแก้ชิ้นงานเขียนโดยเพื่อนไปปรับใช้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยทุกระดับชั้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ด้วยตนเอง และเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ครูควรฝึกผู้เรียนให้มีการตรวจแก้งานเขียนตลอดภาคการศึกษา หรือฝึกอย่างต่อเนื่องเพราะการ พัฒนาการทักษะการเขียนต้องอาศัยเวลาและการฝึก จึงจะเห็นผลชัดเจน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อ เสริมสร้างทักษะการเขียน พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถส่งเสริมความสามารถ ทางการเขียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งผู้เรียนที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา ซึ่งผู้เรียนต้อง ได้รับการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับก่อน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถใช้แบบฟอร์มรูปแบบ ต่าง ๆ หรือใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสารเข้ามาใช้ได้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของบริบทของผู้เรียน นอกจากนี้การให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้ลดความวิตกกังวลในการเขียนมากกว่าให้ครูให้ ข้อมูลย้อนกลับ และผู้เรียนมีทัศนคติสูงต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

Lam (2010) ได้ศึกษาเรื่อง การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ: การฝึกผู้เรียน ให้และประเมินข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่ง Lam ได้แสดงให้เห็นถึงการวางแผนและการ ดำเนินการฝึกอบรมเพื่อนทบทวนเพื่อฝึกผู้เรียนในการให้และตอบสนองข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ การฝึกให้ข้อเสนอแนะมีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อความตระหนักของผู้เรียนในการวิเคราะห์ ประสิทธิภาพของข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและเพื่อประเมินขอบเขตในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อน ซึ่งขั้นตอนการฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage) ขั้นตอนการวินิจฉัย (Exploring Stage) และขั้นตอนการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage)

Min (2006) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการอบรมการทบทวนโดยเพื่อนของประเภทของ การแก้ไขและคุณภาพของการเขียนสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การ ศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบอิทธิพลของการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้ตอบสนองสำหรับ ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทั้งในส่วนของประเภทของการแก้ไขและคุณภาพ หลังจาก 4 ชั่วโมงในห้องเรียนและ 1 ชั่วโมงหลังจากเรียน ที่ครูจะประชุมกับผู้เรียน (n=18) ผู้วิจัย เลือกรงานเขียนฉบับร่างและฉบับแก้ไขของผู้เรียน เหมือนกันการเขียนข้อมูลย้อนกลับของผู้ทบทวน

และเปรียบเทียบงานเขียนของก่อนและหลังของผู้เรียนหลังการฝึกอบรม ผลวิจัยพบว่า จำนวนของข้อเสนอแนะในการแก้ไขของผู้ทบทวนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังจากได้ฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ จำนวนของรายการแก้ไขของเพื่อนมีถึงร้อยละ 90 ที่ผลรวมการแก้ไข และจำนวนการแก้ไขมีคุณภาพเพิ่มสูงกว่าก่อนได้รับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยสรุปไว้ว่า ไม่ว่าจะการฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับจะเกิดขึ้นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนมีผลทางบวกกับการแก้ไขและคุณภาพของงานเขียนโดยตรง

Min (2008) ได้ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดของผู้ทบทวนและความรู้สึกของผู้เขียนในการฝึกอบรมการทบทวนโดยเพื่อนในห้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การวิจัยแสดงให้เห็นว่าทักษะคิดของผู้ทบทวนมีผลต่อประสิทธิภาพของการตอบสนองโดยเพื่อนหรือการทบทวนโดยเพื่อน วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของผู้ทบทวนและความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อการฝึกอบรมในช่วงก่อนและหลังการฝึกอบรมการทบทวนโดยเพื่อนในวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เก็บข้อมูลกับผู้เขียน 18 คนระดับมัธยมศึกษาซึ่งได้รับการฝึก 2 เดือนในการแก้ไข การให้ข้อเสนอแนะโดยใช้กระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ 1) สร้างความชัดเจนเป้าหมายของผู้เขียน 2) การระบุปัญหา 3) อธิบายปัญหา และ 4) สร้างข้อเสนอแนะที่เฉพาะเจาะจง ในแต่ละขั้นตอนมีลักษณะเพื่อการตรวจสอบ แก้ไข ให้คำแนะนำและร่วมกับผู้อ่านคนอื่นตามลำดับ การวิเคราะห์ต้นฉบับของข้อเสนอแนะของผู้ทบทวนและหลังจากให้ผู้อ่าน พบว่า มีอิทธิพลต่อการแก้ไขระหว่างผู้ทบทวนก่อนได้รับการฝึกอบรมการทบทวนโดยเพื่อนและค่อนข้างก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันมากขึ้นหลังจากฝึกอบรม ผู้วิจัยได้อภิปรายว่าเครื่องมือและหลักสูตรเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันในการค้นพบ และการเสนอแนะจากหลายหลายตำแหน่งของกระบวนการฝึกอบรมเพื่อการเตรียมพร้อมที่ดีสำหรับการผู้ทบทวนในห้องเรียนการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับชาวต่างประเทศ

จากการศึกษาเห็นได้ว่า การฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีขั้นตอนในการฝึกที่เป็นระบบ และมีประโยชน์ที่ส่งผลให้ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีคุณภาพได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ 3) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน และ 4) เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ขั้นตอนดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

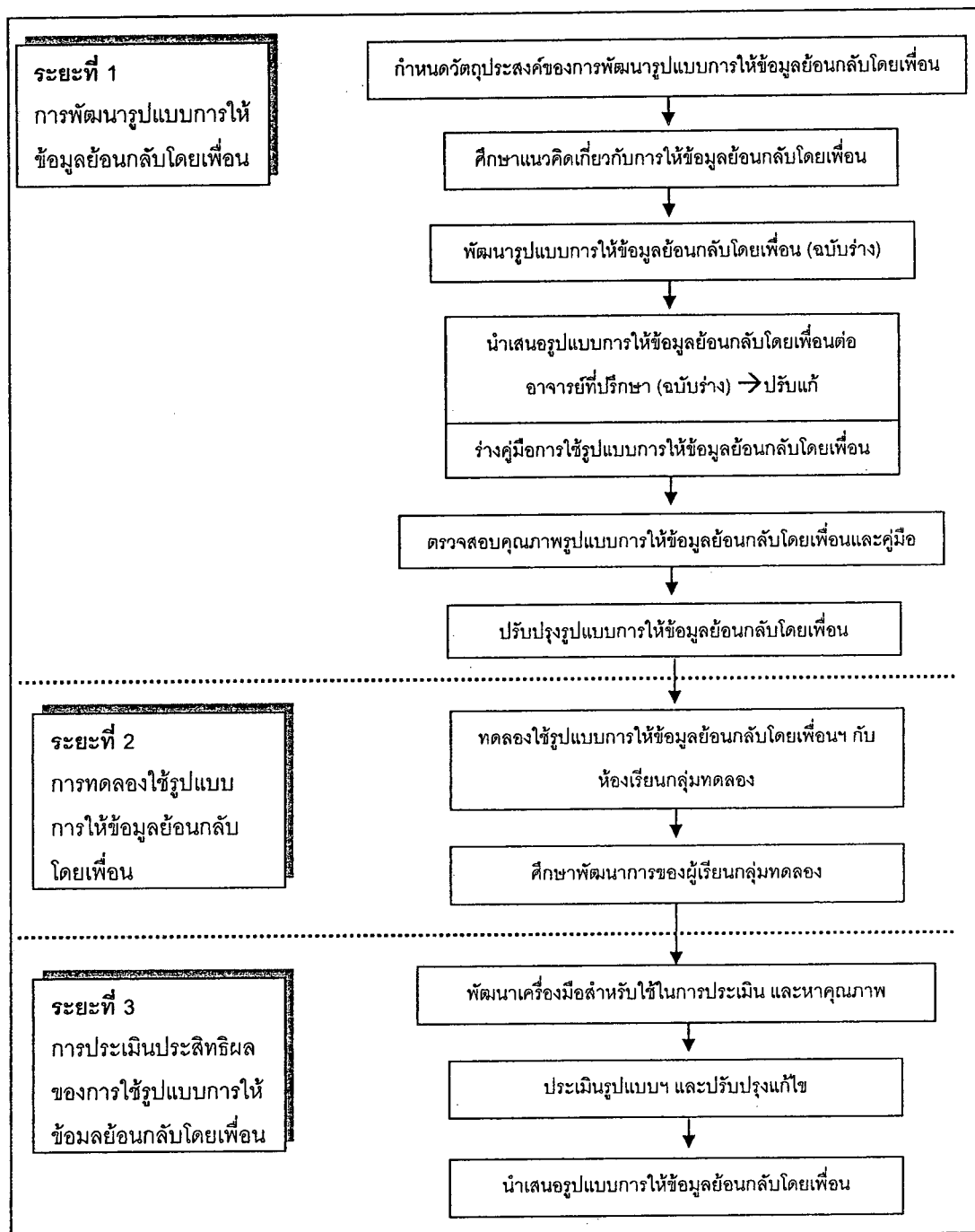
ระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแสดงดังแผนภาพ 3.1 โดยมีรายละเอียดของวิธีการดำเนินการวิจัยแต่ละระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ในการสร้างและพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ การเตรียมครูในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน การฝึกผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ และเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย

แผนภาพ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาไทย

2. วิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากข้อ 1 โดยดำเนินการวิเคราะห์ตามกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อให้ได้ข้อสรุปสำหรับการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

3. นำผลการวิเคราะห์เนื้อหา มาสังเคราะห์เป็นร่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กำหนดโครงสร้างและรายละเอียดของส่วนต่าง ๆ พร้อมทั้งจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

4. นำเสนอร่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบพิจารณา ให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำกลับมาแก้ไขปรับปรุง

5. ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และคุณภาพของคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยปรับใช้แบบประเมินคู่มือของ นันทนัช อ่อนพวน (2553)

6. ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และคู่มือการใช้รูปแบบ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

วิธีการดำเนินการวิจัย ระยะที่ 1

การดำเนินการระยะที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในการนำเสนอประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล แสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในระยะที่ 1 ประกอบด้วย

1.1 นักวิชาการศึกษาด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการประเมินจำนวน 3 คน พิจารณาคุณสมบัติ คือ เป็นผู้ที่มีวุฒิปริญญาเอกสาขา

การวัดและประเมินผลการศึกษา มีความรู้ด้านการประเมินการเรียนรู้ ไม่ต่ำกว่า 5 ปี (รายละเอียดในภาคผนวก ก)

1.2 นักวิชาการศึกษา ทางด้านหลักสูตรและการสอนภาษาไทย มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการสอนการเขียนภาษาไทย การสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติจำนวน 3 คน พิจารณาคคุณสมบัติ คือ เป็นผู้ที่มีวุฒิปริญญาเอกสาขาหลักสูตรและการสอนภาษาไทยหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์การสอนภาษาไทย ไม่ต่ำกว่า 5 ปี (รายละเอียดในภาคผนวก ก)

1.3 นักวิชาการวุฒิปริญญาเอกที่มีประสบการณ์ในการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียน จำนวน 1 คน (รายละเอียดในภาคผนวก ก)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในระยะที่ 1 ประกอบด้วย

2.1 แบบประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และส่วนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งทั้งสองส่วนได้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ และตอนที่ 2 เป็นแบบปลายเปิดสำหรับผู้ประเมินให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม (รายละเอียดในภาคผนวก ก) มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบประเมินดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมิน
- 2) ใช้ข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 มาเป็นกรอบในการสร้างแบบประเมินเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3) สร้างแบบประเมินและนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ
- 4) ปรับปรุง แก้ไขแบบประเมิน ตามการแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 แบบประเมินคุณภาพคู่มือ ผู้วิจัยใช้แบบประเมินของ นันทนัช อ่อนพรวน (2553) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่พัฒนามาจาก กิตติยา ภมรดล (2546) แบบประเมินนี้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว โดยมีค่าดัชนี IOC เท่ากับ 1 ที่มีข้อคำถามครอบคลุมหลักการเขียนคู่มือที่ดีทั้ง 7 ข้อ ของ ทิศนา แหมมณี (2538) ต่อมา นันทนัช อ่อนพรวน ได้เพิ่มข้อ

คำถามจากข้อควรคำนึงในการเขียนหนังสือคู่มือทั้ง 9 ข้อ ของ ปรีชา ช่างขวัญยืน (2551) ซึ่งมี 2 ข้อที่มีความแตกต่างจาก ทิศนา แชมมณี เครื่องมือเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) และผู้วิจัยปรับข้อความบางส่วนให้ตรงประเด็นกับคู่มือที่พัฒนาขึ้น (รายละเอียดในภาคผนวก) ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการประเมินคู่มือ
- 2) เลือกแบบประเมินที่มีคุณภาพ และปรับปรุงข้อความบางส่วนให้มีความสอดคล้องและตรงกับประเด็นในคู่มือที่สร้างขึ้น
- 3) นำแบบประเมินที่ปรับข้อความเรียบร้อยแล้ว นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา
- 4) ปรับปรุง แก้ไขแบบประเมิน ตามการแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความร่วมมือในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบพิจารณา และประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียน ที่ออกโดยบัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงบุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน โดยการไปติดต่อประสานงานและส่งแบบประเมินด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์คุณภาพรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินตอนที่ 1 ของทั้ง 2 ส่วน ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) สำหรับข้อมูลที่ได้จากแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

การแปลผล

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.00 หมายถึง เหมาะสมดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง เหมาะสมดี

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ควรปรับปรุงแก้ไข

การวิเคราะห์คุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นรายการคำถาม (Checklist) ใช้การวิเคราะห์ความถี่ ร้อยละ โดยกำหนดให้ ต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ

80 จึงผ่านเกณฑ์ (วิริยา ศรีวิเชียร, 2551 อ้างถึงใน นันทนัช อ่อนพรวน, 2553) สำหรับข้อมูลที่ได้จากแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ 2) เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน รายละเอียดของการดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. จัดเตรียมคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยชุดก่อนและหลังการทดลองเรียน เกณฑ์ประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาไทย และแบบบันทึกคะแนนการเขียนภาษาไทย
2. ติดต่อกับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยการประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียน ครูที่ร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้โรงเรียนศาสนูปถัมภ์ โรงเรียนจงรักสถิตย์วิทยา และโรงเรียนส่งเสริมศาสตร์ จังหวัดปัตตานี เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. เตรียมครู โดยการนำคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่ครูที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยได้ศึกษา ทำความเข้าใจโครงสร้าง องค์ประกอบ และสาระสำคัญของรูปแบบ นอกจากนี้ผู้วิจัยมีส่วนร่วมตลอดเวลาที่ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน
4. ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนตามขั้นตอนที่ปรากฏในคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการดำเนินการระยะที่ 2 ได้แก่ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

2. เป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เป็นโรงเรียนที่มีความต้องการพัฒนาทักษะทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนและไม่เคยให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนของเพื่อนมาก่อน
4. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและครูมีความสนใจและให้ความร่วมมือในการบริหารจัดการ อำนวยความสะดวก เห็นความสำคัญของการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนและอนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองได้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เป็นผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จังหวัดปัตตานี ประกอบด้วย โรงเรียนศาสนูปถัมภ์ โรงเรียนจงรักสตัยวิทยา และโรงเรียนส่งเสริมศาสตร์ โรงเรียนละ 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 6 ห้องเรียน และกำหนดให้แต่ละโรงเรียนจัด 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง (กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน) และอีก 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มควบคุม (กลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ) ซึ่งใช้เกณฑ์ในการเลือกคือ ห้องเรียนแต่ละห้องมีวิชาเรียนภาษาไทยต่างวันกัน และมีความสามารถทางการเรียนไม่แตกต่างกัน หลังจากเลือกห้องเรียนแล้วเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนทั้งสองห้องมีความสามารถทางการเขียนไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทั้งสองห้องของแต่ละโรงเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย (pretest) แล้วนำค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบของแต่ละห้องมาเปรียบเทียบ โดยใช้การวิเคราะห์แบบที (t-test) พบว่าความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนระหว่างห้องทดลองกับห้องควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการเขียนไม่แตกต่างกัน รายละเอียดดังตาราง 3.1

ตาราง 3.1 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

โรงเรียน	กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบ			กลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ			t	sig
	N	M	SD	N	M	SD		
ศาสนูปถัมภ์	44	42.52	4.04	45	42.00	4.95	.545	.587
จงรักสตัยวิทยา	42	41.48	5.16	45	43.56	4.85	1.937	.056
ส่งเสริมศาสตร์	41	43.05	4.49	37	42.41	5.14	.590	.557

หลังจากนั้นผู้วิจัยแบ่งผู้เรียนแต่ละห้องแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ โดยใช้คะแนนการทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย (pretest) มาเรียงลำดับผู้ที่ได้คะแนนมากที่สุดไปจนถึงผู้ที่ได้คะแนนน้อยที่สุด ผู้วิจัยเลือกการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ด้วยวิธีคำนวณ 33% ของแต่ละกลุ่ม เนื่องจากคะแนนมีการแจกแจงไม่เป็นปกติ (Cureton, 1957 อ้างถึงใน ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) จะได้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม และเพื่อให้ความแปรปรวนที่เกิดจากระดับความสามารถทางการเขียนภาษาไทยที่เป็นตัวแปรอิสระในการทดลองมากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน (pretest) ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ของแต่ละโรงเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) พบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย (pretest) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบว่าแต่ละระดับความสามารถของผู้เรียนที่ผู้วิจัยได้แบ่งในแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ของแต่ละโรงเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้ความแปรปรวนที่เกิดจากระดับความสามารถทางการเขียนภาษาไทยที่เป็นแปรอิสระในการทดลองมีค่ามากที่สุด ระหว่างการเก็บข้อมูล 3 เดือน ได้มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนขาดหายไป รายละเอียดการทดสอบความแตกต่างและกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง 3.2 ถึงตาราง 3.3

ตาราง 3.2 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

โรงเรียน	คะแนนเฉลี่ย (ทักษะการเขียน)			F	sig
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ		
สาธิตปทุมมา	47.55	42.33	37.07	415.717	>.01
จงรักภักดีวิทยา	48.03	42.10	37.14	146.460	>.01
ส่งเสริมศาสน์	48.54	42.12	37.58	312.216	>.01
F	.473	.409	1.360		
sig	.625	.666	.262		

ตาราง 3.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2

จำนวนผู้เรียน (โรงเรียน/คน)		ทักษะด้านศิลปะ								รวมทั้งหมด
		ห้องทดลอง				ห้องควบคุม				
		สูง	ปานกลาง	ต่ำ	รวม (คน)	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	รวม (คน)	
ศาสนูปถัมภ์	ทั้งห้อง	15	16	15	46	15	15	15	45	91
	เก็บได้จริง	14	15	15	44	15	15	15	45	89
จงรักภักดีวิทยา	ทั้งห้อง	16	16	16	50	15	15	15	45	95
	เก็บได้จริง	15	14	13	42	15	15	15	45	87
ส่งเสริมศาสนา	ทั้งห้อง	14	15	14	43	12	13	12	40	83
	เก็บได้จริง	14	13	14	41	12	13	12	37	78
รวม (คน)	ทั้งห้อง	45	47	45	137	42	43	42	127	264
	เก็บได้จริง	43	42	42	127	42	43	42	127	254

2. แบบแผนการวิจัย

การดำเนินการในระยะที่ 2 นี้ใช้ระเบียบวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental designs) แบบอนุกรมเวลา แบบมีการทดสอบก่อนและหลังการจัดกระทำและมีกลุ่มควบคุม (pretest-posttest control-group design) การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการสุ่มอย่างง่าย ตัวอย่างถูกแบ่งออกเป็น 12 กลุ่มที่แตกต่างกันทั้งหมด ที่แบ่งตามระดับความสามารถทางการเขียนภาษาไทยและระดับความสามารถของเพื่อนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นวิธีที่ผู้วิจัยใช้ในกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมผู้เรียนจะไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งรายละเอียดจะแสดงในแผนภาพ 3.2

			T1	T2	T3	T4				
E	H	H _h	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
		H _m	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
		H _l	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
	M	M _h	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
		M _m	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
		M _l	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
		L	D ₁	A ₁	D ₂	A ₂	D ₃	A ₃	D ₄	A ₄
C	H	-	-	A ₁	-	A ₂	-	A ₃	-	A ₄
	M	-	-	A ₁	-	A ₂	-	A ₃	-	A ₄
	L	-	-	A ₁	-	A ₂	-	A ₃	-	A ₄

แผนภาพ 3.2 แผนภาพการทดลอง

ความหมายของสัญลักษณ์

- E หมายถึง กลุ่มทดลอง
- C หมายถึง กลุ่มควบคุม
- H หมายถึง ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถระดับสูง
- M หมายถึง ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถระดับปานกลาง
- L หมายถึง ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถระดับต่ำ
- h หมายถึง ผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถระดับสูง
- m หมายถึง ผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถระดับปานกลาง
- l หมายถึง ผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถระดับต่ำ
- T1-T4 หมายถึง มอบหมายงานเขียนครั้งที่ 1-4
- D₁-D₄ หมายถึง ผู้เรียนเขียนงานเขียนฉบับร่าง ให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ และปรับแก้งานเขียนเป็นฉบับสมบูรณ์ตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับครั้งที่ 1-4
- A₁-A₄ หมายถึง ครูประเมินงานเขียนครั้งที่ 1-4

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แยกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ตัวแปรจัดกระทำ ตัวแปรต้น ตัวแปรตาม และตัวแปรควบคุม ตัวแปรแต่ละประเภท มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ตัวแปรจัดกระทำ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

3.2 ตัวแปรต้น คือ ความสามารถทางการเขียนภาษาไทย มี 3 ระดับ คือ

- 1) ระดับสูง
- 2) ระดับปานกลาง
- 3) ระดับต่ำ

3.3 ตัวแปรตาม มี 1 ตัวแปร คือ คะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาไทย

3.4 ตัวแปรควบคุม มี 4 ตัวแปร ได้แก่

1) ครู ควบคุมโดยให้ครูทั้งห้องทดลองและห้องควบคุมเป็นคนเดียวกันในแต่ละโรงเรียน ก่อนเริ่มทำการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้วิจัยได้อบรมและสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ครูเกี่ยวกับการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล และในขั้นตอนอบรมการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน นักวิจัยอบรมเองทั้งหมด โดยครูแต่ละโรงเรียนจะคอยเป็นวิทยากรร่วม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเป็นวิทยากรร่วมตลอดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

2) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ควบคุมโดยที่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะใช้บทเรียนที่มีเนื้อหาเหมือนกันทุกประการ (Ghaith, 2001 อ้างถึงใน ภัทธกร แสงไชย, 2551) และมีการควบคุมการมอบหมายงานเขียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ให้ทั้งสองกลุ่มได้รับหัวข้อที่เขียนเป็นหัวข้อเดียวกัน ระดับความยากง่ายของแต่ละหัวข้อที่มอบหมายให้ผู้เรียนเขียน มีค่าใกล้เคียงกัน

3) จำนวนครั้งที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับ ควบคุมโดยจัดให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเท่ากัน คือ 4 ครั้ง โดยที่แต่ละครั้งผู้เรียนจะมีเวลาให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน 1 สัปดาห์

4) ผู้ประเมินงานเขียนภาษาไทยฉบับสมบูรณ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้ง 4 ครั้ง เป็นคนเดียวกันและเป็นครูภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย เกณฑ์การประเมินการเขียนความเรียง แบบบันทึกผลการประเมินผล คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย มีลักษณะแบบปลายเปิด จำนวน 2 ชุด ประกอบด้วย แบบทดสอบการเขียนภาษาไทยก่อนการทดลอง (pretest) และแบบทดสอบการเขียนภาษาไทยชุดหลังการทดลอง (posttest) รายละเอียดในภาคผนวก ง

มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย
ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทยและแบบเรียนวิชา
ภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

2) กำหนดขอบเขตและสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียน
ภาษาไทย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกการเขียนเรียงความเป็นตัวแทนวัดความสามารถ
ทางการเขียนภาษาไทย โดยกำหนดหัวข้อในการเขียนก่อนและหลังเรียน คือ “พ่อแม่ผู้ให้ที่
ยิ่งใหญ่” และ “ครูดีที่ฉันรัก” โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความ ความยาวไม่น้อยกว่า 15
บรรทัด และให้ใช้เวลาในการเขียน 45 นาที

3) ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยด้าน
ความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันกับผู้ทรงคุณวุฒิที่
ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ ใช้เกณฑ์ความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5
ขึ้นไป (โชติกา ภาณีผล, 2554) ผลการวิเคราะห์พบว่าแบบวัดความสามารถทางการเขียนมีค่าดัชนี
ความสอดคล้องเท่ากับ 1 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

4) นำแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยไปทดลองใช้ (try out) เพื่อ
หาคุณภาพด้านความเที่ยง (reliability) ดำเนินการโดยการนำแบบวัดความสามารถในการเขียน
ภาษาไทยไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่าง แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน
30 คน ผลการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (internal
consistency) ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient of reliability)
มีค่าเท่ากับ .801 และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย มี
ค่าเท่ากับ .774 โดยใช้การวิเคราะห์ข้อสอบแบบความเรียงของ C.A. Drack (อ้างถึงใน ศิริชัย
กาญจนวาสี, 2548) และค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .24

4.2 เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทย การประเมินงานเขียนภาษาไทย จะ
พิจารณางานเขียนฉบับสมบูรณ์โดยใช้องค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา
องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ องค์ประกอบด้านการใช้
ไวยากรณ์ และองค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน แต่ละด้านมีระดับการประเมินตั้งแต่ 1-4
(รายละเอียดในภาคผนวก ง)

มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย ดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาไทย และพิจารณาคัดเลือกเกณฑ์อ้างอิงเพื่อนำมาพัฒนาเป็นเกณฑ์ที่เหมาะสมกับการตรวจงานเขียนภาษาไทย

2) พัฒนาเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทยฉบับสมบูรณ์ ในรูปแบบเกณฑ์การให้คะแนนรูปรีดแบบแยกองค์ประกอบ (analytic rubric) ซึ่งจากการรวบรวมและสังเคราะห์องค์ประกอบของเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทยได้ 5 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา พิจารณาจาก ความถูกต้องของเนื้อหา การนำเสนอประเด็นสำคัญ ความมีเอกภาพของเนื้อหา และโครงสร้างของงานเขียนครบถ้วน

องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก การลำดับความคิด การใช้เหตุผลประกอบความคิดชัดเจน การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า และการเขียนขยายความครบถ้วน

องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง การสื่อความหมายชัดเจน และการสะกดคำ

องค์ประกอบทางด้านการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก ความถูกต้องของการใช้ประโยค และความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก ลายมือ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

3) ตรวจสอบคุณภาพของเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย

1. ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับที่ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย โดยผู้วิจัยกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูลแต่ละรายการว่าสอดคล้องกับเกณฑ์ที่กำหนดให้หรือไม่เป็นตัวเลข กำหนด 1 = สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่สอดคล้อง จากนั้นนำค่าที่ได้ในแต่ละข้อมาคำนวณดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้เกณฑ์ ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป (โชติกาภาชีผล, 2554) ผลการตัดสินความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ สรุปได้ว่าองค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดทุกด้าน และผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงความตรงตามเนื้อหา (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ค)

2. ด้านความเที่ยง (reliability) นำเกณฑ์การประเมินที่ผ่านการตรวจความตรงเชิงเนื้อหาและปรับแก้แล้ว ไปทดลองให้ผู้ประเมิน 2 ท่าน ซึ่งกำหนดคุณสมบัติให้เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะครุศาสตร์ เอกภาษาไทยหรือมีประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 อย่างน้อย 2 ปี (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิแสดงในภาคผนวก ก) แล้วใช้เกณฑ์ดังกล่าว ตรวจงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพด้านความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้ประเมิน (interrater reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) ซึ่งผลการหาค่าสหสัมพันธ์ พบว่ามีค่าเท่ากับ .689 sig < .01 ซึ่งถือได้ว่าคะแนนที่ได้จากการประเมินงานเขียนภาษาไทยระหว่างผู้ประเมินทั้ง 2 ท่าน มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

4.3 เกณฑ์ประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับ ผู้วิจัยปรับเกณฑ์ประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับจาก Wanchid. (2007) โดยเกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

3 คะแนน (ระดับดี)	หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้องและมีความเฉพาะเจาะจง สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ และระบุตำแหน่งที่ต้องแก้ไขงานเขียนชัดเจน
2 คะแนน (ระดับพอใช้)	หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้อง แต่มีลักษณะทั่ว ๆ ไป สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ แต่ไม่ชัดเจนตำแหน่งที่ต้องแก้ไข
1 คะแนน (ระดับปรับปรุง)	หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นการให้ข้อเสนอแนะที่ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถนำมาปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้นได้

4.4 แบบบันทึกผลการประเมิน แบบบันทึกผลการประเมินมี 2 ชุด ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกคะแนนแต่ละองค์ประกอบย่อย และ 2) แบบบันทึกคะแนนรวมของแต่ละองค์ประกอบ (ตัวอย่างเครื่องมือดังภาคผนวก ง)

4.5 คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (รายละเอียดดังภาคผนวก ฉ)

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะเตรียมการทดลอง ระยะดำเนินการทดลอง และระยะหลังการทดลอง

5.1 ระยะเตรียมการทดลอง

1. สร้าง พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. คัดเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะสอดคล้องกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัย

กำหนด

3. ทำหนังสือขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัยและส่งหนังสือขออนุญาตขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยถึงผู้อำนวยการโรงเรียน และประสานงานกับ ครูวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่ออธิบายวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

4. ส่งคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แก่ครูที่ให้ความร่วมมือในวิจัยได้ศึกษา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ลงไปอธิบายการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ด้วยตนเอง เพื่อเตรียมครูในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ เพื่อเสริมสร้างทักษะทางการเขียนภาษาไทย

5. ร่วมมือกับครูในการคัดเลือกผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน โรงเรียนละ 2 ห้องเรียน และร่วมมือกับครูในการกำหนดคาบเรียนที่ใช้ในการทดลอง โดยมีรายละเอียดคือ การฝึกผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ใช้เวลา 4 คาบเรียน หรือ 2 สัปดาห์ กำหนดหัวข้อที่มอบหมายให้ผู้เรียนเขียน ซึ่งจะเป็นหัวข้อที่มีประเด็นที่สอดคล้องกับเรื่องที่ครูทำการสอนอยู่ในช่วงเวลาของแต่ละสัปดาห์ โดยที่แต่ละหัวข้อใช้เวลา 3 คาบเรียน รวมทั้งสิ้น 4 หัวข้อ 12 คาบเรียน ใช้ระยะเวลาเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 16 คาบ

5.2 ระยะดำเนินการทดลอง

การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยใช้เวลาในการวิจัย 17 คาบ หรือ ประมาณ 8 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ และช่วงทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

นอกจากนี้ในขั้นตอนทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ครูและผู้เรียนมีบทบาทดังนี้

บทบาทครู

1. ในขั้นตอนการฝึกอบรม ครูมีหน้าที่อบรมผู้เรียนให้สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีคุณภาพให้ได้ โดยดำเนินการตามวิธีการดำเนินการในคู่มือการใช้รูปแบบฯ
2. ในขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ครูมีหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ ในการให้ความชัดเจนของข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนพบหรือให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการเขียนข้อเสนอแนะที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนที่เป็นผู้อ่าน
3. ในขั้นตอนการสรุปและประเมินผล ครูมีหน้าที่ประเมินข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนว่ามีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่วางไว้หรือไม่ หากพบว่าข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนคนใดไม่ผ่านเกณฑ์ ครูจำเป็นต้องเรียกผู้เรียนคนดังกล่าวมาพบ เพื่อให้คำชี้แนะและอธิบายแนวทางการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดี และชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนว่าเป็นอย่างไร และให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับใหม่ นอกจากนี้ครูมีหน้าที่ประเมินงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของผู้เรียน

บทบาทผู้เรียน

1. เป็นผู้เขียน เมื่อครูมอบหมายงานเขียนผู้เรียนมีหน้าที่เขียนงานเขียนฉบับร่างให้ออกมาดีที่สุด และปรับแก้งานเขียนฉบับสมบูรณ์ตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับอย่างมีวิจารณญาณ
2. เป็นผู้อ่าน อ่านงานเขียนฉบับร่างของเพื่อนอย่างละเอียด และให้ข้อเสนอแนะแก่เพื่อนให้สามารถปรับแก้งานเขียนให้มีคุณภาพมากขึ้น หากไม่มั่นใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับหรือในการระบุข้อบกพร่องในการเขียนของเพื่อนให้ปรึกษาครู ผู้อ่านจะไม่ให้ข้อเสนอแนะด้วยความไม่มั่นใจเด็ดขาด

5.3 ระยะเวลาหลังการทดลอง

ระยะเวลาหลังการทดลอง ได้แก่ ช่วงเวลาหลังจากได้ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และเสร็จสิ้นกระบวนการเขียนงานเขียนทั้ง 4 ชิ้น

รายละเอียดการดำเนินการระยะดำเนินการทดลองและระยะเวลาหลังจากทดลองดังตาราง

ตาราง 3.4 แสดงรายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ครั้งที่	จำนวน คาบ	ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม	
			กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
ครั้งที่ 1	1	1.1 นำเข้าสู่กิจกรรม	1.1 ผู้วิจัยและครูร่วมกันทบทวนความรู้เรื่องการเขียนภาษาไทย ประเภทของการเขียนภาษาไทย กระบวนการเขียนภาษาไทย ข้อบกพร่องในการเขียน และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับแนวทางการเขียนเรียงความที่ดีในด้านต่าง ๆ	
ครั้งที่ 2	1	2.1 ทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย	2.1 ทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความในหัวข้อ "พ่อแม่ผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่" ความยาวไม่น้อยกว่า 15 บรรทัด ภายในเวลา 45 นาที	
		2.2 ประเมินงานเขียน	2.2 ครูใช้เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทยประเมินงานเขียนของผู้เรียน	
		2.3 จัดระดับความสามารถของผู้เรียน	2.3 จัดระดับความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน โดยนำคะแนนของผู้เรียนมาเรียงลำดับจากมาก ไปหาน้อย แล้วใช้เกณฑ์ 33% แบ่งผู้เรียน ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนกลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ	
ครั้งที่ 3	1	3.1 สร้างความเข้าใจ	3.1 ผู้วิจัยและครู ร่วมกันแนะนำและให้ความรู้เกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยเพื่อน และประโยชน์ของการใช้การให้ข้อมูลเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย	3.1 ครูชี้แจงให้กับนักเรียนเกี่ยวกับงานเขียนที่ครูจะมอบหมายให้ในเทอมนี้ ว่ามีทั้งหมด 4 ชิ้น และอธิบายเหตุผลว่าเนื่องจากต้องการพัฒนาการการเขียนภาษาไทยของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี
	1	3.2 อบรมเชิงปฏิบัติการ "การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย"	3.2 ผู้วิจัยและครู ร่วมกันให้ความรู้เกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีขั้นตอนในการปฏิบัติอย่างไร ผู้เรียนและครูมีบทบาทอย่างไร ข้อมูลย้อนกลับที่ดีและไม่ดีมีลักษณะอย่างไร และให้ผู้เรียนได้รู้จักชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	

ตาราง 3.4 ต่อ

ครั้งที่	จำนวนคาบ	ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม	
			กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
	1	3.3 ฝึกปฏิบัติการให้ข้อมูลย้อนกลับ	3.3 ให้ผู้เรียนจัดกลุ่ม ๆ ละ 5 คน แล้วให้เลือกงานเขียนของเพื่อนเรื่อง "พ่อแม่ผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่" ถือเป็นฉบับร่าง ให้อีกกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยใช้ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีครูคอยให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด	
	1	3.4 ฝึกปฏิบัติการให้ข้อมูลย้อนกลับ (ต่อ)	3.4 ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายข้อมูลย้อนกลับที่ได้มาและนำมาแก้ไขงานเขียนฉบับร่าง แล้วเขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ส่งครู ครูประเมินคุณภาพของข้อมูลย้อนกลับ และผลการนำข้อมูลย้อนกลับไปใช้ พบว่าอยู่ในระดับ ดี จึงเข้าสู่การปฏิบัติจริง	
ครั้งที่ 4	-	4. มอบหมายงานเขียนภาษาไทยครั้งที่ 1	4.1 ครูสรุปคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับดี สามารถปฏิบัติได้ แล้วชี้แจงการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนว่าจะนำมาใช้ในงานเขียนของนักเรียน โดยครูเลือก การเขียนเรียงความเป็นตัวแทนงานเขียนภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนยอมรับและให้ความร่วมมือการในการวิจัย หลังจากนั้นชี้แจงการจับคู่ผู้อ่านกับผู้เขียนของงานเขียนว่าเป็นอย่างไร และทำการสอนเนื้อหาปกติตามแผนการสอนที่วางไว้ เมื่อหมดคาบครูจึงมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1 แก่ผู้เรียน (ใช้เวลา 2 คาบ)	4.1 ครูสอนเนื้อหาปกติ ตามแผนการสอนที่กำหนดไว้สำหรับภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 และมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1 (หัวข้อเดียวกับห้องทดลอง) 4.2 กำหนดส่งงานเขียนฉบับร่างหลังจากมอบหมายงานเขียน 2 วัน (ไม่ต้องสำเนา)

ตาราง 3.4 ต่อ

ครั้งที่	จำนวนคาบ	ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม	
			กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
			<p>4.2 กำหนดส่งงานเขียนฉบับร่าง หลังจากมอบหมายงานเขียน 2 วัน ให้นักเรียนส่งงานเขียนฉบับร่างที่สำเนา 2 ชุด ในกล่องรับ - คืนงาน ในตอนเช้าส่วนต้นฉบับส่งครู และในช่วงเย็นของวันเดียวกันให้ผู้เรียนที่เป็นผู้อ่านมารับงานเขียนและชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับไปให้ข้อมูลย้อนกลับ</p> <p>4.3 อีก 2 วันถัดมาให้ผู้เรียนที่เป็นผู้อ่านงานเขียนและชุดข้อมูลย้อนกลับที่เขียนเสร็จแล้วใส่กล่องรับ-คืนงานในคาบแรก และเมื่อถึงคาบสุดท้ายของวันหัวหน้าห้องมารับงานเขียนฉบับร่างจากครู ผู้เรียนที่เป็นผู้เขียนงานเขียนฉบับร่างที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้งจากเพื่อนและครูนำกลับไปแก้ไข และเขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์มาส่งครูในคาบถัดไป</p> <p>เพื่อให้เห็นภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการเก็บข้อมูลของโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้</p>	<p>4.3 ครูให้ข้อมูลย้อนกลับ และส่งคือผู้เรียนในอีก 2 วันถัดมา</p> <p>4.4 ผู้เรียนมีเวลาแก้ไขมาเขียนและเขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ส่งครู ในคาบเรียนภาษาไทยแรกของสัปดาห์</p> <p>4.5 คาบภาษาไทยแรกของสัปดาห์ ครูสอนตามปกติ และมอบหมายงานเขียนชิ้นถัดไป</p>

ตาราง 3.4 ต่อ

ครั้งที่	จำนวนคาบ	ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม											
			กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม										
			<p>ตารางกิจกรรม</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>วัน</th> <th>กิจกรรม</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>วันอังคาร</td> <td>สอนตามแผนการสอน ก่อนหมดคาบมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1</td> </tr> <tr> <td>วันพฤหัสบดี</td> <td>ผู้เขียนส่งงานเขียนฉบับร่าง (สำเนา 2 ชุด) ใส่กล่องรับ-คืนงาน ผู้อ่านและครูรับงานเขียนกลับไปให้ข้อมูลย้อนกลับ</td> </tr> <tr> <td>วันอาทิตย์</td> <td>ผู้อ่านและครูคืนงานเขียนฉบับร่างและข้อมูลย้อนกลับที่ทำ เรียบร้อยแล้วในกล่องรับ-คืนงาน และผู้เขียนนำงานเขียนกลับไป แก้ไข</td> </tr> <tr> <td>วันอังคาร</td> <td>ส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ในคาบเรียน และครูมอบหมายงานเขียน ชิ้นที่ 2</td> </tr> </tbody> </table> <p>หมายเหตุ: ผู้เขียนและผู้อ่านต้องเซ็นชื่อส่งงานและรับงานทุกครั้ง ตัวอย่างงานเขียนฉบับร่าง ข้อมูลย้อนกลับ และงานเขียนฉบับสมบูรณ์ ดังภาคผนวก จ</p>	วัน	กิจกรรม	วันอังคาร	สอนตามแผนการสอน ก่อนหมดคาบมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1	วันพฤหัสบดี	ผู้เขียนส่งงานเขียนฉบับร่าง (สำเนา 2 ชุด) ใส่กล่องรับ-คืนงาน ผู้อ่านและครูรับงานเขียนกลับไปให้ข้อมูลย้อนกลับ	วันอาทิตย์	ผู้อ่านและครูคืนงานเขียนฉบับร่างและข้อมูลย้อนกลับที่ทำ เรียบร้อยแล้วในกล่องรับ-คืนงาน และผู้เขียนนำงานเขียนกลับไป แก้ไข	วันอังคาร	ส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ในคาบเรียน และครูมอบหมายงานเขียน ชิ้นที่ 2	
วัน	กิจกรรม													
วันอังคาร	สอนตามแผนการสอน ก่อนหมดคาบมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1													
วันพฤหัสบดี	ผู้เขียนส่งงานเขียนฉบับร่าง (สำเนา 2 ชุด) ใส่กล่องรับ-คืนงาน ผู้อ่านและครูรับงานเขียนกลับไปให้ข้อมูลย้อนกลับ													
วันอาทิตย์	ผู้อ่านและครูคืนงานเขียนฉบับร่างและข้อมูลย้อนกลับที่ทำ เรียบร้อยแล้วในกล่องรับ-คืนงาน และผู้เขียนนำงานเขียนกลับไป แก้ไข													
วันอังคาร	ส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ในคาบเรียน และครูมอบหมายงานเขียน ชิ้นที่ 2													
ครั้งที่ 5 ถึง ครั้งที่ 7	-	ครูมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 2 ถึง ชิ้นที่ 4	กิจกรรมการมอบหมายงานเขียนจนถึงส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ มีขั้นตอนเหมือนงานเขียนชิ้นที่ 1	กิจกรรมการมอบหมายงานเขียนจนถึงส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ มีขั้นตอนเหมือนงานเขียนชิ้นที่ 1										
ครั้งที่ 8	1	สรุปผลการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	ครูสรุปทเรียน ให้ผู้เขียนช่วยกันอภิปรายในหัวข้อ "ความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย"	สรุปทเรียน										

ตาราง 3.4 ต่อ

ครั้งที่	จำนวน คาบ	ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม	
			กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
ครั้งที่ 9	1	9.1 ทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย 9.2 ประเมินคุณภาพรูปแบบ 9.3 สัมภาษณ์ครู และนักเรียน	ทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความในหัวข้อ “ครูดีที่ฉันรัก” ความยาวไม่น้อยกว่า 15 บรรทัด ภายในเวลา 45 นาที	
ครั้งที่ 10	1	ประเมินคุณภาพรูปแบบ	10.1 สสำรวจทัศนคติของครูและผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 10. 2 สัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	-

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการเขียนทั้ง 4 ครั้งมา ประมาณค่าคะแนนพัฒนาการการเขียนของผู้เรียน โดยกำหนดพัฒนาการออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรก ได้แก่ พัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ระยะที่ 2 ได้แก่ พัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 3 ระยะที่ 3 ได้แก่ พัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และครั้งที่ 4 จากนั้นใช้สูตรคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (relative gain scores) ของ ศิริชัย กาญจนวาสี (Kanjanawasee, 1989 อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544 ; กมลวรรณ ตังธนากานนท์, 2547 ; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) เพื่อคำนวณคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย สูตรดังกล่าวสามารถแสดงในรูปสมการได้ ดังนี้

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

เมื่อ	F	คือคะแนนเต็ม
	X	คือคะแนนที่ได้จากการประเมินผลงานครั้งแรก
	Y	คือคะแนนที่ได้จากการประเมินครั้งถัดไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งได้เป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทย

6.2 การวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามการวิจัย ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางผสม (two-way mixed ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบ 1) พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ และ 2) เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน

ระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ในขั้นตอนการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่พัฒนาขึ้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของผลการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่พัฒนาขึ้น ซึ่งจะพิจารณาในประเด็นต่อไปนี้

1) คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2) ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

3) ศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และศึกษาการยอมรับจากครูและผู้เรียนโดยการสัมภาษณ์

รายละเอียดในระยที่ 3 ประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติประกอบด้วยผู้เรียนที่เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน จำนวน 127คน ดังตาราง 3.5

ตาราง 3.5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทัศนคติ

โรงเรียน	ศาสนูปถัมภ์	จงรักภักดีวิทยา	ส่งเสริมศาสน์	รวม
จำนวน (คน)	44	42	41	127

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองไปใช้ และการยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนของครูและผู้เรียน ดังตาราง 3.6

ตาราง 3.6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ

ประเด็นที่ศึกษา	กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	จำนวนผู้ให้ข้อมูล
ความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ	ครู	3
	ผู้เรียน	15
	รวม	18
การยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	ครู	3
	ผู้เรียน	15
	รวม	18

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 3 ประกอบด้วย

2.1 แบบวัดทัศนคติของผู้เรียนต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงรายการคำถามจากแบบวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ของ Wanchid (2007) เพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่พัฒนา และนำแบบวัดทัศนคติที่ปรับแล้ว นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำไปปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ (รายละเอียดในภาคผนวก ง)

2.2 แบบสัมภาษณ์ ความเป็นไปได้ทางการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่พัฒนาไปใช้ และแบบสัมภาษณ์การยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่พัฒนา ในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน (รายละเอียดในภาคผนวก ง) มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบสัมภาษณ์ดังนี้

1) กำหนดประเด็นที่จะสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ทางการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนไปใช้ และการยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่พัฒนาขึ้น

2) สร้างแบบสัมภาษณ์

3) นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ

4) ทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของภาษา

5) ปรับปรุง แก้ไขแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำไปใช้จริง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พิจารณาจาก

1) คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย

2) ทศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย

3) ศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านปฏิบัติและการยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูและผู้เรียนโดยการสัมภาษณ์ สรุประเด็นที่ศึกษา เครื่องมือ การวิเคราะห์ข้อมูล และเกณฑ์การประเมินผล ดังตาราง 3.7

ตาราง 3.7 ประเด็นที่ศึกษา เครื่องมือ การวิเคราะห์ข้อมูล และเกณฑ์การประเมินผล

ประเด็นที่ศึกษา	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล	เกณฑ์การประเมิน
คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ	- แบบทดสอบการเขียนภาษาไทย - เกณฑ์การประเมินการเขียน	1) คะแนนพัฒนาการตามแนวคิดของศิริชัย กาญจนวาสี (2552) 2) pair t-test	เมื่อ x หมายถึง คะแนนการพัฒนา (%) $x \leq 0$ ไม่มีการพัฒนา $0 < x < 26$ มีการพัฒนาระดับต้น $26 \leq x < 51$ มีการพัฒนาระดับกลาง $51 \leq x < 76$ มีการพัฒนาระดับสูง $x \geq 100$ มีการพัฒนาระดับสูงมาก ศิริชัย กาญจนวาสี (2552)
ทศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ	แบบวัดทศนคติ	- วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน	เปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ไม่ต่ำกว่า 3.5 จากสเกล 5 ระดับ
ความเป็นไปได้ทางด้านปฏิบัติและการยอมรับจากครูและผู้เรียน	แบบสัมภาษณ์	การวิเคราะห์เนื้อหา	ความสอดคล้องกับสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ 3) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน และ 4) เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลหรือผลการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ
- ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน
- ตอนที่ 4 ผลการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

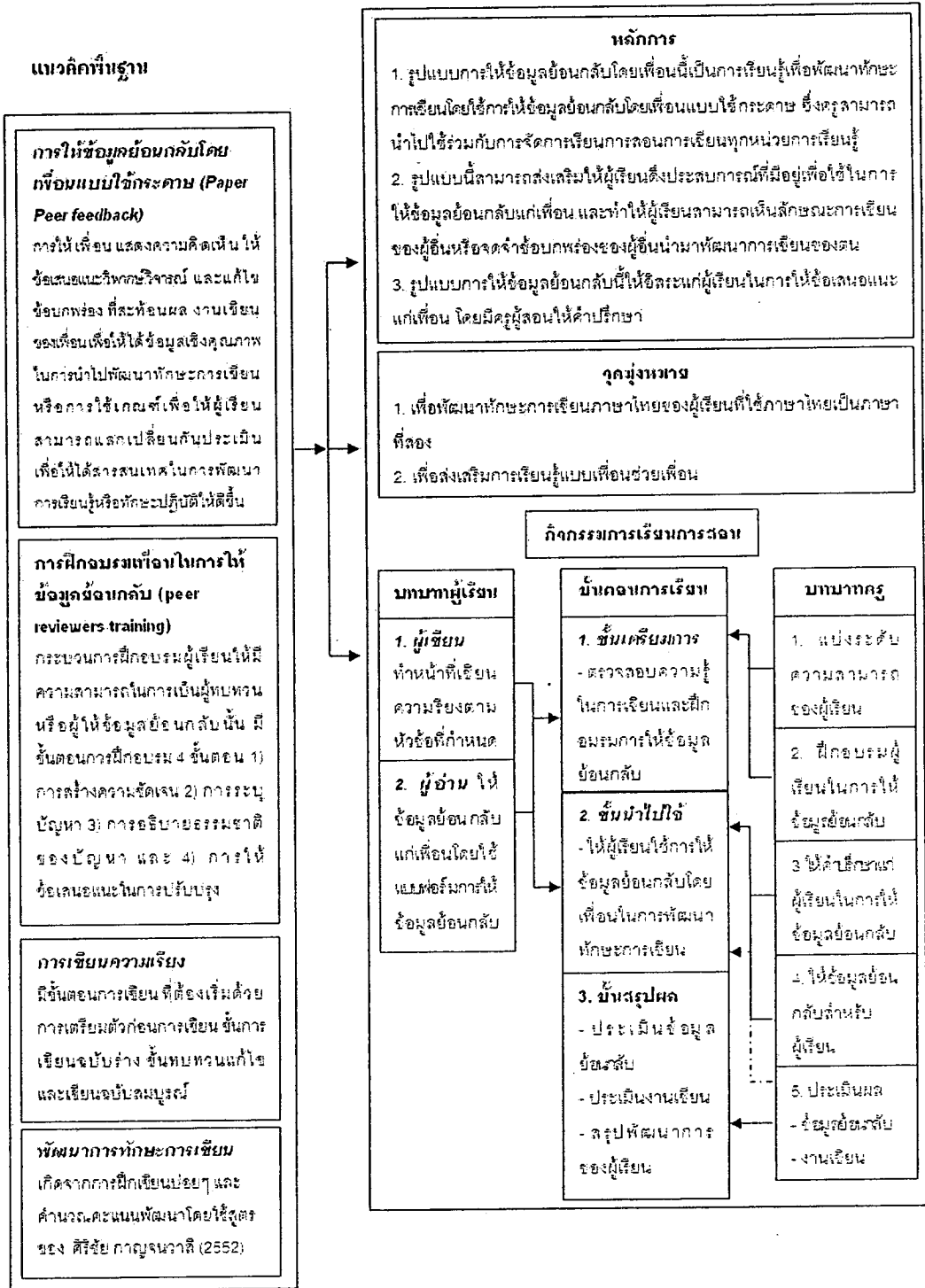
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.1 ผลจากการสังเคราะห์เอกสาร

จากการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย ดังที่ได้นำเสนอในบทที่ 2 โดยยึดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้จัดทำร่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และจัดทำร่างคู่มือการใช้รูปแบบ เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสม ซึ่งโครงสร้างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังแผนภาพ 4.1

(ร่าง) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยยึดหลักการที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐาน ได้แก่ แนวคิดของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ แนวคิดการฝึกอบรมเพื่อนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ แนวคิดของการเขียนความเรียง และแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทักษะการเขียน มีลักษณะสำคัญคือ 1) หลักการของรูปแบบ มีดังต่อไปนี้ (1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ ซึ่งครูสามารถนำไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนการเขียนทุกหน่วยการเรียนรู้ (2) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนดึงประสบการณ์ที่มีอยู่เพื่อใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน และทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นลักษณะการเขียนของผู้อื่นหรือจดจำข้อบกพร่องของผู้อื่นนำมาพัฒนาการเขียนของตน และ (3) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนให้อิสระแก่ผู้เรียนในการให้ข้อเสนอแนะแก่เพื่อน โดยมีครูผู้สอนให้คำปรึกษา

ภาพ 4.1 (ร่าง) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ (1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และ (2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย (1) ขั้นเตรียมการ เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน (2) ขั้นนำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียน และผู้อ่าน ในขณะที่ครูมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา และ (3) ขั้นสรุปผล ในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย การประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนโดยครู และการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. หลักการของรูปแบบ

- 1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนนี้เป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ ซึ่งครูสามารถนำไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนการเขียนทุกหน่วยการเรียนรู้
- 2) รูปแบบนี้สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนดึงประสบการณ์ที่มีอยู่เพื่อใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน และทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นลักษณะการเขียนของผู้อื่นหรือจดจำข้อบกพร่องของผู้อื่นนำมาพัฒนาการเขียนของตน
- 3) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการให้ข้อเสนอแนะแก่เพื่อน โดยมีครูผู้สอนให้คำปรึกษา

2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบ

- 1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- 2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 **ขั้นเตรียมการ** เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 **การวัดความสามารถทางการเขียน** ในการวัดความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน ก่อนเริ่มการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด และเพื่อจำแนกกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามระดับความสามารถทางการเขียน ซึ่งอาจแบ่งเป็น 2 กลุ่มหรือ 3 กลุ่ม (ตัวอย่างเช่น กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง กลุ่มต่ำ) ตามระดับความสามารถของผู้เรียนในห้องเรียนนั้น ๆ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย (pretest) และใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบด้านเนื้อหา องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ องค์ประกอบด้านการใช้ไวยากรณ์ และองค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน

3.1.2 **การฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน** มีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ จนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนที่มีคุณภาพ และเรียนรู้การนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองต่อไป ซึ่งถือได้ว่าขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ที่นับว่าเป็นหัวใจสำคัญของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ทั้งนี้ในขั้นตอนการอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ ได้ยึดขั้นตอนการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 4 ขั้นตอนของ Min (2005)

ขั้นตอนการฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 4 ขั้นตอนของ Min (2005)

ขั้นตอน	วัตถุประสงค์	คำอธิบาย	ตัวอย่างข้อเสนอนะ (ประยุกต์จาก Lam (2010))
1. การสร้างความชัดเจน (Clarifying)	เพื่อสร้างความชัดเจน วัตถุประสงค์ของผู้เขียน	ผู้อ่านพยายามที่จะค้นหา คำอธิบายเพิ่มเติมว่าผู้เขียนพูด ถึงอะไร หรือ มีอะไรที่ไม่ชัดเจน ในงานเขียนนั้น (ตัวอย่างเช่น คำ ที่ไม่รู้จัก , แนวความคิด)	ตัวอย่างข้อเสนอนะ (ประยุกต์จาก Lam (2010)) -คุณต้องการจะพูดว่า... -คุณอธิบายหน่อยได้ไหมว่า ทำไมคุณ คิดว่า... -คุณหมายความว่า -ย่อหน้านี้มีวัตถุประสงค์อะไรหรือ -ทำไมคุณใส่...ในย่อหน้านี้
2. การระบุ Identifying	เพื่อค้นหา/ ระบุตำแหน่งที่ เป็นปัญหา	ผู้อ่านชี้แจงปัญหาในการเขียน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ ด้านการเขียน 5 ด้าน ประกอบ ด้วย องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียง ความคิด การใช้ ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และ กลไกทางภาษา	-ดูเหมือนว่า ประเด็นที่คุณนำเสนอมี ความเป็นความคิดส่วนตัวมากเกินไป
3. การอธิบาย Explaining	เพื่อบรรยาย ธรรมชาติของ ปัญหา	ผู้อ่านอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึง คิดว่าคำที่ใช้, แนวความคิด, หรือการจัดระบบจึงไม่ชัดเจน หรือเป็นปัญหา ซึ่งควรใช้หรือไม่ ควรใช้ในความเรียงนั้น	-ตัวอย่างที่ยกมานี้อาจไม่เหมาะสมที่ จะใช้(เป็นตัวอย่าง/อธิบายแนวคิด)ใน หัวข้อนี้ -ข้อความอ้างอิงที่น่าเสนออาจจะไม่ เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คุณควรใช้..... แทน
4. การให้ข้อเสนอแนะ Giving suggestions	เพื่อให้ ข้อเสนอแนะที่ สามารถ นำมาใช้ใน การแก้ไข ปรับปรุงได้ จริง	ผู้อ่านแนะนำแนวทางในการ เปลี่ยนการใช้คำเนื้อหา และการ เรียบเรียงความคิดในการเขียน ความเรียง	- ทำไมคุณไม่เปลี่ยนความคิดจาก..... เป็น..... - ฉันคิดว่าคุณควรเพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับก่อนย่อหน้าสุดท้ายนะ - คุณควรใช้คำ.....ดีกว่า.....นะ -คุณควรเพิ่มประโยค/(หรือวลีเกี่ยวกับ ข้อเสียของ....ที่นั่นนะ

3.2 ชันนำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนจะมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ในขณะที่ครูมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา และผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งผู้วิจัยขอแนะนำเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 การจับกลุ่มผู้เรียน จากที่ได้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามระดับ

ความสามารถ ครูผู้สอนทำการจับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 9 คน (กรณีที่สามารถแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 3 ระดับความสามารถ ๆ ละ 3 คน) โดยที่ผู้เรียน 1 คนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน 2 คน ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีระดับความสามารถสูงกว่า หรือเท่ากัน หรือต่ำกว่าตนเองก็ได้ และผู้เรียน 1 คนจะเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน 2 คน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับจะไม่ใช้การแลกเปลี่ยนกันเองระหว่างผู้ให้กับผู้รับข้อมูลย้อนกลับ ในส่วนของการจับคู่ผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจในการจับคู่ของครู ดังตัวอย่างการจับคู่ของผู้วิจัยที่แสดงดังต่อไปนี้

การจับคู่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผู้ให้ \ ผู้รับ	H1	H2	H3	M1	M2	M3	L1	L2	L3
H1		✓	✓						
H2					✓	✓			
H3								✓	✓
M1	✓	✓							
M2				✓		✓			
M3							✓		✓
L1	✓		✓						
L2				✓	✓				
L3							✓	✓	

เมื่อ H(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับสูง คนที่ (n)

M(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับปานกลาง คนที่ (n)

L(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับต่ำ คนที่ (n)

3.2.2. การมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทย ครูมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน (หัวข้อที่กำหนดให้เป็นหัวข้อที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนในเวลานั้น) ซึ่งเวลาในการเขียนงานในหัวข้อดังกล่าวขึ้นอยู่กับแผนการสอนที่ครูวางไว้ ผู้เรียนมีหน้าที่เป็นผู้เขียน ที่ต้องเขียนออกมาให้ดีที่สุดเท่าที่ตัวผู้เรียนสามารถทำได้

3.2.3 การแจกงานเขียนแก่ผู้อ่าน เมื่อผู้เรียนส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ให้แก่ครูผู้สอน ครูผู้สอนมีหน้าที่ในการสำเนางานเขียนดังกล่าว ในการสำเนางานเขียนจะปิดชื่อ

ของผู้เขียนไว้เพื่อไม่ให้ผู้อ่านเห็น เพื่อป้องกันการเกิดความเกรงใจหรือลำเอียงในการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยทำการสำเนาออกเป็น 2 ชุด สำหรับผู้อ่าน 2 คน

3.2.4 **ให้คำปรึกษา** เมื่อผู้อ่านรู้สึกไม่แน่ใจหรือสับสนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถไปปรึกษาผู้สอนที่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการอธิบายรายละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนข้อมูลย้อนกลับที่ดีและมีประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด

3.2.5 หลังจากผู้อ่านให้ข้อมูลย้อนกลับเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่งแบบฟอร์มข้อมูลย้อนกลับและบทความที่สำเนาคืนผู้สอน เพื่อนำไปประเมินต่อไป หลังจากผู้สอนประเมินเรียบร้อยแล้ว ส่งข้อมูลย้อนกลับแก่เจ้าของงานเขียนเพื่อนำไปใช้พิจารณาในการปรับปรุงงานเขียนครั้งต่อไป

3.3 **ขั้นสรุปผล** เป็นขั้นตอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน และตรวจสอบความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้อ่าน โดยกิจกรรมประกอบด้วย

3.3.1 การตรวจสอบความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้อ่าน โดยให้การประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้อ่านให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน หลังจากผู้อ่านเขียนข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เขียนลงในแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ เมื่อผู้อ่านส่งข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้สอน ผู้สอนจะทำการประเมินโดยใช้เกณฑ์การประเมินข้อมูลย้อนกลับ

3.3.2 การตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน โดยการให้ผู้เรียนทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย (posttest) และใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน ในการประเมินงานเขียน

3.3.3 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนชุดที่ 1 และ ชุดที่ 2 มาคำนวณพัฒนาการในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน หรืออาจใช้คะแนนในการเขียนแต่ละครั้งมาคำนวณร่วมด้วยก็ได้

4. ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้วิจัยพัฒนาจาก Wanchid, 2007 ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน ตอนที่ 1 แบบฟอร์มให้ข้อเสนอแนะทั่วไป และตอนที่ 2 แบบตรวจสอบรายการแก้ไข ที่สอดคล้องกับเกณฑ์ประเมินงานเขียน รายละเอียดดังต่อไปนี้

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ผู้อ่าน.....ครั้งที่.....วันที่.....

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะที่มีความเป็นจริงและเป็นประโยชน์มากที่สุด ที่สามารถสะท้อนให้ผู้เขียนนำกลับไปแก้ไขหรือปรับปรุงงานเขียนของตนเองในครั้งต่อไป โดยให้ผู้อ่านอ่านบทความอย่างละเอียด ทีละวัน ก่อนตอบคำถามในชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. นักเรียนชอบบทความตอนใดมากที่สุด? ตอนที่ชอบมีแนวคิดน่าสนใจอย่างไร และเพราะเหตุใดถึงชอบแนวคิดนั้น

.....

.....

.....

2. บทความตอน/ย่อหน้าใดที่นักเรียนคิดว่าควรปรับปรุงมากที่สุด

2.1) ให้นักเรียนระบุหมายเลขย่อหน้าหรือบรรทัดที่ควรปรับปรุง

ย่อหน้า/บรรทัด	ข้อผิดพลาด	ข้อเสนอแนะ

3. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาตอนใดอ่านแล้วรู้สึกสับสน

3.1) ให้นักเรียนระบุหมายเลขย่อหน้าหรือบรรทัดที่อ่านแล้วรู้สึกสับสน พร้อมอธิบายเนื้อหาดังกล่าวว่าเพราะเหตุใด และเสนอแนะวิธีการปรับปรุงการเขียน

ย่อหน้า/บรรทัด	ข้อผิดพลาด	ข้อเสนอแนะ

4. เขียนข้อเสนอแนะโดยสังเขป และเฉพาะเจาะจงเพื่อให้ผู้เขียนสามารถพัฒนาการเขียนของตนเองได้

.....

.....

ตอนที่ 2 แบบการตรวจสอบรายการแก้ไข

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านบทความเพื่อนอย่างละเอียดอีกครั้ง และแก้ไขงานเขียนของเพื่อนโดยใช้แบบตรวจสอบรายการแก้ไขต่อไปนี้ เมื่อพบข้อผิดพลาดให้นักเรียนแนะนำแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข นักเรียนต้องมั่นใจว่าได้ระบุข้อผิดพลาดที่ถูกต้องแม่นยำในการเสนอแนะเพื่อน

1. ด้านเนื้อหา

1.1 เนื้อหาของเรื่องที่เพื่อนเขียนมีความสอดคล้องกับชื่อเรื่องหรือไม่ อย่างไร

4 = สอดคล้องดีมาก

3 = สอดคล้องดี

2 = สอดคล้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

1.2 มีการเขียนยกตัวอย่างประกอบเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร

4 = มีการยกตัวอย่างดีมาก

3 = มีการยกตัวอย่างดี

2 = มีการยกตัวอย่างพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

1.3 สามารถนำเสนอประเด็นใจความสำคัญ และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจนในแต่ละย่อหน้าหรือไม่ อย่างไร

4 = ชัดเจนดีมาก

3 = ชัดเจนดี

2 = ชัดเจนพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

1.4 สามารถเขียนเนื้อหาได้อย่างมีเอกภาพ โดยมีการนำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน ได้หรือไม่ อย่างไร

4 = มีเอกภาพดีมาก

3 = มีเอกภาพดี

2 = มีเอกภาพพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

1.5 เขียนได้ถูกต้องครบถ้วนตามโครงสร้างงานเขียนหรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด

2.1 งานเขียนที่ออกมามีการลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างมีระบบและสมเหตุสมผลหรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

2.2 เนื้อหาที่เขียนมีการใช้เหตุผลประกอบสนับสนุนความคิดชัดเจน หรือไม่ อย่างไร

4 = มีการใช้เหตุผลประกอบดีมาก

3 = การใช้เหตุผลประกอบดี

2 = การใช้เหตุผลประกอบพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

2.3 สามารถเชื่อมโยงสัมพันธ์เรื่องราวทั้งในและระหว่างย่อหน้า โดยการเลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยค ได้อย่างถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

2.4 สามารถเขียนขยายความเรื่องออกไปได้อย่างกว้างขวางครบถ้วนหรือไม่ อย่างไร

4 = ขยายความครบถ้วนดีมาก

3 = ขยายความครบถ้วนดี

2 = ขยายความครบถ้วนพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

3. ด้านการใช้ถ้อยคำ

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้ ตรงประเด็น และถูกความหมายหรือไม่ อย่างไร

4 = ตรงประเด็นและถูกความหมายดีมาก

3 = ตรงประเด็นและถูกความหมายดี

2 = ตรงประเด็นและถูกความหมายพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

3.2 ถ้อยคำที่ใช้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนหรือไม่ อย่างไร

4 = ชัดเจนดีมาก

3 = ชัดเจนดี

2 = ชัดเจนพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

3.3 เขียนสะกดคำถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

4. ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 การใช้คำสรรพนามถูกต้องหรือไม่

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

4.2 การใช้คำบุพบทถูกต้องหรือไม่

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

4.3 การใช้คำสันธานถูกต้องหรือไม่

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

4.4 เขียนประโยคต่างๆ ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

5. ด้านกลไกทางการเขียน

5.1 การเว้นวรรคตอนและการใช้เครื่องหมายเว้นวรรคถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

4 = ถูกต้องดีมาก

3 = ถูกต้องดี

2 = ถูกต้องพอใช้

1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

5.2 เขียนด้วยลายมือบรรจง อ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อยหรือไม่ อย่างไร

- 4 = ลายมือบรรจง อ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก
- 3 = ลายมือบรรจง อ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อยดี
- 2 = ลายมือบรรจง อ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อยพอใช้
- 1 = ปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

1.2 ผลการประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและคู่มือการใช้

1.2.1 ผลการประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ผลการตรวจสอบและประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 คน ในประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักการของรูปแบบ จุดมุ่งหมายของรูปแบบ กิจกรรมการเรียนการสอน และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าหลักการ จุดมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนของรูปแบบ และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีความเหมาะสมดี ($M = 3.33$, $M = 3.14$, $M = 3.14$, $M = 3.00$ ตามลำดับ) รายละเอียดดังตาราง 4.1 ถึงตาราง 4.2

นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิได้มีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ด้านหลักการของรูปแบบ ให้ปรับการเขียนหลักการใหม่ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของรูปแบบสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และควรเขียนให้มีความแตกต่างกับการเขียนวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

2) ด้านจุดมุ่งหมายของรูปแบบ ให้เพิ่มความแตกต่างของระดับความสามารถเข้าไปอีกหนึ่งประเด็น

ตาราง 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

องค์ประกอบ	M	SD	แปลผล
1. หลักการของรูปแบบ			
1.1 ความชัดเจนของหลักการของรูปแบบ	3.14	1.069	เหมาะสมดี
1.2 ความสอดคล้องของแนวคิดพื้นฐานที่นำมาพัฒนารูปแบบ	3.57	.535	เหมาะสมดีมาก
1.3 การใช้ภาษาและการเรียงหลักการ	3.29	.488	เหมาะสมดี
รวม	3.33	.61	เหมาะสมดี
2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบ			
2.1 ความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายกับหลักการ	2.86	.900	เหมาะสมดี
2.2 ความชัดเจนแสดงความมุ่งหวังกับผู้เรียน	3.00	.577	เหมาะสมดี
2.3 ความเป็นไปได้	3.57	.535	เหมาะสมดีมาก
รวม	3.14	.60	เหมาะสมดี
3. กิจกรรมการเรียนการสอน			
3.1 ความชัดเจนของกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้	3.00	.577	เหมาะสมดี
3.2 ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับจุดมุ่งหมายของรูปแบบ	3.29	.756	เหมาะสมดี
3.3 ความเป็นไปได้ในการดำเนินการตามกิจกรรมการเรียนการสอน	3.29	.756	เหมาะสมดี
3.4 การใช้ภาษาถูกต้องชัดเจน และเข้าใจง่าย	3.00	.000	เหมาะสมดี
รวม	3.14	.50	เหมาะสมดี

3) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ควรปรับภาษาที่ใช้ในการอธิบายบทบาทหรือแต่ละขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ให้สื่อความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น จากเดิมบทบาทของผู้เขียน “ทำหน้าที่เขียนความเรียงตามหัวข้อที่กำหนด” ควรเปลี่ยนเป็น “เรียนรู้และเขียนความเรียงตามหลักการเขียนความเรียง” เป็นต้น และชื่อ “ขั้นตอนการเรียนรู้” ควรเปลี่ยนเป็น “ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้” นอกจากนี้ชื่อขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 ขั้นตอนควรปรับภาษาให้สละสลวยและสื่อความหมายมากขึ้น เช่น “ขั้นเตรียมการ” เป็น “ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน” “ขั้นนำไปใช้” เป็น “ขั้นจัดการเรียนการสอน” เป็นต้น

4) ด้านชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ควรปรับแบบฟอร์มให้สั้นกว่านี้ โดยเฉพาะแบบฟอร์มตอนที่ 2 ค่อนข้างยาวอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อ ควรปรับ

เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ และภาษาที่ใช้ในส่วนของตัวเลือกไม่เป็นรูปธรรม ควรปรับให้เป็นรูปธรรมขึ้น หรืออาจปรับตอนที่ 1 กับตอนที่ 2 ให้เป็นตอนเดียวกัน แต่ทำเป็นรายย่อหน้า จะชัดเจนและง่ายขึ้นสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วค่อยสรุปภาพรวมตอนท้าย

ตาราง 4.2 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากการประเมินความเหมาะสมของชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

องค์ประกอบ	M	SD	แปลผล
1. ลักษณะของชุดแบบฟอร์มเพื่อให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ	2.86	.690	เหมาะสมดี
2. ความครอบคลุมของรายการคำถามเพื่อให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ	2.86	.378	เหมาะสมดี
3. ความเหมาะสมของถ้อยคำ สำนวน ที่ใช้ในรายการคำถาม	3.00	.000	เหมาะสมดี
4. ความเหมาะสมของรูปแบบคำถามกับระดับชั้นของผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ม.5)	3.14	.378	เหมาะสมดี
5. ความสอดคล้องของรายการคำถามตอนที่ 2 (แบบตรวจสอบรายการแก้ไข) กับเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย	3.14	.378	เหมาะสมดี
6. ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติของผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้ชุดแบบฟอร์มฯ	3.00	.577	เหมาะสมดี
รวม	3.00	0.35	เหมาะสมดี

1.2.2 ผลการประเมินคู่มือการใช้รูปแบบข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ผลการตรวจสอบและประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ จากผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันที่ประเมินรูปแบบทั้ง 7 คน พบว่า ประเด็นที่ต้องปรับปรุงมีจำนวน 2 รายการ ดังนี้ ข้อที่ 2 มีการกำหนดจุดประสงค์อย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้ใช้ได้อะไรบ้าง โดยมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 71.40 และข้อที่ 8 ตัวอย่างเครื่องมือที่นำเสนอมีประโยชน์กับผู้ใ้คู่มือ โดยมีระดับความคิดเห็นว่าเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 71.40 ซึ่งไม่ผ่านตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ว่าเกณฑ์การผ่านเท่ากับร้อยละ 80 (วิริยา ศรีวิเชียร, 2551) ดัง

ตาราง 4.3

ตาราง 4.3 ผลการตรวจสอบคุณภาพของคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ (N=7)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นร้อยละ	
	เหมาะสม	ปรับปรุง
1. มีการระบุชัดเจนว่าเป็นคู่มือที่เขียนขึ้นสำหรับใคร	100.00	0.00
2. มีการกำหนดจุดประสงค์อย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้ใช้ได้อะไรบ้าง	71.40	29.60
3. มีส่วนจูงใจว่าคู่มือนี้จะช่วยผู้ใช้ได้อย่างไรและได้รับประโยชน์อะไรบ้าง	100.00	0.00
4. มีส่วนที่ให้หลักการ หรือความรู้ที่จำเป็นแก่ผู้ใช้ เพื่อให้การใช้คู่มือเกิดประสิทธิภาพสูงสุด	85.71	14.29
5. มีส่วนที่เป็นคำแนะนำแก่ผู้ใช้ในการเตรียมตัว หรือเตรียมศึกษาข้อมูลต่างๆ เพื่อให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ	85.71	14.29
6. มีส่วนแนะนำผู้ใช้เกี่ยวกับขั้นตอนการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ	85.71	14.29
7. มีการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อให้ใช้คู่มือได้สะดวกขึ้น ดังต่อไปนี้		
7.1. การจัดรูปเล่มมีความเหมาะสม	85.71	14.29
7.2. ขนาดและการเลือกตัวอักษรมีความเหมาะสม	100	0.00
7.3. การใช้รูปภาพและสีมีความเหมาะสม	85.71	14.29
8. ตัวอย่างเครื่องมือที่นำเสนอมีประโยชน์กับผู้ใช้คู่มือ	71.40	29.60
9. มีคำถามหรือกิจกรรมให้ผู้ใช้คู่มือทำ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการปฏิบัติตามขั้นตอนที่เสนอในคู่มือ	85.71	14.29
10. มีแหล่งอ้างอิงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้คู่มือ	100.00	0.00

หมายเหตุ: เกณฑ์การผ่านร้อยละ 80

นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิได้มีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์เพื่อปรับปรุงคุณภาพคู่มือให้เหมาะสมกับผู้ใช้ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1) บทที่ 1 บทนำ การนำเสนอจุดประสงค์ไม่ชัดเจน ไม่แสดงให้เห็นพฤติกรรมที่ให้ทำ ควรปรับให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2) การจัดกลุ่มเอกสาร ควรจัดเอกสารให้เป็นหมวดเดียวกันให้เป็นระบบมากขึ้น เนื่องจากพบว่า เนื้อหาในส่วนของหลักการหรือความรู้บางส่วนเป็นข้อมูลซ้ำกัน ทำให้คู่มือ

มีเนื้อหาค่อนข้างยาว อาจส่งผลให้ผู้ใ้เบื่อหรืออ่านไม่ละเอียด และเมื่อแบ่งเป็นระบบหรือหมวดหมู่ที่เหมาะสมแล้วควรมีใบปะหน้าว่าข้อมูลในหมวดต่าง ๆ คือหมวดอะไร

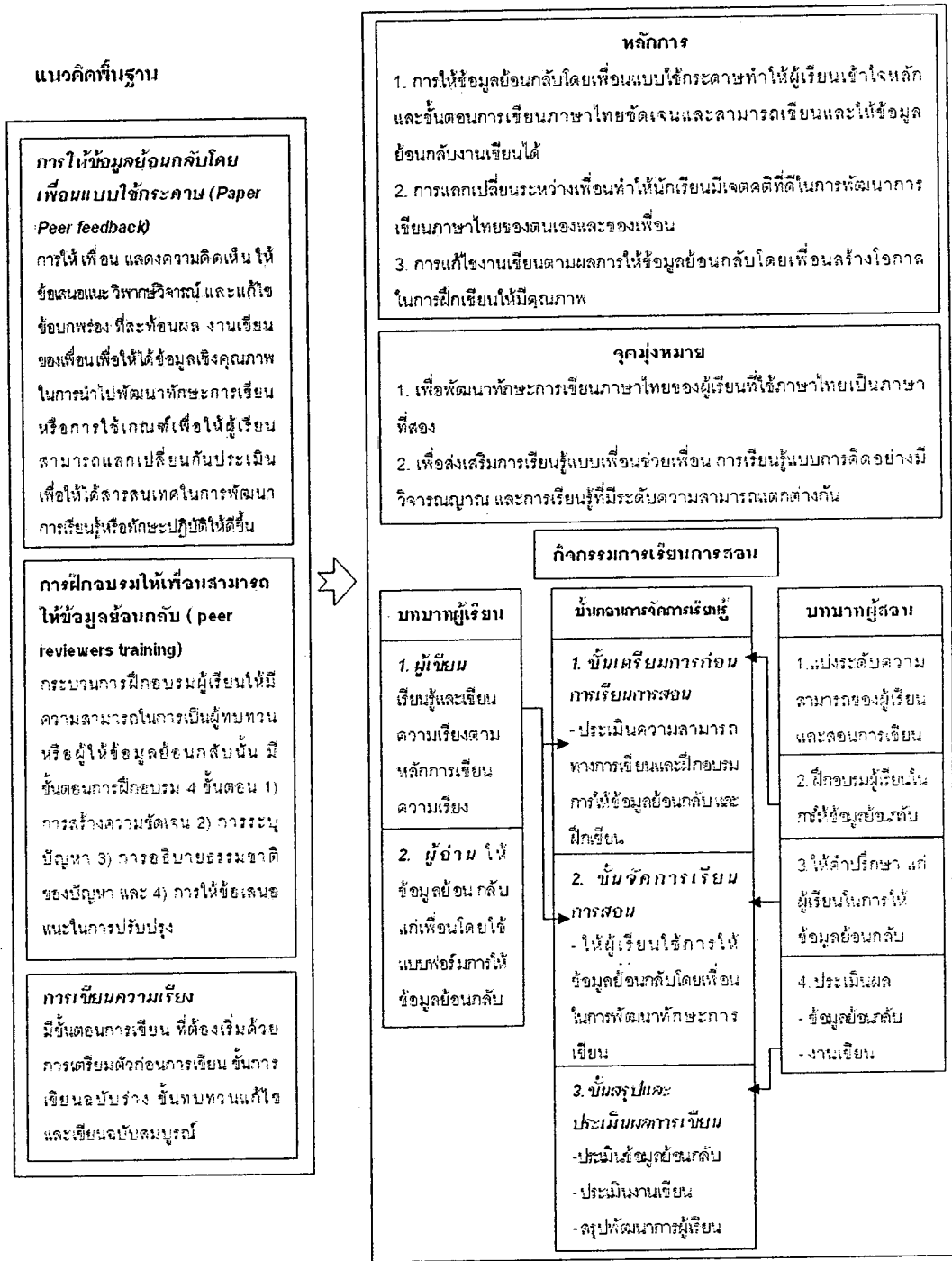
3) เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน ควรแบ่งเป็นขั้นตอนชัดเจน เหมือนกับลำดับขั้นในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยเอกสารต่าง ๆ ควรเรียงลำดับใหม่ โดยให้เรียงใบความรู้ก่อนแบบฝึกหัด เพราะผู้เรียนควรได้รับความรู้ก่อน แล้วค่อย ๆ ทำแบบฝึกหัดที่ระดับความยากจากระดับง่าย ๆ ไปสู่ระดับยาก และควรเพิ่มใบความรู้และตัวอย่างในการนำเสนอมากกว่านี้ เพื่อให้ผู้ใ้เกิดความเข้าใจสูงสุด นอกจากนี้ ควรเพิ่มเฉลยในส่วนของแบบฝึกหัด

4) ด้านเทคนิคเพื่อให้ใช้คู่มือสะดวกขึ้น ควรเพิ่มรูปภาพจะทำให้หน้าอ่านมากขึ้น

ผู้วิจัยได้ปรับแก้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีโครงร่างดังแผนภาพ 4.2 ส่วนคู่มือการที่ปรับแก้ รายละเอียดดังภาคผนวก ข

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (ฉบับปรับปรุง แก้ไข นำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน)

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยยึดหลักการที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐานได้แก่ แนวคิดของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ แนวคิดการฝึกอบรมเพื่อนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแนวคิดของการเขียนความเรียง มีลักษณะสำคัญคือ 1) หลักการของรูปแบบ มีดังต่อไปนี้ 1.1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนความเรียงชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้ 1.2) การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนความเรียงของตนเองและของเพื่อน และ 1.3) การแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ

ภาพ 4.2 รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของ ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 2.1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และ 2.2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 3.1) ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน 3.2) ขั้นจัดการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียน และผู้อ่าน ในขณะที่ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา และ 3.3) ขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน ในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย การประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนโดยผู้สอน และการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย
ของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. หลักการของรูปแบบ

- 1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนความเรียงชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้
- 2) การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนความเรียงของตนเองและของเพื่อน
- 3) การแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ

2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบ

- 1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- 2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีความสามารถแตกต่างกัน

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 **ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน** เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน โดยทำครั้งแรกครั้งเดียว และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 **การวัดความสามารถทางการเขียน** ในการวัดความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน ก่อนเริ่มฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด และเพื่อจำแนกกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มๆ ตามระดับความสามารถทางการเขียน ซึ่งอาจแบ่งเป็น 3 กลุ่ม (กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง กลุ่มต่ำ) หรือหากในแต่ละห้องเรียนไม่สามารถแบ่งผู้เรียนได้ 3 กลุ่ม สามารถแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถที่แบ่งได้ของผู้เรียนในห้องเรียนนั้น ๆ ได้ โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยชุดที่ 1 (pretest) และประเมินงานเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน

3.1.2 **การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ (peer review training)** มีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ จนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนได้อย่างมีคุณภาพ และเรียนรู้การนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองต่อไป ซึ่งถือได้ว่าขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ที่นับว่าเป็นหัวใจสำคัญของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยใช้เวลาในการอบรม 3 สัปดาห์ หรือ 3 คาบ ตามขั้นตอนการฝึกอบรมการให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับของ Lam (2010) โดยการฝึกอบรมแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage) 2) ขั้นตอนการวินิจฉัย (Exploring Stage) และ 3) ขั้นตอนการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage) ดังต่อไปนี้

1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage)

ขั้นตอนการออกแบบ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักและอธิบายเหตุผลที่ใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในหลักสูตรการเขียน รวมถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับในการเขียน และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม หลักจากนั้นให้ผู้เรียนฝึกการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบ 4 ขั้นตอนที่พัฒนาโดย Min (2005: 306-307) จากตัวอย่างที่ให้เพื่อให้ผู้เรียนเห็นปัญหาและสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับปัญหารูปแบบต่าง ๆ ได้ พร้อมกันนี้อธิบายให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน

4 ขั้นตอนการฝึกให้ข้อมูลย้อนกลับของ Min (2005)

ขั้นตอน	วัตถุประสงค์	คำอธิบาย	ตัวอย่างข้อเสนอแนะ ประยุกต์จาก Lam, 2010
1. การสร้าง ความชัดเจน (Clarifying)	เพื่อสร้างความ ชัดเจน วัตถุประสงค์ ของผู้เขียน	ผู้อ่านพยายามที่จะค้นหา คำอธิบายเพิ่มเติมว่า ผู้เขียนพูดถึงอะไร หรือ มี อะไรที่ไม่ชัดเจนในงาน เขียนนั้น (ตัวอย่างเช่น คำ ที่ไม่รู้จัก แนวความคิด)	- คุณต้องการจะพูดว่า... - คุณอธิบายน้อยได้ไหมว่า ทำไมคุณ คิดว่า... - คุณหมายความว่า - ย่อหน้านี้มีวัตถุประสงค์อะไร - ทำไมคุณใส่...ในย่อหน้านี้
2. การระบุ Identifying	เพื่อค้นหา/ระบุ ตำแหน่งที่เป็น ปัญหา	ผู้อ่านชี้แจงปัญหาในการ เขียน โดยพิจารณาจาก องค์ประกอบด้านการเขียน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้าน การนำเสนอเนื้อหา ด้าน การเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ถ้อยคำ ด้าน การใช้ไวยากรณ์ และกลไก ทางการเขียน	- ดูเหมือนว่า ประเด็นที่คุณนำเสนอมี ความเป็นความคิดส่วนตัวมากเกินไป
3. การอธิบาย Explaining	เพื่อบรรยาย ธรรมชาติของ ปัญหา	ผู้อ่านอธิบายว่าทำไมพวกเขา ถึงคิดว่าคำที่ใช้ แนวความคิด หรือการ จัดระบบจึงไม่ชัดเจนหรือ เป็นปัญหา ซึ่งควรใช้ หรือไม่ควรใช้ในความเรียง นั้น	- ตัวอย่างที่ยกมานี้อาจไม่เหมาะสมที่จะ ใช้(เป็นตัวอย่าง/อธิบายแนวคิด) ใน หัวข้อนี้ เพราะ..... - ข้อความอ้างอิงที่นำเสนออาจจะไม่ เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะ.....
4. การให้ ข้อเสนอแนะ Giving suggestions	เพื่อให้ ข้อเสนอแนะที่ สามารถ นำมาใช้ในการ แก้ไขปรับปรุง ได้จริง	ผู้อ่านแนะนำแนวทางใน การเปลี่ยนการใช้คำ เนื้อหา และการเรียบเรียง ความคิดในการเขียนความ เรียง	- ทำไมคุณไม่เปลี่ยนความคิดจาก.....เป็น - ฉันคิดว่าคุณควรเพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับ.....ก่อนย่อหน้าสุดท้ายนะ - คุณควรใช้คำ.....ดีกว่านะ - คุณควรเพิ่มประโยค/(หรือวลีเกี่ยวกับ ข้อเสียของ.....)ที่นี่นะ

2) ขั้นตอนการสำรวจ (Exploring Stage)

ในขั้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สอนประเมินความสามารถของผู้เรียนในการระบุข้อผิดพลาดทางด้านภาษาและเนื้อหา และเพื่ออธิบายและให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนที่เหมาะสมเพื่อประยุกต์ใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับต่อไป

3) ขั้นการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage)

ขั้นการใช้ความคิดนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนประเมินตนเองว่าข้อมูลย้อนกลับที่ให้แก่เพื่อนมีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับของ Wanchid (2007) และเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยปราศจากอิทธิพลจากผู้สอนในการคิดครั้ง โดยเกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 3 คะแนน (ระดับดี) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้องและมีความเฉพาะเจาะจง สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ และระบุตำแหน่งที่ต้องแก้ไขงานเขียนชัดเจน 2 คะแนน (ระดับพอใช้) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้อง แต่มีลักษณะทั่ว ๆ ไป สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงงานเขียนได้ แต่ไม่ชัดเจนตำแหน่งที่ต้องแก้ไข และ 1 คะแนน (ระดับปรับปรุง) หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นการให้ข้อเสนอแนะที่ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถนำมาปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้นได้

3.2 **ขั้นจัดการเรียนการสอน** เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยนำไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาการเขียนประเภทต่าง ๆ ที่ผู้สอนวางแผนที่จะสอนในภาคการศึกษานั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ในขณะที่ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 **การจัดกลุ่มผู้เรียน** จากที่ได้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถ ผู้สอนทำการจับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 9 คน (กรณีที่สามารถแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 3 ระดับความสามารถ ๆ ละ 3 คน) โดยที่ผู้เรียน 1 คนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน 2 คน ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีระดับความสามารถสูงกว่า หรือเท่ากัน หรือต่ำกว่าตนเองก็ได้ และผู้เรียน 1 คนจะเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน 2 คน โดยผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับจะไม่สามารถรับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่ตนเองให้ข้อมูลย้อนกลับ ยกตัวอย่างเช่น เด็กชาย ก. ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ เด็กชาย ข. แต่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเด็กชาย ค. ในขณะที่ เด็กชาย ข. ได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้งเด็กชาย ก. และเด็กชาย ค. เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การจับคู่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผู้ให้ / ผู้รับ	H1	H2	H3	M1	M2	M3	L1	L2	L3
H1	■	✓	✓						
H2		■			✓	✓			
H3			■					✓	✓
M1	✓	✓		■					
M2				✓	■	✓			
M3						■	✓		✓
L1	✓		✓				■		
L2				✓	✓			■	
L3							✓	✓	■

เมื่อ H(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับสูง คนที่ (n)

M(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับปานกลาง คนที่ (n)

L(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับต่ำ คนที่ (n)

3.2.2 การมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทย หลังจากให้ผู้สอนสอนงานเขียนภาษาไทยในรูปแบบที่วางแผนไว้จนนักเรียนเข้าใจแล้ว ผู้สอนมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน (หัวข้อที่กำหนดให้เป็นหัวข้อที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนในเวลานั้น) ซึ่งเวลาในการเขียนงานในหัวข้อดังกล่าวขึ้นอยู่กับแผนการสอนที่ผู้สอนวางไว้ และผู้เรียนมีหน้าที่เป็นผู้เขียนต้องเขียนให้ดีที่สุดเท่าที่ตัวผู้เรียนสามารถทำได้

3.2.3 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และให้ข้อมูลย้อนกลับ ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ต้องมีการปิดบังข้อมูล เนื่องจาก Wanchid (2007) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนทราบว่าจะต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ใคร ทำให้ผู้อ่าน (ที่เป็นผู้เรียน) ไม่กล้าให้ข้อมูลย้อนกลับเต็มที่ การปกปิดข้อมูลของผู้เขียน (ที่เป็นผู้เรียน) จึงเป็นสิ่งที่ดี เพื่อให้ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับ ในการนี้จึงกำหนดให้ผู้เขียนใช้นามแฝงโดยมีผู้สอนที่รู้ชื่อ นามแฝงของผู้เรียน เมื่อผู้เขียนเขียนงานเขียนฉบับร่างของตนเองเรียบร้อยภายในระยะเวลาที่ผู้สอนกำหนดและนำเสนอผู้สอน ผู้สอนมีหน้าที่แจกงานเขียนของผู้เขียนให้แก่ผู้อ่าน พร้อมชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยกำหนดเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 1 วัน หรือ 2 วัน เมื่อผู้อ่านส่งชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้สอน ผู้สอนมีหน้าที่ประเมินข้อมูลย้อนกลับหากข้อมูลย้อนกลับชุดใดไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้สอนจะส่งคืนให้แก่ผู้อ่าน

เพื่อปรับปรุงอีกครั้ง ก่อนส่งกลับไปยังผู้เขียนเพื่อนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้ไปพัฒนางานเขียนของตนเองต่อไป

3.2.4 การปรึกษา เมื่อผู้อ่านรู้สึกไม่แน่ใจหรือสับสนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถไปปรึกษาผู้สอนที่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการอธิบายรายละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเขียนข้อมูลย้อนกลับที่ดีและมีประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด

3.2.5 ส่งงาน หลังจากที่ผู้เขียนแก้ไขงานเขียนของตนเองตามคำแนะนำที่ได้จากชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับเรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงคาบเรียนครั้งต่อไปหรือเมื่อถึงกำหนดส่งงาน ให้ผู้เขียนส่งงานเขียนของตนเองแก่ผู้สอนเพื่อนำไปประเมินผลต่อไป

3.3 **ขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน** เป็นขั้นตอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน และตรวจสอบความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้อ่าน โดยกิจกรรมประกอบด้วย

3.3.1 การประเมินความสามารถของข้อมูลย้อนกลับ เป็นการประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียน (ฐานะผู้อ่าน) เขียนให้แก่ผู้เรียน (ฐานะผู้เขียน) ผู้สอนประเมินโดยใช้เกณฑ์การประเมินข้อมูลย้อนกลับ

3.3.2 การตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน เมื่อจบหลักสูตรการเขียน ให้ผู้เรียนทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยชุดที่ 2 และให้ผู้สอนประเมินงานเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน

3.3.3 ประเมินคะแนนพัฒนาการ นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนชุดที่ 1 (pretest) และชุดที่ 2 (posttest) มาคำนวณคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน หรืออาจใช้คะแนนในการเขียนแต่ละครั้งมาคำนวณร่วมด้วยก็ได้ ซึ่งวิธีการวัดคะแนนพัฒนาที่ผู้วิจัยเลือก คือวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ เป็นวิธีที่ Kanjanawasee เสนอขึ้นมาในปี ค.ศ. 1989 (อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544 ; กมลวรรณ ดังรัตนานนท์, 2547 ; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) โดยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ประมาณค่าอัตราส่วนร้อยละระหว่างผลต่างของคะแนนสอบครั้งหลังกับคะแนนสอบครั้งแรกกับผลต่างของคะแนนเต็มกับคะแนนสอบครั้งแรก เขียนสูตรการคำนวณได้ดังนี้

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

โดยที่ DS คือ คะแนนร้อยละของพัฒนาการของผู้เรียน (Development Score)

F คือ คะแนนเต็มในการวัด

Y คือ คะแนนการวัดครั้งหลัง

X คือ คะแนนการวัดครั้งแรก

4. ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในประเด็นภาพรวมของงานเขียน และตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะส่วนในแต่ละย่อหน้า

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ชื่อผู้อ่าน.....ครั้งที่.....วันที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ/ข้อมูลย้อนกลับ ที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์มากที่สุด ที่สามารถสะท้อนให้ผู้เขียนนำกลับไปแก้ไขหรือปรับปรุงงานเขียนของตนเองในครั้งต่อไป โดยให้ผู้อ่านอ่านงานเขียนอย่างละเอียด ถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม ได้แก่ ความถูกต้องของเนื้อหา เอกภาพของเนื้อหา โครงสร้างงานเขียน การลำดับความคิด และลายมือ

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง ได้แก่ การนำเสนอประเด็นสำคัญ การใช้เหตุผล ประกอบความคิด การเขียนขยายความ การเลือกใช้ถ้อยคำ การสื่อความหมายของคำ การสะกดคำ ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

กำหนดให้

- 1 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามน้อย
- 3 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามปานกลาง
- 4 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามมาก
- 5 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามมากที่สุด

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม

หัวข้อที่อ่านคือ.....

1.1: ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อหาที่เขียนมีถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง					
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ					
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก					
1.2: ด้านเอกภาพของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงจุดมุ่งหมายเดียว					
2) ใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง					
3) ประโยคขยาย มุ่งสนับสนุนใจความสำคัญเท่านั้น					
1.3: ด้านโครงสร้างงานเขียน	1	2	3	4	5
1) โครงสร้างงานเขียนครบถ้วนตามงานเขียนแต่ละประเภท					
2) ความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบงานเขียน					
3) ความยาวของเนื้อหาแต่ละองค์ประกอบงานเขียน					
1.4: ด้านการลำดับความคิด	1	2	3	4	5
1) การจัดเรียงเนื้อหาต่อเนื่องไม่สับสน					
2) ความสมเหตุสมผลของการนำเสนอลำดับก่อนหลังของเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง					
3) เขียนเนื้อหาไม่จบในแต่ละส่วน					
1.5: การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า	1	2	3	4	5
1) มีประโยคเชื่อมเนื้อหาจากย่อหน้าหนึ่งไปยังย่อหน้าต่อไป					
2) ประโยคส่งความมีความหลากหลายแตกต่างจากประโยคใจความ					
3) การส่งต่อเนื้อหาแต่ละย่อหน้ามีความเหมาะสมตามลำดับเรื่อง					
1.6: ด้านลายมือ	1	2	3	4	5
1) มีความบรรจงเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2) ลายมืออ่านง่าย					
3) ความสะอาด					

✎ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับผู้เขียนในแต่ละด้านที่ท่านอยากแนะนำมากที่สุด

1. ด้านความถูกต้องของเนื้อหา

2. ด้านเอกภาพของเนื้อหา

3. ด้านโครงสร้างงานเขียน
4. ด้านการลำดับความคิด
5. ด้านลายมือ

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง

ให้ผู้อ่านพิจารณาเนื้อหาที่ละย่อหน้าแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด
ย่อหน้าที่.....

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	1	2	3	4	5
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน					
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า					
2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	1	2	3	4	5
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน					
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง					
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	1	2	3	4	5
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อหน้านั้นๆ อย่างครบถ้วน					
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง ให้ตัวอย่างประกอบ เพื่อให้เข้าใจใจความสำคัญของย่อหน้ามากขึ้น					
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ					
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ					
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา					
2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย					
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย					
3) ไม่ใช้คำกำกวม					
2.6 ด้านการสะกดคำ	1	2	3	4	5
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน					
2) ใช้คำตามภาษาพูด					

2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้นๆ					
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค					
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	1	2	3	4	5
1) การเว้นวรรคตอนถูกต้อง					
2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง					
3) การแบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน					

๒. เพื่อให้งานเขียนย่อหน้าที่ดีขึ้น ผู้อ่านจะเสนอแนะให้ผู้เขียนปรับปรุงอย่างไร ให้อธิบายเป็นด้านๆ

1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ
2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด
3 ด้านการเขียนขยายความ
4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ
5 ด้านการสื่อความหมายของคำ
6 ด้านการสะกดคำ
7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์
8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

หลังจากทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ทำให้ได้รับข้อเสนอแนะจากครูและผู้เรียนในการปรับชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ให้มีความสั้น กระชับ เจาะจง ที่สามารถสะท้อนความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนข้อมูลย้อนกลับง่ายขึ้น นอกจากนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านและเข้าใจข้อมูลย้อนกลับได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยได้ปรับชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับในประเด็นต่อไปนี้

1. เพิ่มสรุปผลระดับความคิดเห็นและเกณฑ์แต่ละด้าน และปรับให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมแบบปลายเปิดที่เดิมแบ่งส่วนแยกออกมาจากแบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า ให้อยู่ในหัวข้อเดียวกัน ดังตัวอย่าง

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยภาพรวม

1.1 ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) เนื้อหาที่เขียนมีถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง	1	2	/	4	5	
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ	1	2	3	/	5	
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก	/	4	3	2	1	
รวม.....คะแนน (ตัวอย่าง $3+4+5 = 12$ คุณภาพระดับ ดี)						
คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						

หมายเหตุ: ให้นักเรียนรวมคะแนนที่ได้จากช่องว่างที่มีเครื่องหมาย ✓ ที่นักเรียนเติม

2. ชุดแบบฟอร์มตอนที่ 2 จากเดิมให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการประเมินเป็นมาตราประมาณค่าและข้อเสนอแนะเป็นรายย่อหน้า ส่งผลให้หากงานเขียนมี 3 ย่อหน้า ผู้เรียนต้องทำแบบประเมิน 3 ชุด ส่งผลให้ผู้เรียนเบื่อ ผู้วิจัยจึงปรับรูปแบบการประเมินเป็นการให้คะแนนตามความคิดเห็นของผู้เรียนในแต่ละข้อคำถาม ของแต่ละย่อหน้าให้อยู่ในแนวเดียวกัน ดังตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง

คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยเติมระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดลงในช่องว่างที่กำหนดให้ของแต่ละย่อหน้าที่กำหนดให้ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงงานเขียนในย่อหน้าที่นักเรียนคิดว่าสมควรปรับปรุงมากที่สุด

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	ย่อหน้า					สรุป
	1	2	3	4	5	
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						ข้อเสนอแนะ.....
คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)						

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฉบับปรับปรุงหลังทดลองใช้รายละเอียดดังภาคผนวก ข ในคู่มือการใช้รูปแบบฯ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

ในขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจำนวน 3 ห้องเรียนของโรงเรียน 3 โรง และกำหนดให้ผู้เรียนอีกจำนวน 3 ห้องของแต่ละโรงเรียน เป็นห้องควบคุมที่ไม่ได้ทดลองใช้รูปแบบฯ โดยผู้เรียนทั้งสองกลุ่มถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล 2 เดือน ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ส่งงานเขียนภาษาไทยฉบับสมบูรณ์ 4 ชิ้น ตามหัวข้อที่ครูแต่ละโรงเรียนกำหนด โดยทั้งสองห้องของแต่ละโรงเรียนจะได้รับมอบหมายงานเขียนในเรื่องเดียวกัน

ซึ่งก่อนแสดงรายละเอียดผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ผู้วิจัยขอเสนอผลการดำเนินการทดลอง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสภาพและบรรยากาศในการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ ว่าเป็นอย่างไร รายละเอียดดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 ผลการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

การดำเนินการทดลอง	วัตถุประสงค์	ผลการดำเนินการ
ระยะเตรียมการทดลอง	เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 ระดับ (สูง ปานกลาง ต่ำ)	ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกันมากที่สุดระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถของแต่ละโรงเรียนมีความสามารถทางการเขียนไม่แตกต่างกัน ครูที่ทดลองใช้รูปแบบเป็นครูที่จบหลักสูตรการสอนภาษาไทยทั้ง 3 ทาน นอกจากนี้คาบเรียนการเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละโรงเรียนไม่ตรงกันทำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลสามารถดำเนินการตามแผนที่วางไว้
ระยะดำเนินการทดลอง	1) เพื่อฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ	การฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนผู้วิจัยวางแผนที่จะใช้เวลาโดยประมาณ 3 คาบ ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้เรียนและผู้บริหารทั้ง 3 โรงเรียนเป็นอย่างดี

ตาราง 4.4 (ต่อ)

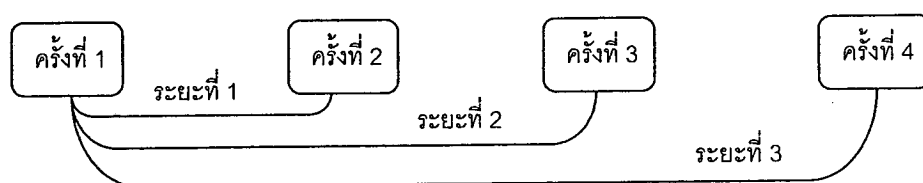
การดำเนินการทดลอง	วัตถุประสงค์	ผลการดำเนินการ
		<p>โรงเรียนศาสนูปถัมภ์ ผู้วิจัยสามารถทำข้อตกลงกับผู้เรียนในการนัดวันหยุดเพื่อใช้ในการอบรมผู้เรียนทั้งวัน เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่าหากจะอบรมในคาบคงใช้เวลาได้ไม่เต็มที่จากการเริ่มฝึกคาบแรก และฝ่ายบริหารอำนวยความสะดวกในเรื่องสถานที่เป็นอย่างดี ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถฝึกให้ข้อมูลย้อนกลับ ประเมินข้อมูลย้อนกลับจากงานเขียนที่ตนเองได้รับ และแก้ไขงานเขียนจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ</p> <p>โรงเรียนจรัลศักดิ์วิทยา ครูภาษาไทยสามารถประสานงานกับฝ่ายวิชาการเพื่อขอคาบชุมนุมเพิ่มอีกหนึ่งคาบในการฝึกอบรมและใช้ตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล ซึ่งการฝึกอบรมสำหรับโรงเรียนนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 5 คาบ 4 คาบในวิชาเรียนภาษาไทย และอีกหนึ่งคาบของวิชาชุมนุมในสองวันถัดมา จนผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับและประเมินข้อมูลย้อนกลับแต่มีเวลาไม่มากพอ ผู้เรียนจึงไม่ได้ฝึกให้ข้อมูลย้อนกลับจากงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้น ได้ทดลองทำจากตัวอย่างที่มีในคู่มือเท่านั้น</p> <p>โรงเรียนส่งเสริมศาสตร์ ครูภาษาไทยสามารถประสานงานกับฝ่ายวิชาการเพื่อขอคาบชุมนุมเพิ่มอีกหนึ่งคาบในการฝึกอบรมและใช้ตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล แต่หลังจากการฝึกอบรม ครูที่ผู้วิจัยตกลงร่วมทำวิจัยลาออก ทำให้ผู้วิจัยต้องเริ่มสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการวิจัยกับครูคนใหม่ นอกจากนี้เนื่องจากคาบเรียนภาษาไทยกับคาบเรียนชุมนุมมีระยะห่างหลายวัน (อาทิตย์-พฤหัสบดี) ทำให้ไม่มีความต่อเนื่องในการอบรม ผู้เรียนจึงได้รับการฝึกอบรมไม่เต็มที่มากนัก</p>
	2) เพื่อให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับในกระบวนการสอนการเขียนภาษาไทย	ในการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ครั้งนี้ ผู้วิจัยและครูตกลงร่วมกันว่าจะใช้การเขียนเรียงความเป็นตัวแทนการเขียนภาษาไทย หลังครูได้สอนการเขียนเรียงความครูได้มอบหมายงานเขียนที่ละเอียดขึ้น โดยแต่ละชั้นทั้งช่วงประมาณสัปดาห์กว่า ๆ หรือประมาณ 3 สัปดาห์จะได้

ตาราง 4.4 (ต่อ)

การดำเนินการทดลอง	วัตถุประสงค์	ผลการดำเนินการ
		<p>งานเขียนฉบับสมบูรณ์ 2 ชิ้น งานชิ้นที่ 1, 2 ส่วนมากไม่มีปัญหา นักเรียนสามารถส่งงานตามกำหนด แต่ยังพบปัญหาเล็กน้อย เช่น ผู้เรียนที่เป็นผู้อ่านบางคนไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ผู้เขียนไม่สามารถแก้ไขงานเขียนได้ ผู้วิจัยได้แก้ปัญหาดังกล่าว โดยให้ผู้เรียนทำงานเขียนหากได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนคนใดคนหนึ่งแล้ว การเก็บข้อมูลงานเขียนชิ้นที่ 3 เป็นสัปดาห์แรกของการถือศีลอดสำหรับผู้ที่มีนับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งผู้เรียนทั้งหมดนับถือศาสนาอิสลาม ทุกโรงเรียนได้มีการปรับลดเวลาในการจัดการเรียนการสอนลงให้เหลือ 30-35 นาทีจากเดิม 40-45 นาที ทำให้ผู้เรียนมีเวลาในการปรึกษาครูในการให้ข้อมูลย้อนกลับลดลง และผู้เรียนบางโรงเรียนต้องเตรียมงานสัปดาห์วิชาการ นอกจากนี้ผู้เรียนโรงเรียนจงรักภักดีวิทยา 15 คน ก็ไปออกค่ายในสัปดาห์ดังกล่าวเช่นกัน ส่งผลให้งานชิ้นที่ 3 ล่าช้ากว่ากำหนด และผู้เรียนส่วนใหญ่บ่นเป็นเสียงเดียวกันว่า "ทำไม่ทัน ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนไม่เต็มที่ ไม่มีเวลาทำงาน" แต่เมื่อถึงงานชิ้นที่ 4 ทุกอย่างเริ่มดีขึ้น เพราะเป็นงานชิ้นสุดท้าย ผู้เรียนส่วนใหญ่กระตือรือร้นมากขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผู้เรียนสามารถปรับตัวกับการลดเวลาเรียนได้แล้ว และเสร็จสิ้นจากการเตรียมงานสัปดาห์วิชาการ</p>
<p>ระยะหลังการทดลอง</p>	<p>เพื่อทดสอบความ สามารถหลังการใช้ รูปแบบ</p>	<p>ผู้เรียนเข้าสอบครบทุกคน เขียนงานเขียนอย่างเต็มที่ และจากการที่ผู้วิจัยได้พูดคุยกับผู้เรียน ทำให้ทราบว่าในทัศนคติของผู้เรียน การได้อ่านงานเขียนของเพื่อนทำให้เขามีความพยายามที่จะเขียนงานเขียนให้ดีและไม่ทำผิดพลาดเหมือนงานเขียนเพื่อน</p>

เมื่อสิ้นสุดการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้วิจัยนำคะแนนการเขียนภาษาไทยทั้ง 4 ครั้ง มาคำนวณคะแนนพัฒนาการโดยใช้สูตรคำนวณพัฒนาการสัมพัทธ์ที่เสนอโดย ศิริชัย กาญจนวาสี (Kanjawanasee, 1989 อ้างถึงใน อวยพร เรื่องตระกูล, 2544 ; กมลวรรณ ดังธนานนท์, 2547 ; ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการ

ทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ผู้วิจัยได้กำหนดระยะพัฒนาการที่ทำการศึกษาทั้งสิ้น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 พัฒนาการระหว่างคะแนนครั้งที่ 1 กับ 2 ระยะที่ 2 พัฒนาการระหว่างคะแนนครั้งที่ 1 กับ 3 และระยะที่ 3 พัฒนาการระหว่างคะแนนครั้งที่ 1 กับ 4 ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นจากการวัดครั้งแรกเท่าไร และพัฒนาการมีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ การคำนวณพัฒนาการ แสดงดังภาพ 4.3

ภาพ 4.3 การแสดงพัฒนาทางการเขียนภาษาไทย 3 ระยะ

การเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทย ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทย

การรายงานผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทย แบ่งเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ 2.1.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากวัดทั้ง 4 ครั้ง และ 2.1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

2.1.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากวัดทั้ง 4 ครั้ง

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากวัดทั้ง 4 ครั้ง กับผู้เรียนจำนวนทั้งสิ้น 254 คน ในการวัดแต่ละครั้ง มีคะแนนเต็ม 60 คะแนน พบว่า

ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนมีค่าเพิ่มขึ้นไม่ต่อเนื่อง โดยค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดแต่ละครั้ง มีค่าเท่ากับ 45.45, 49.15, 47.61 และ 49.21 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนการเขียนภาษาไทย พบว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าระหว่าง 4.20 ถึง 6.18 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายมีค่า ระหว่าง 8.53 ถึง 12.99 แสดงให้เห็นว่าคะแนนในการวัดแต่ละครั้งค่อนข้างเกาะกลุ่มกัน เมื่อพิจารณารูปแบบโค้งการแจกแจงของคะแนนที่ได้จากการวัดจากค่าความเบ้และความโด่ง พบว่า ความเบ้มีค่าอยู่ระหว่าง -0.34 ถึง -0.20 ความโด่งมีค่าอยู่ระหว่าง -0.71 ถึง -0.07 จึงพิจารณาได้ว่า โดยรวมข้อมูลมีการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ รายละเอียดดังตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง

ครั้งที่วัด	N	Min	Max	M	SD	C.V.%	Sk	Ku
1	254	35	57	45.45	5.07	11.16	-0.23	-0.65
2	254	33	60	49.15	4.48	9.12	-0.20	-0.07
3	254	36	60	47.61	6.18	12.99	-0.34	-0.71
4	254	37	59	49.21	4.20	8.53	-0.31	-0.19

2.1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

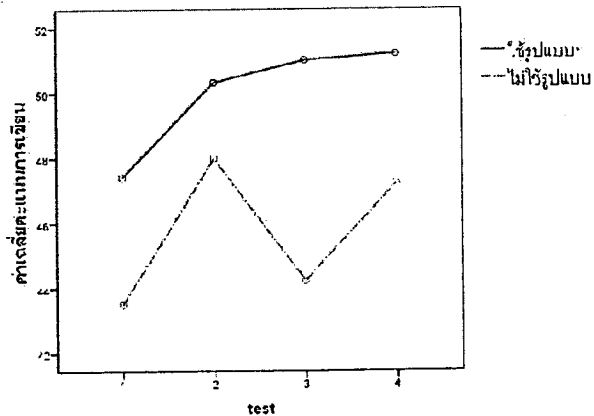
ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ซึ่งมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีจำนวน 127 คนตลอดระยะเวลาการวัดทั้ง 4 ครั้ง พบว่า คะแนนต่ำสุดที่ได้จากการวัดมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการวัดครั้งที่ 1-4 ตามลำดับ คือ 35, 38, 39 และ 42 และคะแนนสูงสุดที่ได้จากการวัดมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการวัดครั้งที่ 1-3 ตามลำดับ คือ 57, 59, 60 ส่วนคะแนนที่ได้จากการวัดครั้งที่ 4 ลดลง คือ 59 ค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการวัดครั้งที่ 1-4 สูงขึ้นตามลำดับ คือ 47.42, 50.31, 51.00 และ 51.20 เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนการเขียนภาษาไทย พบว่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า ระหว่าง 3.55 ถึง 4.49 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายมีค่าระหว่าง 6.94 ถึง 8.98 แสดงให้เห็นว่า คะแนนที่ได้จากการวัดแต่ละครั้งค่อนข้างเกาะกลุ่มกัน เมื่อพิจารณารูปแบบโค้งการแจกแจงของคะแนนที่ได้จากการวัดจากค่าความเบ้และความโด่ง

พบว่า ความเบ้มีค่าอยู่ระหว่าง -0.51 ถึง -0.25 ความโด่งมีค่าอยู่ระหว่าง -0.41 ถึง -0.04 จึงพิจารณาได้ว่า โดยรวมคะแนนมีการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ

สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีจำนวน 127 คนตลอดระยะเวลาการวัดทั้ง 4 ครั้ง พบว่า คะแนนต่ำสุดและสูงสุดที่ได้จากการวัดครั้งที่ 1-4 มีค่าไม่สม่ำเสมอ ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดครั้งที่ 1-4 เพิ่มขึ้นไม่ต่อเนื่อง คือ 43.49, 47.99, 44.22 และ 47.23 เมื่อพิจารณาการกระจายของคะแนนการเขียนภาษาไทย พบว่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า ระหว่าง 3.85 ถึง 5.08 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายมีค่าระหว่าง 8.15 ถึง 15.08 แสดงให้เห็นว่า คะแนนที่ได้จากการวัดแต่ละครั้งค่อนข้างเกาะกลุ่มกัน เมื่อพิจารณารูปแบบโค้งการแจกแจงของคะแนนที่ได้จากการวัดจากค่าความเบ้และความโด่ง พบว่า ความเบ้มีค่าอยู่ระหว่าง -0.38 ถึง 0.19 ความโด่งมีค่าอยู่ระหว่าง -0.59 ถึง -1.09 จึงพิจารณาได้ว่า โดยรวมคะแนนมีการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ รายละเอียดดังตาราง 4.6 และภาพ 4.4

ตาราง 4.6 ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้ง ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

กลุ่มผู้เรียน	คะแนนที่ได้จากการวัด	Min	Max	M	SD	CV%	SK	Ku
ใช้รูปแบบฯ (n=127)	ครั้งที่ 1	35	57	47.42	4.26	8.98	-0.51	0.04
	ครั้งที่ 2	38	59	50.31	4.23	8.40	-0.26	-0.40
	ครั้งที่ 3	39	60	51.00	4.49	8.80	-0.33	-0.38
	ครั้งที่ 4	42	59	51.20	3.55	6.94	-0.25	-0.41
ไม่ใช้รูปแบบฯ (n=127)	ครั้งที่ 1	36	56	43.49	5.08	11.67	0.19	-0.59
	ครั้งที่ 2	33	60	47.99	4.44	9.26	-0.12	0.33
	ครั้งที่ 3	36	57	44.22	5.79	13.08	0.03	-1.09
	ครั้งที่ 4	37	55	47.23	3.85	8.15	-0.38	-0.36

ภาพ 4.4 ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการวัดทั้ง 4 ครั้งระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

2.2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบผสม (Two-way mixed ANOVA) แล้วทำการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni ในตอนนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 2 หัวข้อ คือ

2.2.1 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ โดยภาพรวม และ 2.2.2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ที่มีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ โดยภาพรวม

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ($M = 23.63, 12.57$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการมีค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากระยะที่ 1-3 ตามลำดับ คือ 19.76, 22.70 และ 28.43 ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะมีค่าเพิ่มขึ้นไม่ต่อเนื่อง คือ 19.54, 1.88 และ 16.28 รายละเอียดดังตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ค่าสถิติพื้นฐานคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย 3 ระยะ ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

กลุ่มผู้เรียน (จำนวนคน)	คะแนนพัฒนาการ						เฉลี่ยรวม	
	ระยะที่ 1		ระยะที่ 2		ระยะที่ 3		M	SD
	M	SD	M	SD	M	SD		
ใช้รูปแบบฯ (n=127)	19.76	33.37	22.70	41.96	28.43	24.11	23.63	26.44
ไม่ใช้รูปแบบฯ (n=127)	19.54	45.23	1.88	29.71	16.28	32.23	12.57	30.09

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบผสม (Two-way mixed ANOVA) โดยกำหนดให้กลุ่มผู้เรียนเป็นตัวแปรระหว่างกลุ่ม (between-subjects factor) และพัฒนาการทั้ง 3 ระยะ เป็นตัวแปรภายในกลุ่ม (within-subjects factor) พบว่า ผลการวิเคราะห์ Compound Symmetry ซึ่งเป็นการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบผสม แสดงให้เห็นว่า ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.829 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 46.997 และค่า sig. < .01 แสดงว่าความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนทั้ง 3 ระยะ มีค่าแตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานด้าน Sphericity ของการทดลองแบบผสม ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Huynh-Feldt แทนการคำนวณแบบ Sphericity เนื่องจาก

Field (2008, 2012) ให้คำแนะนำว่า หากค่า $\epsilon > .75$ ควรเลือกการคำนวณปรับแก้แบบ Huynh-Feldt รายละเอียดดังตาราง 4.8

ตาราง 4.8 ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

Within Subjects Effect	Mauchly's W	Approx. Chi-Square	df	Sig.	Epsilon		
					Greenhouse-Geisser	Huynh-Feldt	Lower-bound
PERIOD	.829	46.997	2	<.01	.854	.863	.500

ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 10.406$, sig. < .01) แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนและระยะพัฒนาการที่แตกต่างกันส่งผลให้คะแนนพัฒนาการทางการเขียนแตกต่างกัน ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการระยะที่ 1 คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่พัฒนาการระยะที่ 2 และระยะที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ รายละเอียดดังตาราง 4.9

ตาราง 4.9 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

Source		Type III SS	MS	df	F	Sig.
PERIOD	Huynh-Feldt	13772.651	7981.282	1.726	10.554	<.01
PERIOD * GROUP	Huynh-Feldt	13579.801	7869.525	1.726	10.406	<.01
Error(period)	Huynh-Feldt	328867.097	756.267	434.856		

ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ต่อโดยใช้วิธีการทดสอบอิทธิพลอย่างง่าย ดังนี้ 1) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะในผู้เรียนแต่ละกลุ่ม (Simple Effects on the Within-Subjects Factor) และ 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของ

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ (Simple effect on the Between-subject Factor)

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะในผู้เรียนแต่ละกลุ่ม (Simple Effects on the Within-Subjects Factor)

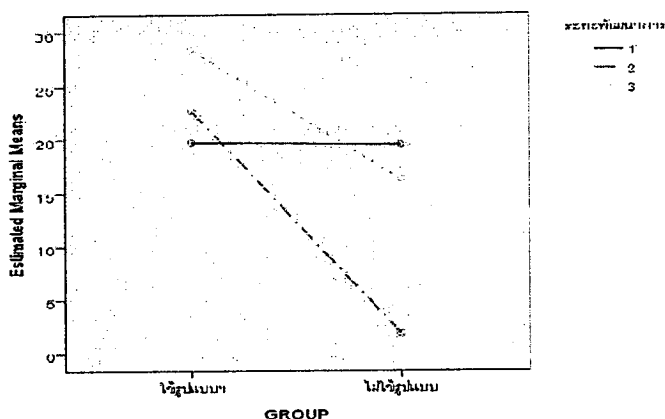
ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นจากรยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 ลดลงจากรยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นจากรยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รายละเอียดดังตาราง 4.10 ถึง ตาราง 4.11 และภาพ 4.5

ตาราง 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะ ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

กลุ่มผู้เรียน		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.954	6.091	2.000	251.000	<.01
ไม่ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.902	13.693	2.000	251.000	<.01

ตาราง 4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะ ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

กลุ่มผู้เรียน	ระยะพัฒนาการ	Mean Different	SD. Error	sig.
ใช้รูปแบบฯ	ระยะที่ 1 กับ ระยะที่ 2	-2.943	3.809	1.000
	ระยะที่ 1 กับ ระยะที่ 3	-8.669	2.805	<.01
	ระยะที่ 2 กับ ระยะที่ 3	-5.726	2.907	.150
ไม่ใช้รูปแบบฯ	ระยะที่ 1 กับ ระยะที่ 2	17.653	3.809	<.01
	ระยะที่ 1 กับ ระยะที่ 3	3.255	2.805	.741
	ระยะที่ 2 กับ ระยะที่ 3	-14.398	2.907	<.01

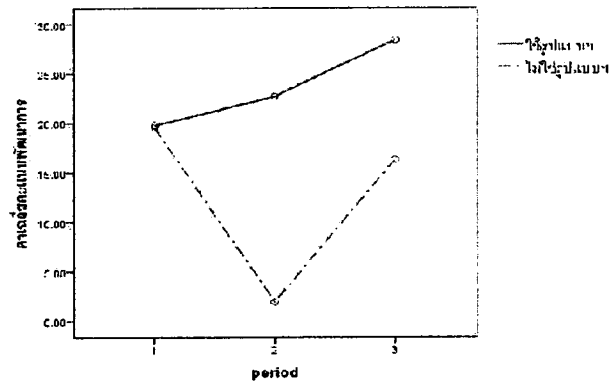
ภาพ 4.5 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ (Simple effect on the Between-subject Factor)

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในระยะที่ 1 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังตาราง 4.12 และภาพ 4.6

ตาราง 4.12 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยตามระยะพัฒนาการของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

ระยะพัฒนาการ	กลุ่มผู้เรียน	Mean Different	SD. Error	sig.
ระยะที่ 1	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	.222	4.988	.965
ระยะที่ 2	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	20.817	4.562	<.01
ระยะที่ 3	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	12.146	3.571	<.01

ภาพ 4.6 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่แตกต่างกัน

2.2.2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ จำแนกตามระดับความสามารถทางการเขียน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ (M = 23.20, 21.90 และ 25.81 ตามลำดับ) รายละเอียดดังตาราง 4.13

ตาราง 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันและกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน

ความสามารถ	กลุ่มผู้เรียน	n	ระยะที่ 1		ระยะที่ 2		ระยะที่ 3		เฉลี่ยรวม	
			M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
สูง	ใช้รูปแบบฯ	43	11.39	38.97	23.80	45.88	34.40	27.69	23.20	30.59
	ไม่ใช้รูปแบบฯ	42	21.48	34.94	7.53	20.99	22.07	23.69	17.03	20.68
	เฉลี่ยรวม	85	16.38	37.16	15.76	36.53	28.31	26.38		
ปานกลาง	ใช้รูปแบบฯ	42	25.99	33.32	16.36	39.12	23.34	23.61	21.90	24.87
	ไม่ใช้รูปแบบฯ	43	23.58	39.62	-1.67	31.80	9.73	31.44	10.55	28.70
	เฉลี่ยรวม	85	24.77	36.44	7.24	36.54	16.45	28.52		
ต่ำ	ใช้รูปแบบฯ	42	22.09	25.25	27.92	40.66	27.41	19.44	25.81	23.72
	ไม่ใช้รูปแบบฯ	42	13.45	58.31	-0.12	34.44	17.21	39.22	10.28	38.48
	เฉลี่ยรวม	84	17.77	44.87	13.90	40.02	22.31	31.19		

ผลการวิเคราะห์ Compound Symmetry ซึ่งเป็นการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบผสม พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง มีค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.829 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 18.707 และค่า sig. < .01 กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.915 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 7.312 และค่า sig. < .05 และกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.700 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 28.901 และค่า sig. < .01 แสดงว่าความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ไม่เป็น Compound Symmetry ผู้วิจัยเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Huynh-Feldt แทนการคำนวณแบบ Sphericity เนื่องจากค่า $\epsilon > .75$ รายละเอียดดังตาราง 4.14

ตาราง 4.14 ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นรายทักษะ

ระดับ ความสามารถ	Within Subjects Effect	Mauchly's W	Approx. Chi-Square	df	Sig.	Epsilon		
						Greenhouse- Geisser	Huynh- Feldt	Lower- bound
สูง	PERIOD	.796	18.707	2	<.01	.831	.856	.500
ปานกลาง	PERIOD	.915	7.312	2	<.05	.921	.953	.500
ต่ำ	PERIOD	.700	28.901	2	<.01	.769	.791	.500

ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 6.790$, sig. < .05 และ $F = 3.664$, sig. < .05) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ต่อด้วยวิธีการวิเคราะห์อิทธิพลอย่างง่ายและขอคำแนะนำในลำดับต่อไป และสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง ไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะโดยไม่คำนึงถึงกลุ่มผู้เรียน พบว่า มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 10.611$, sig. < .05) โดยค่าเฉลี่ย

คะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 มากกว่าระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 มีค่าน้อยกว่าคะแนนพัฒนาการระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตาราง 4.15 ถึง ตาราง 4.16

ตาราง 4.15 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน แยกเป็นรายทักษะ

ระดับความสามารถ	Source		Type III SS	df	MS	F	Sig.
สูง	PERIOD	Huynh-Feldt	8436.011	1.711	4929.492	6.667	<.05
	PERIOD * GROUP	Huynh-Feldt	8591.707	1.711	5020.471	6.790	<.05
	Error(PERIOD)	Huynh-Feldt	105028.147	142.041	739.422		
ปานกลาง	PERIOD	Huynh-Feldt	12945.130	1.905	6793.907	10.611	<.05
	PERIOD * GROUP	Huynh-Feldt	2757.425	1.905	1447.161	2.260	.110
	Error(PERIOD)	Huynh-Feldt	101254.038	158.148	640.247		
ต่ำ	PERIOD	Huynh-Feldt	2973.906	1.581	1880.851	2.234	.123
	PERIOD * GROUP	Huynh-Feldt	4877.482	1.581	3084.771	3.664	<.05
	Error(PERIOD)	Huynh-Feldt	109151.002	129.654	841.862		

ตาราง 4.16 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง

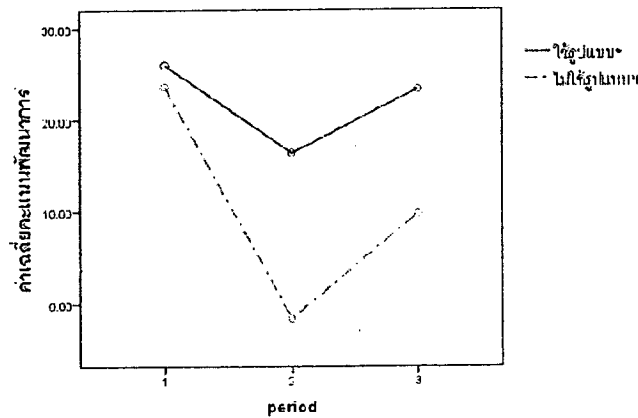
ระยะพัฒนาการ	Mean Different	SD. Error	sig.
ระยะที่ 1 * ระยะที่ 2	17.445	4.300	<.01
ระยะที่ 1 * ระยะที่ 3	8.257	3.417	.054
ระยะที่ 2 * ระยะที่ 3	-9.188	3.591	<.05

ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของกลุ่มผู้เรียนที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Test of Between-Subject effect) ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (รายละเอียดดังตาราง 4.17 และภาพ 4.7) ซึ่งเมื่อพิจารณาการประมาณค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนที่ใช้

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ

ตาราง 4.17 ผลการวิเคราะห์หือทธิพลของกลุ่มผู้เรียนที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Test of Between-Subject effect) ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง

Source	Type III SS	df	MS	F	Sig.
Intercept	67081.661	1	67081.661	30.968	.000
group	8211.255	1	8211.255	3.791	.055
Error	179793.044	83	2166.181		

ภาพ 4.7 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์หือทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำ ผู้วิจัยขอเสนอแยกตามระดับความสามารถ ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์หือทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง (Simple Effects on the Within-Subjects Factor)

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่

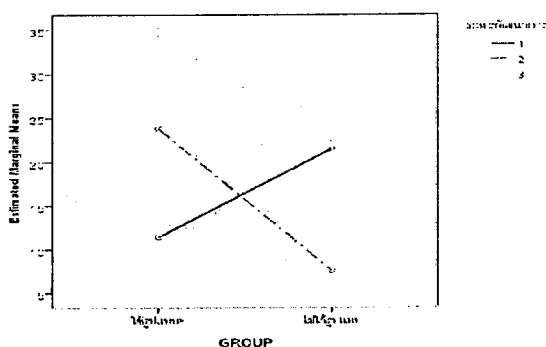
ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะเวลาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นจากระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นจากระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายละเอียดดังตาราง 4.18 ถึง ตาราง 4.19 และภาพ 4.8

ตาราง 4.18 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับสูง

กลุ่มผู้เรียน		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.754	13.401	2.000	82.000	<.01
ไม่ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.902	4.432	2.000	82.000	<.05

ตาราง 4.19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับสูง

กลุ่มผู้เรียน	ระยะพัฒนาการ	Mean Different	SD. Error	sig.
ใช้รูปแบบฯ	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 2	-12.407	6.536	.183
	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 3	-23.009	4.748	<.01
	ระยะที่ 2 * ระยะที่ 3	-10.602	4.798	.090
ไม่ใช้รูปแบบฯ	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 2	13.952	6.613	.114
	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 3	-.586	4.805	1.000
	ระยะที่ 2 * ระยะที่ 3	-14.538	4.855	<.05

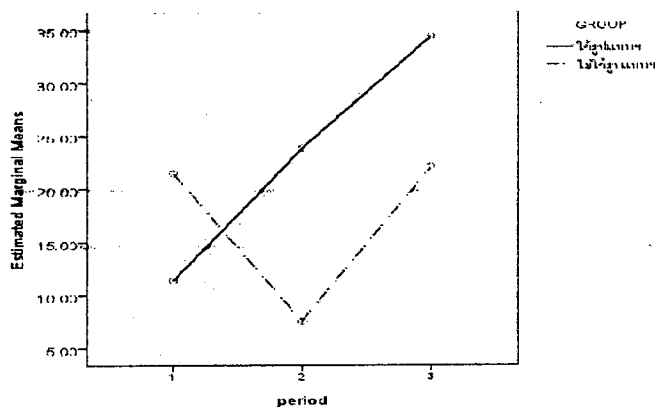
ภาพ 4.8 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง (Simple effect on the Between-subject Factor)

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในระยะที่ 1 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยน้อยกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังตาราง 4.20 และภาพ 4.9

ตาราง 4.20 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยตามของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ที่มีความสามารถระดับสูง

ระยะพัฒนาการ	กลุ่มผู้เรียน	Mean Different	SD. Error	sig.
ระยะที่ 1	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	-10.095	8.035	.212
ระยะที่ 2	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	16.265	7.770	<.05
ระยะที่ 3	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	12.329	5.596	<.05

ภาพ 4.9 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่แตกต่างกันของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง

ผลการวิเคราะห์หือทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ (Simple Effects on the Within-Subjects Factor)

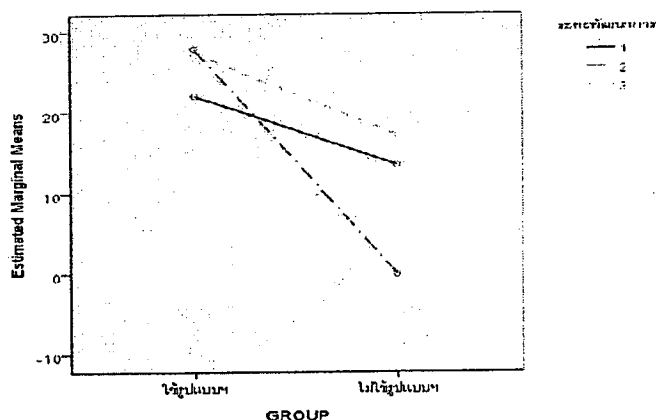
ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นจากระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะรายละเอียดดังตาราง 4.21 ถึง ตาราง 4.22 และภาพ 4.10

ตาราง 4.21 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนแตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับต่ำ

กลุ่มผู้เรียน		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.983	.721	2.000	81.000	.490
ไม่ใช้รูปแบบฯ	Wilks' lambda	.872	5.924	2.000	81.000	<.01

ตาราง 4.22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ที่มีความสามารถระดับต่ำ

กลุ่มผู้เรียน	ระยะพัฒนาการ	Mean Different	SD. Error	sig.
ไม่ใช้รูปแบบฯ	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 2	13.565	6.961	.164
	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 3	-3.761	4.403	1.000
	ระยะที่ 2 * ระยะที่ 3	-17.326	5.219	<.01

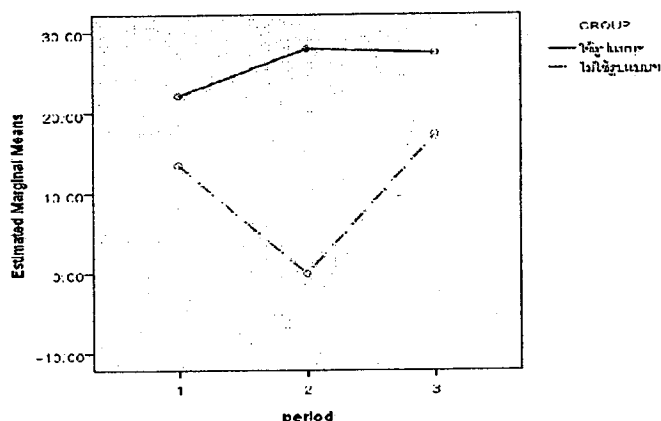
ภาพ 4.10 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะพัฒนาการ ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ (Simple effect on the Between-subject Factor)

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในแต่ละระยะ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในระยะที่ 1 และระยะที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังตาราง 4.23 และภาพ 4.11

ตาราง 4.23 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ

ระยะพัฒนาการ	กลุ่มผู้เรียน	Mean Different	SD. Error	sig.
ระยะที่ 1	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	8.649	9.805	.380
ระยะที่ 2	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	28.042	8.222	<.01
ระยะที่ 3	ใช้รูปแบบฯ * ไม่ใช้รูปแบบฯ	10.201	6.754	.135

ภาพ 4.11 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแต่ละระยะของผู้เรียนที่แตกต่างกันของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานแสดงของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถ พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงสุดเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง ($M = 28.74, 25.55$ ตามลำดับ) สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงสุดเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ ($M = 27.68$) นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการแต่ละระยะพบว่า ระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงสุด รองลงมา ระยะที่ 3 และระยะที่ 1 ตามลำดับ ($M = 27.83, 27.29$ และ 22.14) รายละเอียดดังตาราง 4.24

ตาราง 4.24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีความสามารถแตกต่างกันเป็นรายระดับ

ระดับความสามารถ (ฐานะ)		คะแนนพัฒนาการ						เฉลี่ยรวม	
		ระยะที่ 1		ระยะที่ 2		ระยะที่ 3			
ผู้เขียน	ผู้อ่าน	M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
สูง	สูง	3.49	35.30	14.11	43.80	23.24	30.71	13.62	31.24
	ปานกลาง	17.75	46.52	28.33	61.61	40.13	26.75	28.74	35.24
	ต่ำ	13.50	35.78	29.64	27.78	40.63	22.93	27.92	23.83
	เฉลี่ยรวม	11.58	39.20	24.03	44.40	34.67	26.80		
ปานกลาง	สูง	28.74	40.35	16.67	38.71	22.70	24.62	22.71	26.04
	ปานกลาง	30.35	19.22	22.59	29.67	23.70	26.03	25.55	15.33
	ต่ำ	19.11	35.11	10.67	47.77	23.75	22.00	17.84	30.63
	เฉลี่ยรวม	26.07	31.56	16.64	38.72	23.38	24.22		
ต่ำ	สูง	18.50	24.43	30.30	35.23	28.97	11.50	25.92	18.23
	ปานกลาง	20.50	29.53	26.30	46.54	24.19	26.67	23.66	31.79
	ต่ำ	27.43	22.71	26.88	43.20	28.72	19.43	27.68	21.82
	เฉลี่ยรวม	22.14	25.56	27.83	41.66	27.29	19.20		

ผลการวิเคราะห์ Compound Symmetry ซึ่งเป็นการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบผสม พบว่า ผลการวิเคราะห์กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.836 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 6.994 และค่า sig. < .05 กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.921 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 3.117 และค่า sig. > .05 และกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ ค่า Mauchly's W เท่ากับ 0.582 ค่าสถิติทดสอบ Approx. Chi-square เท่ากับ 20.592 และค่า sig. < .01 แสดงว่าความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและต่ำไม่เป็น Compound Symmetry เมื่อพิจารณาค่า ϵ ของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง มีค่า $\epsilon > .75$ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Huynh-Feldt แต่เมื่อพิจารณาค่า ϵ ของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ มีค่า $\epsilon < .75$ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Greenhouse-Geisser เนื่องจาก Field (2008, 2012) ให้คำแนะนำว่าหากค่า $\epsilon < .75$ ควรเลือกการคำนวณปรับแก้แบบ Greenhouse-Geisser แทนการคำนวณแบบ

Sphericity แต่ในส่วนของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง มีความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการเป็น Compound Symmetry ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การคำนวณค่าแบบ Sphericity รายละเอียดดังตาราง 4.25

ตาราง 4.25 ผลการทดสอบเงื่อนไข Sphericity ของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นรายทักษะ

ระดับ ความสามารถ	Within Subjects Effect	Mauchly's W	Approx. Chi-Square	df	Sig.	Epsilon		
						Greenhouse- Geisser	Huynh- Feldt	Lower- bound
สูง	PERIOD	.836	6.994	2	<.05	.859	.939	.500
ปานกลาง	PERIOD	.921	3.117	2	.210	.927	1.000	.500
ต่ำ	PERIOD	.582	20.592	2	<.01	.705	.761	.500

ผลการวิเคราะห์พบว่า ไม่ปฏิเสธพันธะระหว่างระยะพัฒนาการกับกลุ่มผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ (PERIOD * Reader) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกระดับความสามารถ เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะ โดยภาพรวม พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F=6.927$, sig. $<.01$) โดยพัฒนาการระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางและระดับต่ำ รายละเอียดดังตาราง 4.26 ถึง ตาราง 4.27

ตาราง 4.26 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนแต่ละระยะกับกลุ่มผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน แยกเป็นรายทักษะของผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ

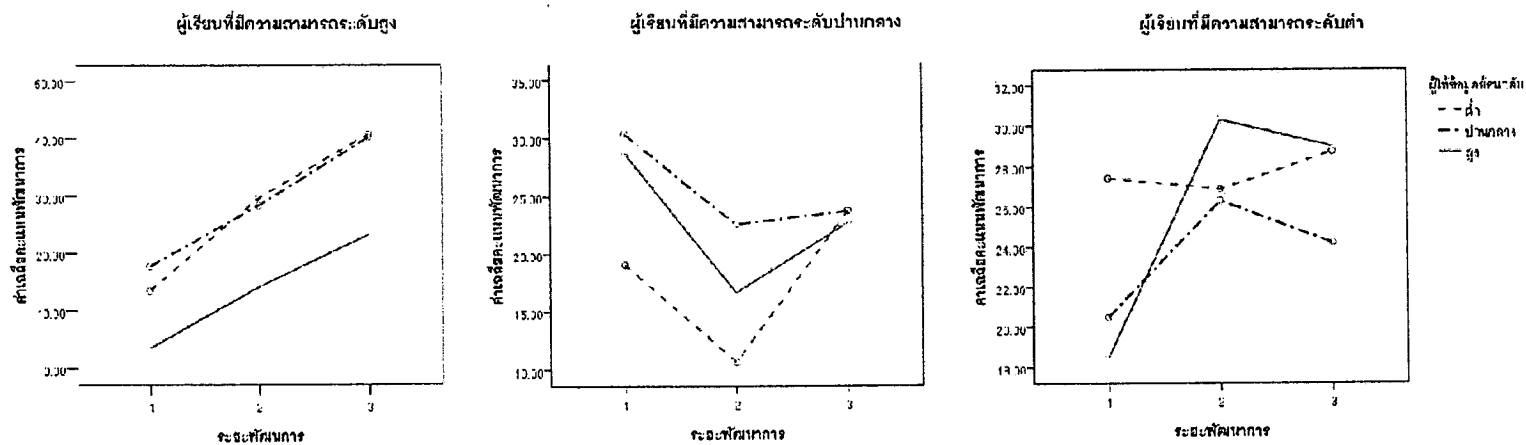
Level	Source		Type III SS	df	MS	F	Sig.
สูง	PERIOD	Huynh-Feldt	11470.761	1.877	6109.735	6.927	<.01
	PERIOD * Reader	Huynh-Feldt	249.337	3.755	66.403	.075	.987
	Error(PERIOD)	Huynh-Feldt	66238.885	75.098	882.030		

ตาราง 4.26 (ต่อ)

Level	Source		Type III SS	df	MS	F	Sig.
ปานกลาง	PERIOD	Sphericity Assumed	1953.805	2	976.903	1.403	.252
	PERIOD * Reader	Sphericity Assumed	742.128	4	185.532	.266	.899
	Error(PERIOD)	Sphericity Assumed	54308.738	78	696.266		
ต่ำ	PERIOD	Greenhouse-Geisser	825.306	1.410	585.290	.814	.410
	PERIOD * Reader	Greenhouse-Geisser	627.975	2.820	222.673	.310	.806
	Error(PERIOD)	Greenhouse-Geisser	39561.293	54.993	719.386		

ตาราง 4.27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย
ของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง

ระดับความสามารถผู้เขียน	ระยะพัฒนาการ	Mean Different	SD. Error	sig.
สูง	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 2	-12.450	7.353	.295
	ระยะที่ 1 * ระยะที่ 3	-23.087	5.407	<.01
	ระยะที่ 2 * ระยะที่ 3	-10.637	5.688	.206

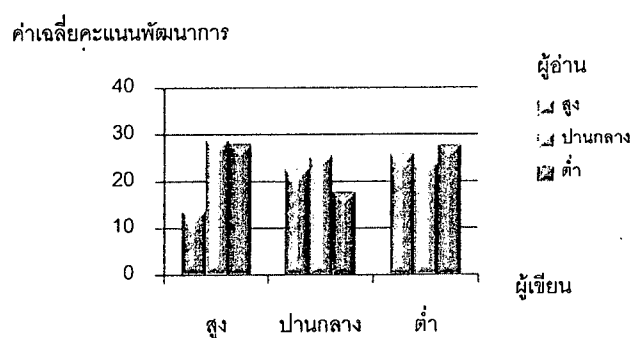

ภาพ 4.12 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์หิทธิพลของผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ผู้อ่าน) ที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Test of Between-Subject effect) พบว่า ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนทุกระดับความสามารถ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงสุดเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงสุดเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ รายละเอียดดังตาราง 4.28 ตาราง 4.24 และภาพ 4.13

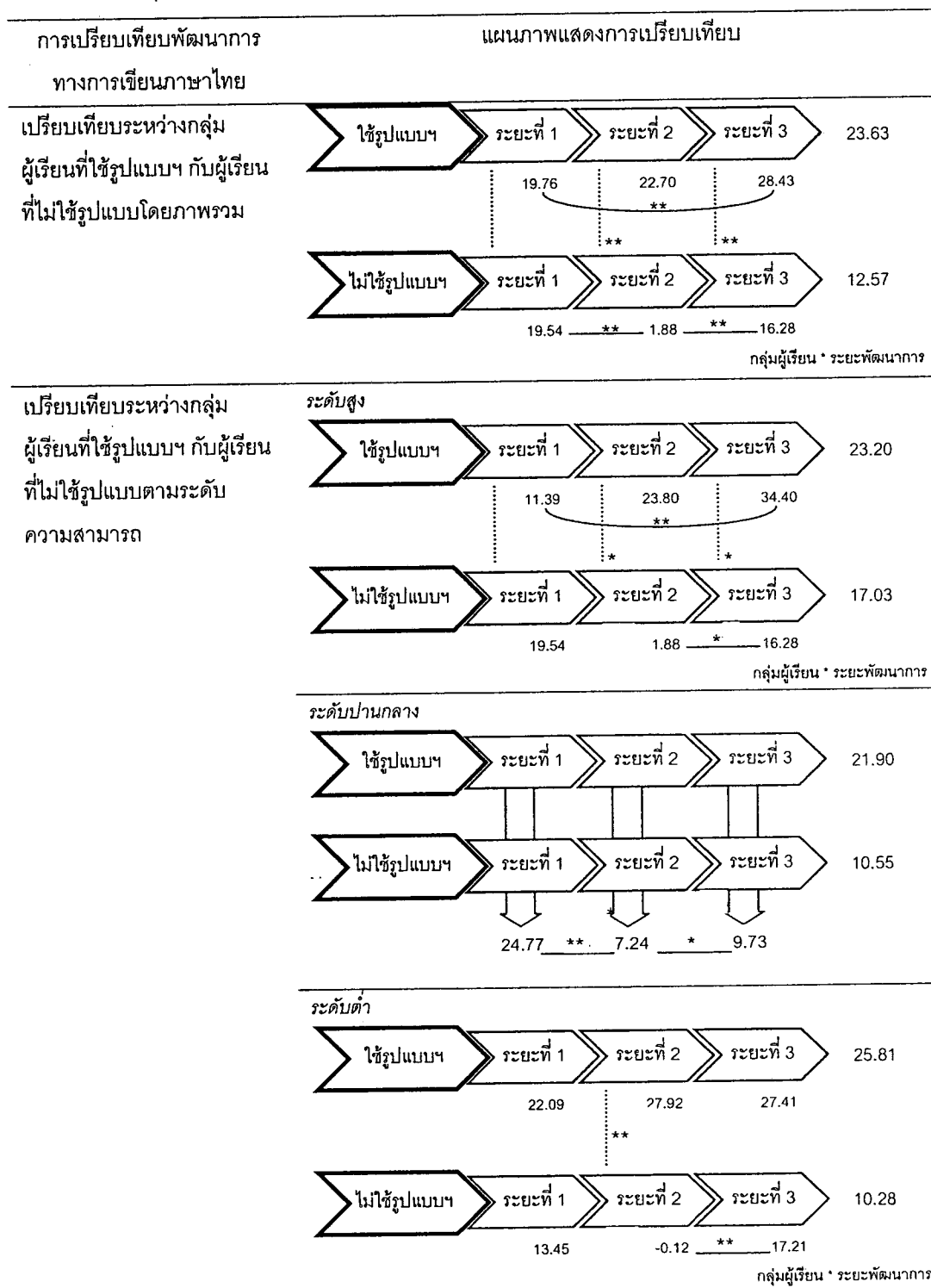
ตาราง 4.28 ผลการเปรียบเทียบอิทธิของผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ผู้อ่าน) ที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ (Tests of Between-Subjects Effects)

ระดับ ความสามารถ	Source	Type III SS	df	MS	F	Sig.
สูง	Intercept	70701.490	1	70701.490	25.352	.000
	Reader	6364.218	2	3182.109	1.141	.330
	Error	111552.038	40	2788.801		
ปานกลาง	Intercept	60316.523	1	60316.523	31.422	.000
	Reader	1201.678	2	600.839	.313	.733
	Error	74862.226	39	1919.544		
ต่ำ	Intercept	83289.510	1	83289.510	47.149	.000
	Reader	326.907	2	163.453	.093	.912
	Error	68893.632	39	1766.503		

ภาพ 4.13 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เขียนและผู้อ่านที่มีความสามารถแตกต่างกัน

ตาราง 4.29 สรุปผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย

หมายเหตุ: * sig < .05, ** sig < .01 และ กลุ่มผู้เรียน * ระยะพัฒนาการ หมายถึง มีปฏิสัมพันธ์กัน

ตาราง 4.29 (ต่อ)

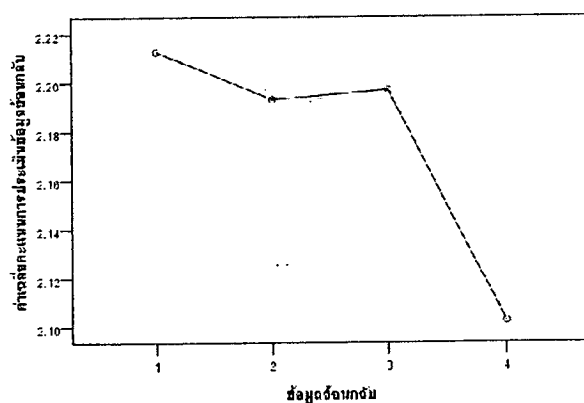
การเปรียบเทียบพัฒนาการ ทางการเขียนภาษาไทย	แผนภาพแสดงการเปรียบเทียบ				
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม	ผู้เขียนระดับสูง				
ผู้เรียนที่ระดับความสามารถ แตกต่างกันเมื่อได้รับข้อมูล ย้อนกลับจากเพื่อนที่แตกต่าง กัน	ผู้อ่านสูง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	13.62
	ผู้อ่านปานกลาง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	28.74
	ผู้อ่านต่ำ	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	27.92
		11.58	24.03	34.67	
		*			
	ผู้เขียนระดับปานกลาง				
	ผู้อ่านสูง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	22.71
	ผู้อ่านปานกลาง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	25.55
	ผู้อ่านต่ำ	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	17.84
		26.07	16.64	23.75	
	ผู้เขียนระดับต่ำ				
	ผู้อ่านสูง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	25.92
	ผู้อ่านปานกลาง	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	23.66
	ผู้อ่านต่ำ	ระยะที่ 1	ระยะที่ 2	ระยะที่ 3	27.68
		22.14	27.83	27.29	

หมายเหตุ: * sig < .05

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์พัฒนาการของข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนให้แก่เพื่อน พบว่า โดยภาพรวมผู้เรียนมีคุณภาพในการให้ข้อมูลย้อนกลับอยู่ในระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาการให้ข้อมูลย้อนกลับแต่ละครั้ง พบว่า มีการให้ข้อมูลย้อนกลับทุก ๆ ครั้งโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับพอใช้ สะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทั่ว ๆ ไปเท่านั้น ไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่เฉพาะเจาะจงได้ รายละเอียดดังตาราง 4.30 และภาพ 4.14

ตาราง 4.30 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับทั้ง 4 ครั้ง

ครั้งที่ประเมิน	N	M	SD	แปลผล
การประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับครั้ง 1	127	2.21	.52	ระดับพอใช้
การประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับครั้ง 2	127	2.19	.60	ระดับพอใช้
การประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับครั้ง 3	127	2.20	.47	ระดับพอใช้
การประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับครั้ง 4	127	2.10	.28	ระดับพอใช้
รวม	127	2.18	.31	ระดับพอใช้

ภาพ 4.14 ค่าเฉลี่ยคะแนนประเมินคุณภาพข้อมูลย้อนกลับแต่ละชิ้นงาน

ตอนที่ 4 ผลการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

4.1 ผลการศึกษาคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

ผลการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างทำการทดลอง มีการวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย 2 ครั้ง 1) การทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยก่อนการทดลอง (pretest) กระทำก่อนใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และ 2) การทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยหลังการทดลอง (posttest) กระทำเมื่อสิ้นสุดกระบวนการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผลการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และคะแนนพัฒนาการซึ่งคำนวณโดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (relative gain scores) ของ ศิริชัย กาญจนวาสี

เมื่อพิจารณาคะแนนจากการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียน พบว่าคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยก่อนการทดลอง มีค่าระหว่าง 30-54 ส่วนคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยหลังการทดลอง มีค่าระหว่าง 42-58 เมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการพบว่า ผู้เรียนจำนวน 125 คน (ร้อยละ 98.40) ที่มีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย โดยผู้เรียนคนที่ 15 มีคะแนนพัฒนาการสูงสุด (92.00%) รองลงมาได้แก่ผู้เรียนคนที่ 6 และผู้เรียนคนที่ 10 ซึ่งมีคะแนนพัฒนาการเท่ากับ 90.91 ส่วนผู้เรียนที่มีคะแนนพัฒนาการต่ำสุดได้แก่ ผู้เรียนคนที่ 76 และผู้เรียนคนที่ 118 มีคะแนนพัฒนาการเท่ากับ 0 ซึ่งถือว่าไม่มีการพัฒนา รายละเอียดแสดงดังภาคผนวก ข

เมื่อพิจารณาจำนวนผู้เรียนตามระดับการพัฒนา พบว่า มีผู้เรียนจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.60 ที่ไม่มีการพัฒนาทางการเขียนภาษาไทย และผู้เรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการระดับกลาง (ร้อยละ 42.52) รองลงมาระดับสูง (ร้อยละ 37.80) ระดับสูงมาก (ร้อยละ 15.75) ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.31

ตาราง 4.31 จำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามระดับพัฒนาการ

ผู้เรียน	ระดับพัฒนาการ					รวม
	ไม่มีการพัฒนา ($x \leq 0$)	ต้น ($0 < x < 26$)	กลาง ($26 \leq x < 51$)	สูง ($51 \leq x < 76$)	สูงมาก ($x \geq 100$)	
จำนวน (คน)	2	3	54	48	20	127
ร้อยละ	1.57	2.36	42.52	37.80	15.75	100.00

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลอง (pretest-posttest) พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนหลังการทดลอง มีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย ก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีผลทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย รายละเอียดดังตาราง 4.32

ตาราง 4.32 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระหว่าง pretest กับ posttest

การประเมินงานเขียน	N	M	SD	t	sig
pretest	127	42.35	4.58	24.278	>.01
posttest	127	52.21	3.84		

4.2 ผลการศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย

หลังจากทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้เรียนทั้ง 127 คน ที่เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง แล้วนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้น วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ระหว่างโรงเรียนและทดสอบรายคู่ ระหว่างคะแนนทัศนคติต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ของผู้เรียนที่มาจากต่างโรงเรียนกัน

ผลการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้เรียนที่เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า โดยภาพรวมผู้เรียนมีทัศนคติต่อการให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ อยู่ในระดับสูง ($M=3.73$, $SD=.41$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนในการเรียนการเขียนช่วยให้ฉันรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น มีทัศนคติสูงสุด ($M = 4.31$, $SD = 0.72$) รองลงมา ฉันคิดว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเขียนมีประโยชน์ ($M = 4.25$, $SD = 0.64$) และข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อน ช่วยให้ฉันใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ การขึ้นย่อหน้าได้ถูกต้องมากขึ้น ($M = 4.07$, $SD = 0.74$) ตามลำดับ รายละเอียดดังตาราง 4.33

ตาราง 4.33 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ข้อที่	รายการคำถาม	M	SD	แปลผล
5	การใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนในการเรียนการเขียนช่วยให้ฉันรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น	4.31	0.72	สูง
1	ฉันคิดว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเขียนมีประโยชน์	4.25	0.64	สูง
14	ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อน ช่วยให้ฉันใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ การขึ้นย่อหน้าได้ถูกต้องมากขึ้น	4.07	0.74	สูง
7	การเรียนการเขียนด้วยรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนช่วยส่งเสริม/สนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนฯ	4.02	0.69	สูง
12	ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อนฯ ช่วยทำให้ฉันมีแนวคิดในการเขียนงานของตัวเองมากขึ้น ๆ	3.95	0.75	สูง
22	ฉันได้ทุ่มเทและใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในการอ่านและให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนเพื่อน	3.88	0.75	สูง
13	ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนช่วยให้ฉันมีการเรียบเรียงแนวความคิดอย่างเป็นลำดับมากยิ่งขึ้น	3.87	0.73	สูง
16	ฉันสามารถใช้ประโยชน์ในการให้ข้อมูลย้อนกลับในการเขียนครั้งต่อไป	3.86	0.72	สูง
20	ฉันไม่รู้สึกลำบากที่จะชี้ข้อผิดพลาดแบบตรงไปตรงมาในงานเขียนของเพื่อน	3.86	0.86	สูง

ตาราง 4.33 (ต่อ)

ข้อที่	รายการคำถาม	M	SD	แปลผล
17	การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในการเรียนการเขียนช่วยให้ฉันจำ ข้อผิดพลาดของตัวเองได้ เนื่องจากฉันได้พบข้อผิดพลาดแบบเดียวกัน ในงานเขียนของเพื่อน	3.82	0.78	สูง
10	ฉันไม่รังเกียจที่จะให้เพื่อนอ่านงานของฉัน	3.80	1.03	สูง
19	การอ่านงานเขียนของเพื่อนช่วยให้ฉันมีแนวความคิดที่จะเขียนงาน ของตัวเองมากขึ้น	3.76	0.77	สูง
6	การเรียนการเขียนด้วยรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่ใช่ เวลามาก	3.75	0.97	สูง
4	การเรียนการเขียนน่าสนใจมากขึ้นเมื่อมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดย เพื่อน	3.70	0.79	สูง
18	ฉันสามารถยืมบางประโยคที่สละสลวยของเพื่อนมาปรับใช้ในงาน เขียนของตัวเอง	3.66	0.81	สูง
21	ฉันรู้ว่าจะทำงานที่ดีเป็นอย่างไร ทำให้ฉันสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับกับงาน เขียนของเพื่อนได้	3.62	0.83	สูง
3	ฉันได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการ เรียนการเขียน	3.50	0.92	สูง
11	การเขียนของฉันพัฒนาขึ้นหลังจากใช้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในการ เรียนการเขียน	3.48	1.07	ปานกลาง
8	ฉันไม่รู้สักอย่างที่จำเป็นต้องให้เพื่อนอ่านงานของฉัน	3.43	1.14	ปานกลาง
2	ฉันต้องการเรียนการเขียนด้วยวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	3.43	0.74	ปานกลาง
23	ฉันชอบและมีความสุขที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนของเพื่อน	3.30	0.95	ปานกลาง
15	ฉันมั่นใจว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนสามารถเชื่อถือได้ เนื่องจาก เพื่อนกล้าให้ข้อมูลย้อนกลับตามความเป็นจริง	3.16	0.89	ปานกลาง
9	ฉันรู้สึกว่าคุณเองสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนได้ดี	2.92	1.02	ปานกลาง
	รวม	3.71	0.38	สูง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนต่อรูปแบบการให้
ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็น
ภาษาที่สอง สามารถสรุปเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1) ในฐานะผู้เขียน การให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเขียนมากขึ้น อยากเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจและออกมาดีที่สุด จึงมีการค้นหาข้อมูลก่อนเขียนเสมอ มีการแผนการเขียนและมีความระมัดระวังในการเขียนมากขึ้น เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับที่เพื่อนให้มา อย่างแรกทำให้ผู้เรียนทราบระดับความสามารถของตนเองทางการเขียนในด้านต่าง ๆ ได้ทราบข้อผิดพลาดของตนเอง สามารถนำข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานเขียนที่ได้จากเพื่อนมาปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้น และยังสามารถนำข้อเสนอแนะไปใช้กับงานเขียนชิ้นต่อไปได้อีกด้วย นอกจากนี้ถือเป็นการฝึกเขียนด้วยลายมือที่อ่านง่ายขึ้นด้วย แต่ในขณะเดียวกันก็มีผู้เรียนบางส่วนที่มีความกลัวที่จะเขียนเพราะต้องให้เพื่อนอ่านงานเขียนของตนเอง

2) ในฐานะผู้อ่าน การได้อ่านงานเขียนของเพื่อนทำให้เห็นมุมมองในการเขียนที่แตกต่างกันออกไปถึงแม้จะเป็นหัวข้อเดียวกันก็ตาม ส่งผลให้ผู้เรียนได้แนวคิดหรือมุมมองในการเขียนเพิ่มขึ้นเพื่อใช้ในการปรับปรุงงานเขียนของตนเอง การได้อ่านงานเขียนของเพื่อนซ้ำ ๆ ทำให้เห็นข้อผิดพลาดในการเขียนของเพื่อน สามารถให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานเขียน รู้สึกได้ช่วยเหลือเพื่อน เมื่อเห็นข้อผิดพลาดของเพื่อนก็จะนำมาเป็นประสบการณ์ที่จะไม่นำมาเป็นข้อผิดพลาดของตนเอง นอกจากนี้ยังฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ การเขียนวิพากษ์วิจารณ์ และการได้อ่านงานเขียนของเพื่อนเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรักการอ่านมากขึ้น และยังได้รับความรู้จากการอ่านอีกด้วย ในขณะที่ผู้เรียนบางส่วนมีความคิดเห็นว่า เนื่องจากเวลาน้อยทำให้ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนได้ไม่ดีพอ และไม่มั่นใจตนเองว่าได้ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้แบบฟอร์มในการให้ข้อมูลย้อนกลับยาว ควรรวบรัดให้มากกว่านี้

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนที่เข้าร่วมการทดลอง ที่มาจากโรงเรียน 3 โรงเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่าผู้เรียนจากต่างโรงเรียนมีทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าผู้เรียนโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ สูงกว่านักเรียนโรงเรียนส่งเสริมศาสน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ดังตาราง 4.34 ถึงตาราง 4.35

ตาราง 4.34 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.050	2	.525	3.882	>.05
ภายในกลุ่ม	16.765	124	.135		
รวม	17.815	126			

* Test of Homogeneity of Variances sig=.500

ตาราง 4.35 การทดสอบรายคู่ระหว่างคะแนนทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ของผู้เรียนที่มาจากโรงเรียนต่างกันทดสอบโดยวิธีของเชฟเฟ (Scheff)

โรงเรียน	M	โรงเรียน		
		ศาสนูปถัมภ์	จงรักภักดีวิทยา	ส่งเสริมศาสนา
ศาสนูปถัมภ์	3.82	-		
จงรักภักดีวิทยา	3.71	.1040	-	
ส่งเสริมศาสนา	3.60	.2224*	.1884	-

*p <.05

4.3 ผลการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และการศึกษาการยอมรับจากครูและผู้เรียน

จากการสัมภาษณ์ครูและผู้เรียนที่เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่าทั้งครูและผู้เรียน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ เป็นรูปแบบที่สามารถนำมาใช้ควบคู่กับการสอนภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น ฝึกการคิดวิเคราะห์ วิจาร์ณ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นรูปแบบที่ใช้ไม่ยาก เหมาะสำหรับครูมีชั่วโมงสอนเยอะและมีจำนวนผู้เรียนมาก แต่มีข้อเสนอแนะว่า 1) ควรจะต้องได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายวิชาการในการเพิ่มคาบเรียนสำหรับการอบรมผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) ต้องมีการชี้แจงทำความเข้าใจผู้ที่เกี่ยวข้อง

ในทางปฏิบัตินั้นมีความเป็นไปได้ เพราะการสอนโดยนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ถือเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นและรับฟังเหตุผลของผู้อื่น แม้อาจจะเกิดปัญหาบ้าง ที่มีผู้เรียนบางส่วนไม่กล้าให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนตามความเป็นจริงก็ตาม แต่ถึงอย่างไร การที่ผู้เรียนได้อ่านงานเขียนของเพื่อนก็ส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะการเขียนที่ถูกต้อง หรือส่งผลให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนของเพื่อน

(ครู)

มีความเป็นไปได้มาก ๆ นักเรียนชอบ อีกทั้งยังช่วยลดภาระงานครูที่ครูต้องการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนฉบับร่างของผู้เรียน ซึ่งปัจจุบันก็ไม่ค่อยได้ทำเท่าไร เพราะนักเรียนเยอะแล้วสอบสัปดาห์ละ 24 คาบแล้วยังมีงานในตำแหน่งที่ต้องรับผิดชอบอีก เมื่อใช้รูปแบบนี้ทำให้นักเรียนได้ปรับแก้งานเขียนของตนเองก่อน แล้วมาส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ ทำให้นักเรียนได้คะแนนสูงขึ้น ผิดพลาดน้อยลง แต่ก็ยังมีปัญหาอยู่เนื่องจากนักเรียนที่นี้ ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนประจำ การจะส่งงานเขียนให้เพื่อนอ่าน เป็นเรื่องลำบาก จึงคิดว่าน่าจะต้องประสานงานกับผู้เกี่ยวข้อง เช่น ฝ่ายวิชาการ หรือฝ่ายบริหาร เพื่อให้อำนวยความสะดวกในการส่งงานเขียนของนักเรียน เพราะหากจะให้นักเรียนเขียนซ้ำ 2 แผ่นนักเรียนส่วนใหญ่ก็ไม่สะดวก อ้างว่าไม่มีเวลา เพราะต้องทำรายงานหรืองานวิชาอื่นอีกเยอะ

(ครู)

ถือว่าใช้ได้ เพราะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต้องเรียนเรื่องการเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ อยู่แล้ว ทำให้นักเรียนได้ฝึกเรื่องการเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ นอกจากนี้ การให้นักเรียนอ่านงานเขียนของเพื่อนทำให้นักเรียนให้รักการอ่านมากขึ้น รู้จักอ่านอย่างรอบคอบ และส่งผลให้นักเรียนเป็นคนกระตือรือร้นค้นหาความรู้เกี่ยวกับการเขียนในประเภทนั้น ๆ มากขึ้น ว่าการเขียนที่ถูกต้องเป็นอย่างไร คำที่มักสะกดผิดมีอะไรบ้าง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการเขียนข้อมูลย้อนกลับให้เพื่อน แต่ปัญหาที่พบก็มี คือมีบางกรณีที่นักเรียนในฐานะผู้อ่านให้ข้อมูลย้อนกลับผิด (กรณีนี้ผู้อ่านมีความสามารถทางการเขียนระดับต่ำ) ไปแก้ไขหรือแนะนำการใช้คำไม่ถูกต้อง อันนี้เราต้องชี้แจงกับนักเรียนให้ชัดเจนในการอบรม หรือทำข้อตกลงกับนักเรียนเกี่ยวกับการไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับ หากยังไม่แน่ว่าถูกต้องหรือไม่ ต้องปรึกษาครูหรือค้นหาข้อมูลมาก่อน

(ครู)

สามารถพัฒนาการเขียนได้แน่นอนค่ะ เพราะการที่ได้อ่านงานเขียนของเพื่อนหลาย ๆ คนทำให้เราได้เห็นมุมมองการเขียนที่แตกต่างกัน เห็นข้อบกพร่องที่ต่างกัน ทำให้สามารถนำมาเป็นประสบการณ์ให้กับตัวเองว่าจะไม่เขียนผิดอย่างเขา และบางครั้งที่ได้อ่านงานเขียนของเพื่อนที่ดี ๆ ก็สามารถเอามาเป็นตัวอย่างได้ค่ะ ไม่ต้องออกไปหาความรู้จากนอกห้องเลย เพื่อน ๆ รอบตัวเราก็มีเยอะ นอกจากนี้เหมือนเรามีครูเพิ่มค่ะ เพราะเดิมเขียนงานเสร็จส่งครูเลย ไม่รู้ว่าถูกหรือผิด อ่านเองก็คิดว่าดีแล้ว แต่พอมีเพื่อนอ่านให้และให้ข้อมูล

ย้อนกลับให้ ก็ทำให้มั่นใจน้อยกว่าคราวนี้ต้องได้คะแนนเยอะขึ้นแน่ ๆ เลย ส่วนในเรื่องปัญหาที่พบ สำหรับหนู คิดว่าเป็นเรื่องของเวลาที่ใช้สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรจะมีเวลาอ่านงานของเพื่อนอย่างน้อย 1 สัปดาห์ เพราะมีงานอื่นเยอะ เข้ามาพร้อม ๆ กัน

(ผู้เรียน)

เป็นไปได้แน่ ๆ ค่ะ ที่สามารถส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย เพราะการได้อ่านงานเขียนของเพื่อนและการได้รับข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ตอนนี้เวลาเขียนดิฉันจะมีระดับวงมากขึ้นคำไหนไม่แน่ใจก็จะถามเพื่อนหรือลองหาในพจนานุกรมก่อน เพื่อความถูกต้องค่ะ หรือบางครั้งถ้าไม่แน่ใจก็จะไปถามครู ทำให้ตอนนี้ไม่เขียนผิดซ้ำอีกแล้วค่ะ เช่น การเขียนคำว่า "คะ" กับ "ค่ะ" จะใช้ต่างกัน เพราะเมื่อก่อนหนูยอมรับเลยคะ ว่าใช้ผิดมาตลอดเลยคะ ส่วนในเรื่องปัญหาก็มีนะค่ะ บางครั้ง ก็เจอเพื่อนไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับค่ะ แต่โชคดีที่ครูกำหนดให้เพื่อนสองคนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับหนู เลยได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนอีกคนค่ะ แต่อีกปัญหาก็คือ สัปดาห์ไหนที่งานเยอะ ๆ (มีการบ้านวิชาอื่น ๆ) ทำให้เราให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนไม่เต็มที่เลย

(ผู้เรียน)

ใช้ได้เลย ผมอยากให้ไปใช้กับการสอนการเขียนภาษาไทยจริง ๆ เพราะคิดว่า ทักษะการเขียนเรียงความของผมดีขึ้นมาก และจากการที่ผมได้อ่านงานเขียนของเพื่อนทำให้ผมได้เห็นข้อผิดพลาดของผู้อื่น แล้วบางทีข้อผิดพลาดนั้นมันก็ตรงกับผม ผมจึงแนะนำให้เพื่อนและนำมาปรับแก้ในงานเขียนของตนเอง

(ผู้เรียน)

หนูว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนช่วยส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของหนู และเพื่อน ๆ ได้จริง ๆ ค่ะ เพราะเดิมหนูได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูน้อยมาก แม้จะได้รับข้อมูลย้อนกลับแล้วก็ไม่สามารถแก้ไขงานเขียนได้แล้ว ผิดแล้วผิดเลย เพราะครูไม่มีเวลามานั่งอ่านเขียนของหนูซ้ำ ๆ สอง สามรอบหรรอ ค่ะ บางทีหนูจำได้บ้าง ลืมบ้างว่าครูเคยเสนอแนะอะไรมา แต่ต่างกันเลยคะ พอเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับเราต้องมานั่งแก้ไขก่อนส่ง เธอทำให้รู้ว่าเราผิดตรงนี้นะ คราวหน้าจะไม่ทำอีก เดี่ยวเสียหน้า แล้วพอถึงเวลาที่เราให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อน เราก็จะตั้งใจอ่านงานเขียนของเพื่อนจะได้ให้ข้อมูลย้อนกลับถูก ๆ ไม่มีมั่ว จึงทำให้เราต้องเปิดหนังสือคะว่ารูปแบบที่ถูกต้องเป็นอย่างไร แล้วจะให้ข้อเสนอแนะอย่างไร แต่บางครั้งอะไรที่ไม่แน่ใจหนูก็ไม่ได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อนนะค่ะ กลัวให้แล้วผิด เพื่อนจะว่าได้ ให้ข้อมูลย้อนกลับหรือแก้ไขเฉพาะประเด็นที่มั่นใจว่าถูกเท่านั้นคะ

(ผู้เรียน)

ส่งเสริมทักษะการเขียนได้อยู่แล้ว เพราะเป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน โดยเฉพาะเวลาได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนทำให้รู้ว่าตนเองมีข้อผิดพลาดอย่างไร แก้แล้วไปส่งครู ยังไงคะแนนก็สูงกว่าฉบับร่างที่ยังไม่มีใครอ่านและไม่ได้ปรับแก้แล้ว

(ผู้เรียน)

ผลการศึกษายอมรับรูปแบบของครูและผู้เรียน

จากการสัมภาษณ์ครูที่ใช้รูปแบบและผู้เรียนที่เข้าร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า ส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ยอมรับได้ที่จะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ประกอบการสอนการเขียนภาษาไทย เพราะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ ฝึกประเมินผล และฝึกการเขียนวิพากษ์วิจารณ์ นอกจากนี้ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเขียนงานเขียนของตนเองให้ออกมาดีที่สุดในความตั้งใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับ แต่ในขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับหากครูไม่ติดตาม จะมีผู้เรียนบางส่วนไม่ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อน ส่งผลให้ผู้เรียนบางคนไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งเป็นปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูล ทำให้การส่งงานฉบับสมบูรณ์ล่าช้าออกไป ซึ่งอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนหลาย ๆ คนให้ข้อมูลย้อนกลับผู้เรียน 1 คน เพื่อป้องกันปัญหานี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่จะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ในการสอนการเขียนภาษาไทย เพราะช่วยเพิ่มทักษะในการเขียนของนักเรียนและทำให้นักเรียนได้รู้ปัญหาในการเขียนของตนเองจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อน นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนแสดงความคิดเห็น ฝึกวิเคราะห์วิจารณ์ และนำมาปรับปรุงงานเขียนของตนเอง และในส่วนของขั้นตอนต่าง ๆ ของรูปแบบก็มีความละเอียด ครูสามารถนำไปใช้ได้จริง

(ครู)

ในความคิดดิฉัน คิดว่าจะนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไปใช้ควบคู่กับการสอนการเขียนภาษาไทย เพราะเท่าที่ทดลองใช้กับนักเรียน เห็นแล้วว่า พัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนดีขึ้นจริง ๆ บางคนทำได้คะแนนเต็มเลยก็มี จากเดิมที่นักเรียนไม่ค่อยมีคำถามเกี่ยวกับการใช้คำ หรือเกี่ยวกับการเขียน แต่ตอนนี้เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยก็จะมาถามตลอด ดูแล้วนักเรียนกระตือรือร้นขึ้น แต่ก็มีผู้เรียนบางส่วนที่ขาดเรียน ก็ไม่ส่งข้อมูลย้อนกลับให้เพื่อน ทำให้นักเรียนที่ต้องรับข้อมูลย้อนกลับจากเขาไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ ส่งผลให้ต้องส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ช้ากว่ากำหนด เลยใช้วิธีแก้ไขโดยหากได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนคนใดคนหนึ่งแล้ว ก็ให้แก่งานเขียนฉบับสมบูรณ์ได้เลย ซึ่งหากนำไปใช้จริงคิดว่าจะเพิ่มจำนวนผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 คนต่องานเขียน 1 ชิ้น

(ครู)

ก็ดีนะคะ ถ้าจะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีประโยชน์ต่อการสอนการเขียน นอกจากฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ รู้จักการเขียนวิพากษ์ วิจารณ์แล้ว ยังทำให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น และไม่ใช่ว่าแค่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่คิดว่าสามารถใช้กับผู้เรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทุกห้อง แต่อาจจะปรับชุดแบบฟอร์มให้แตกต่างกันในแต่ละระดับ

(ครู)

อยากให้ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับสอนการเขียนในเทอมต่อไปอีก เพราะผมรู้สึกสนุกที่ได้ให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และชอบแก้งานตามข้อมูลย้อนกลับที่เพื่อนเขียนมาให้ครับ

(ผู้เรียน)

ก็ดีค่ะ ยอมรับได้ค่ะ เพราะการให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนของตัวเอง รู้สึกว่าตัวเองเขียนได้ดีขึ้นค่ะ และเข้าใจหลักการเขียนดีขึ้นกว่าเดิม แต่ขั้นตอนนำงานเขียนของเพื่อนไปให้ข้อมูลย้อนกลับมีเวลาในการเขียนน้อยไป (2 วัน) หนูรู้สึกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับไม่เต็มที่ค่ะ งานวิชาอื่น ๆ ก็เยอะด้วย ส่วนอย่างอื่นโอเคค่ะ ยิ่งเวลาได้อ่านข้อมูลย้อนกลับที่เพื่อนให้มา ชอบมากเลยค่ะ ได้เห็นว่าตัวเองมีข้อบกพร่องยังไง แล้วควรปรับปรุงอย่างไร

(ผู้เรียน)

ยอมรับได้ค่ะ แต่ให้ปรับชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับให้สั้น ๆ กว่านี้อีกหน่อยนะคะ ส่วนขั้นตอนต่าง ๆ ดีแล้วค่ะ

(ผู้เรียน)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ 3) เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน และ 4) เพื่อประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ขั้นตอนดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาและสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง แล้วจัดทำ (ร่าง) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และคู่มือการใช้ แล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 7 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมของรูปแบบฯ และคู่มือการใช้ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบฯ และแบบประเมินคุณภาพคู่มือ ที่ผู้วิจัยประยุกต์ใช้จากแบบประเมินคุณภาพคู่มือของ นันทนัช อ่อนพรวน (2553) การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการจัดส่งแบบประเมินด้วยตนเอง สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบฯ ใช้การวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในส่วนของแบบประเมินคุณภาพคู่มือ ใช้การวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ความถี่ และร้อยละ ส่วนข้อมูลที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ระยะที่ 2 การทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ และ
- 2) เปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทย ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน การดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 ใช้ระเบียบวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental design) แบบอนุกรมเวลาแบบมีการทดสอบก่อนและหลังการจัดกระทำและมีกลุ่มควบคุม (pretest-posttest control-group design) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสามจังหวัดชายแดนใต้จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนละ 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 6 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 254 คน แต่ละโรงเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ แต่ละกลุ่มแบ่งผู้เรียนระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันออกเป็นความสามารถระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยใช้วิธีคำนวณ 33% ของแต่ละกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทย เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทย แบบบันทึกผลการประเมิน คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 8 สัปดาห์ เก็บข้อมูลคะแนนผลการเขียนภาษาไทยในช่วงการทดลองทั้งสิ้น 4 ครั้งไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังเรียน จากนั้นนำคะแนนการเขียนทั้ง 4 ครั้งมาคำนวณคะแนนพัฒนาการทั้ง 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 (คะแนนพัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และ 2) ระยะที่ 2 (คะแนนพัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และ 3) และระยะที่ 3 (คะแนนพัฒนาการระหว่างครั้งที่ 1 และ 4) จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางเมื่อมีการวัดซ้ำ (two-way mixed ANOVA) เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในประเด็นต่อไปนี้

- 1) คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ
- 2) ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และ
- 3) ศึกษาความเป็นไปได้ทางการปฏิบัติในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และศึกษาการยอมรับจากครูและผู้เรียนโดยการสัมภาษณ์ โดยศึกษาคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการเขียนก่อนและหลังการทดลองจากผู้เรียนที่ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และศึกษาทัศนคติของ

ผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 127 คน และสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติและการยอมรับ ประกอบด้วย ครูและนักเรียนจำนวน 18 คน จากทั้ง 3 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบวัดทัศนคติของผู้เรียนต่อการให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แบบสัมภาษณ์ความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติและแบบสัมภาษณ์การยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ การวิเคราะห์ข้อมูล ในการศึกษาพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยใช้การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ตามแนวคิดของ ศิริชัย กาญจนวาสี (Kanjanawasee, 1989 อ้างถึงใน ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552) สถิติทดสอบที (pair t-test) 2) การศึกษาทัศนคติของผู้เรียน ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบเอฟ (F-test) และ 3) การศึกษาการยอมรับทางด้านการปฏิบัติและการยอมรับ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยเป็น 4 ส่วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1) ผลการพัฒนาารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.1 รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยยึดหลักการที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐาน ได้แก่ แนวคิดของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ แนวคิดการฝึกอบรมเพื่อนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแนวคิดของการเขียนความเรียง มีลักษณะสำคัญคือ 1) หลักการของรูปแบบ มีดังต่อไปนี้ 1.1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนความเรียงชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้ 1.2) การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนความเรียงของตนเองและของเพื่อน และ 1.3) การแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 2.1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และ 2.2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน

3) กิจกรรมการเรียนการสอน ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 3.1) ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน 3.2) ขั้นจัดการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียน และผู้อ่าน ในขณะที่ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา และ 3.3) ขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน ในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย การประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนโดยผู้สอน และการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

1.2 ผลการประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และคู่มือการใช้ พบว่า 1) ผลการประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ในประเด็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของหลักการของรูปแบบ จุดมุ่งหมายของรูปแบบ กิจกรรมการเรียนการสอน และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน แสดงให้เห็นว่าผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าหลักการ จุดมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนของรูปแบบ และชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีความเหมาะสมดี ($M = 3.33, 3.14, 3.14$ และ 3.00 ตามลำดับ) 2) ผลการตรวจสอบและประเมินคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แสดงให้เห็นว่า โดยภาพรวมความเหมาะสมของคู่มือผ่านตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ว่าเกณฑ์การผ่านเท่ากับร้อยละ 80

2. ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ

ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ สามารถแบ่งเป็น 2 หัวข้อ

2.1 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ในภาพรวมผลการวิเคราะห์ พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนและระยะพัฒนาการที่แตกต่างกันส่งผลให้คะแนนพัฒนาการทางการเขียนแตกต่างกัน ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการระยะที่ 1 คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้

รูปแบบฯ ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่พัฒนาการระยะที่ 2 และระยะที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ และจากการทดสอบอิทธิพลอย่างง่าย 2 ครั้งภายหลัง ทำให้ได้สารสนเทศเพิ่มเติม ดังนี้ เมื่อพิจารณาระยะพัฒนาการที่แตกต่างกัน พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 น้อยกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณากลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบจำแนกตามระดับความสามารถทางการเขียน ผลการวิเคราะห์ พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง โดยภาพรวมผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 มีค่าน้อยกว่าคะแนนพัฒนาการระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาอิทธิพลของคู่เรียนที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนพัฒนาการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย

สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำ ผลการวิเคราะห์พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการทดสอบอิทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาระยะพัฒนาการที่แตกต่างกัน พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณากลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดสอบอิทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีอย่างน้อย 2 ระยะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะ เมื่อพิจารณากลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกัน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง มีคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการวิเคราะห์อิทธิพลของผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อคะแนนพัฒนาการ พบว่าผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีความสามารถแตกต่างกัน ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถ

4. ผลการประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

4.1 ผลการศึกษาคะแนนพัฒนาการ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระดับกลาง (ร้อยละ 42.52) รองลงมาระดับสูง (ร้อยละ 37.80) และระดับสูงมาก (ร้อยละ 15.75) ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง (pretest-posttest) พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบ

ความสามารถทางการเขียนหลังการทดลอง มีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีผลทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย

4.2 ผลการศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ พบว่า พบว่า โดยภาพรวมผู้เรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ อยู่ในระดับสูง ($M = 3.73$, $SD = 0.41$)

4.3 ผลการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติและการศึกษาการยอมรับจากครูและนักเรียน ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย พบว่า ทั้งครูและนักเรียน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ เป็นรูปแบบที่สามารถนำมาใช้ควบคู่กับการสอนภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น ฝึกการคิดวิเคราะห์ วิเคราะห์ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นรูปแบบที่ใช้ไม่ยาก เหมาะสำหรับครูมีชั่วโมงสอนเยอะและมีจำนวนผู้เรียนมาก แต่มีข้อเสนอแนะว่า 1) ควรจะต้องได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายวิชาการในการเพิ่มคาบเรียนสำหรับการอบรมผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) ต้องมีการชี้แจงทำความเข้าใจผู้ที่เกี่ยวข้อง และจากการศึกษาการยอมรับ พบว่า ส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ยอมรับได้ที่จะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ประกอบการสอนการเขียนภาษาไทย เป็นรูปแบบที่ดี ทำให้ 1) ผู้เรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ ฝึกประเมินผล และฝึกการเขียนวิพากษ์ วิเคราะห์ 2) ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเขียนงานเขียนของตนเองให้ออกมาดีที่สุด และมีความตั้งใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

อภิปรายผลการวิจัย

1) รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยเริ่มจากศึกษาสภาพปัญหาการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การจัดการเรียนการสอน บริบทของโรงเรียน และศึกษาวิธีการต่าง ๆ ที่สามารถเพิ่มความสามารถในการเขียน ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าในเอกสารและรายงานทางวิชาการต่าง ๆ พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนวิธีการหนึ่งที่สามารถแก้ไขและเพิ่มความสามารถทางการเขียนให้แก่ผู้เรียนได้ เมื่อได้ประเด็นแล้วจึงได้ศึกษาแนวคิด

ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่มีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอน และผู้เรียน ซึ่งจากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

หลักการและจุดมุ่งหมายของรูปแบบ เป็นองค์ประกอบสำคัญ เพราะหลักการของรูปแบบถือได้ว่าเป็นการอธิบายความสำคัญของรูปแบบว่าเป็นอย่างไร และจุดมุ่งหมายของรูปแบบ เป็นตัวชี้ให้เห็นว่ารูปแบบนี้ พัฒนาขึ้นมาทำไม ซึ่งได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่านว่ามีความเหมาะสม

กิจกรรมการเรียนการสอน ถือเป็นองค์ประกอบหลักของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน เนื่องจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนการสอน การเขียน จึงต้องกระทำควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจะแยกออกจากกันไม่ได้ ผู้วิจัยจึงออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ที่สอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ที่ประกอบด้วย ขั้นนำ ขั้นนำไปใช้ และขั้นสรุป ประกอบด้วย ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน ขั้นจัดการเรียนการสอน และขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน โดยขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน เป็นหัวใจหลักของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งเป็นขั้นตอนสำหรับเตรียมพร้อมผู้เรียนให้สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ Berg (1999 cited in Rollinson, 2005); Paulus, 1999; Lundstrom and Baker (2009); Min (2005, 2006); Rollinson (2005) การจะทำให้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนประสบความสำเร็จในห้องเรียน ที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการแก้ไขเขียนของพวกเขาเพิ่มขึ้น ในการศึกษาต้องให้ความสำคัญกับอิทธิพลของการฝึกผู้เรียนในการทบทวนงานเขียนเพื่อน และการเขียนที่มีคุณภาพก็จะบังเกิดขึ้น ส่งผลให้ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน ต้องใช้เวลาหลายคาบหรือหลายสัปดาห์ โดย Lam (2010) ใช้เวลาในการทำการทดลองฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 สัปดาห์ Wanchid (2010) ใช้เวลาในการฝึกผู้เรียน 2 สัปดาห์ สำหรับการวิจัยครั้งนี้จึงใช้เวลาในการฝึกอบรม 3 คาบหรือ 2 สัปดาห์

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาให้มีความสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินงานเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และเข้าใจเกณฑ์การประเมินว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร เมื่อเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับด้านใดแสดงให้เห็นว่า ตนเองมี

จุดอ่อนทางการเขียนด้านนั้น ๆ หากผู้เรียนแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ ส่งผลให้งานเขียนฉบับสมบูรณ์มีคุณภาพดีขึ้นกว่าเดิม

2. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์โดยภาพรวม พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้เรียนและระยะพัฒนาการที่แตกต่างกันส่งผลให้คะแนนพัฒนาการทางการเขียนแตกต่างกัน ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ที่น่าสังเกตว่า พัฒนาการระยะที่ 1 คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่พัฒนาการระยะที่ 2 และระยะที่ 3 กลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ซึ่งจากการทดสอบอิทธิพลอย่างง่าย 2 ครั้งภายหลังทำให้ได้สารสนเทศที่ชัดเจนขึ้น กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ว่าจะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ หรือไม่ใช้รูปแบบฯ ก็มีพัฒนาการทางการเขียนเพิ่มขึ้นเมื่อได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน แต่สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระยะที่ 2 และระยะที่ 3 สูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ากลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเพิ่มกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทยส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นดีกว่าการไม่ได้ใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และยังสามารถอธิบายเพิ่มเติมจากผลการวิจัยคือ การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ต้องฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพราะหากใช้เพียงครั้งเดียวระดับพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนจะไม่แตกต่างกันกับผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ นอกจากนี้ยังแม้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ แต่จากผลประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ เห็นได้ว่าผู้เรียน (เพื่อน) สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะทั่ว ๆ ไปเท่านั้นไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่เฉพาะเจาะจงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัย

ของ Ting และ Qian (2010) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่วนใหญ่จะได้รับการแก้ไขเบื้องต้น ส่วนเรื่องความคล่องแคล่วได้รับการแก้ไขเพียงเล็กน้อย แต่ในเรื่องของความถูกต้องแม่นยำของการใช้คำได้พัฒนาขึ้นมาก ครูจึงยังคงมีบทบาทสำคัญในการให้ข้อมูลย้อนกลับในส่วนของงานเขียนที่มีความซับซ้อนของไวยากรณ์ หรือความซับซ้อนในด้านอื่น ๆ

เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถ พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง โดยภาพรวมผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 และค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าคะแนนพัฒนาการระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นน่าสังเกตว่า เพราะเหตุใดค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 2 จึงมีค่าน้อยกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 1 ผู้วิจัยจึงสอบถามข้อมูลจากครูทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ในช่วงเก็บข้อมูลงานเขียนชิ้นที่ 3 เป็นช่วงสัปดาห์แรกของการปรับตารางเวลาการเรียนการสอนให้น้อยลงจากเดิมคาบละ 45 นาที เหลือคาบละ 35 นาที เนื่องจากเข้าสู่เดือนที่มีการถือศีลอดของศาสนาอิสลาม บวกกับบางโรงเรียนที่เก็บข้อมูลมีกิจกรรมสัปดาห์วิชาการ อาจทำให้ผู้เรียนให้เวลาในการปรับแก้งานเขียนไม่เต็มที่ ซึ่งเมื่อผ่านสัปดาห์นั้นไปนักเรียนสามารถปรับตัวกับตารางเวลาเรียนและหมดช่วงเวลาเตรียมงานสัปดาห์วิชาการทำให้พัฒนาการทางการเขียนระยะที่ 3 เพิ่มขึ้นมา นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และไม่ใช้รูปแบบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ กล่าวโดยสรุป ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางไม่ว่าจะได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหรือไม่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ก็มีพัฒนาการทางการเขียนไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับผู้เรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงและระดับต่ำ ผลการวิเคราะห์พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนกับระยะพัฒนาการ (PERIOD*GROUP) ที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการทดสอบอิทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูง แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาระยะพัฒนาการที่แตกต่างกันพบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนทั้งกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ และกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณากลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบแตกต่างกัน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 และระยะที่ 3 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งอาจจะท่อนให้เห็นว่า สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่มีความสามารถทางการเขียนระดับสูง ไม่ว่าจะมียุทธวิธีอื่น ๆ เข้ามาสอดแทรก ในขณะที่เขียนงานเขียนหรือให้ข้อมูลย้อนกลับ ก็ไม่มีอิทธิพลต่อการปรับแก้งานเขียนฉบับสมบูรณ์ ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ ช่วงเวลาและตัวแปรสอดแทรกอื่น ๆ อาจมีผลต่อการปรับแก้เขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์

การทดสอบอิทธิพลอย่างง่ายของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ พบว่า พัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบฯ ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระยะ อาจจะท่อนให้เห็นว่า สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ส่งผลให้มีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้นชัดเจน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ผู้เรียนต้องทำงานหลาย ๆ อย่างในขณะเดียวกัน ซึ่งเห็นได้จากพัฒนาการระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยในระยะที่ 2 ของกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานแสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่มีความสามารถระดับต่ำมีค่าสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่าเมื่อเปรียบเทียบผู้เรียนแต่ละระดับความสามารถในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการเขียนไม่สูงน่าจะมีพัฒนาการทางการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับสูง และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุชาติดา โรจนาศัย (2548) ที่พบว่าข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมที่สุดกับผู้เรียนกลุ่มอ่อน คือ ข้อมูลย้อนกลับที่มีการวงกลมที่ผิดทุกที่พร้อมกับแก้ไขที่ถูกต้องและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง สะท่อนให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำต้องการข้อมูลย้อนกลับที่ละเอียดชัดเจน รู้ตำแหน่งที่ผิด และมีข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง ซึ่งตรงกับลักษณะข้อมูลย้อนกลับที่ดีที่ค้นพบโดย Nelson และ Schunn (2009)

3. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่มีทักษะทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีทักษะทางการเขียนแตกต่างกัน จากการศึกษพบว่า ระดับความสามารถของผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนพัฒนาการของผู้เรียนทุกระดับความสามารถ แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียน (เพื่อน) ที่มีความสามารถสูงกว่า เท่ากัน หรือต่ำกว่าตนเอง ก็ไม่ส่งผลต่อพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เพียงแค่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนผู้เรียนก็สามารถพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของตนเองได้ โดยไม่สนใจว่าจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีความสามารถระดับใด หรืออาจเป็นเพราะในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้บอกผู้เรียนให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถระดับใด อีกทั้งยังปิดบังข้อมูลทั้งผู้ให้และผู้รับข้อมูลย้อนกลับ นอกจากเหตุผลดังกล่าว ในขั้นตอนการฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อใจและมั่นใจกับข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ (Wanchid, 2007; Lam, 2010) และอาจสรุปได้ว่าไม่ว่าผู้เรียนจะมีความสามารถระดับใดก็สามารถเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดีได้

4. การประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

4.1 ผลการศึกษาคะแนนพัฒนาการ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยอยู่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยระดับกลาง (ร้อยละ 42.52) รองลงมาระดับสูง (ร้อยละ 37.80) และระดับสูงมาก (ร้อยละ 15.75) ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายละเอียดเป็นรายบุคคล พบว่า มีผู้เรียน 2 คน ไม่มีพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทย ซึ่งเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลาง จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนทั้งสองคน และตรวจสอบการจับคู่ผู้เรียนในขั้นตอนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมถึงย้อนไปดูผลประเมินข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่าผู้เรียนสองคนนี้นักจะเขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ของตนเองก่อนที่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน เพราะกังวลว่าจะไม่ทันส่งตามกำหนด ในขั้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้พบว่า ทั้งสองคนได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถรับต่ำ ซึ่งผลประเมินข้อมูลย้อนกลับ พบว่า ข้อมูลย้อนกลับที่ได้มีคะแนนประเมินอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์แต่ไม่เฉพาะเจาะจง ผู้เรียนทั้งสองจึงยังคงเขียนงานเขียนฉบับสมบูรณ์ในรูปแบบ

แบบเดิม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการที่พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถระดับปานกลางมีคะแนนพัฒนาการทางการเขียนต่ำสุดเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียนที่มีความสามารถระดับต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบการเขียนภาษาไทยก่อนและหลังการทดลอง (pretest-posttest) พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบการเขียนภาษาไทยหลังการทดลอง มีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบการเขียนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีผลทำให้ผู้เรียนมีการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาการเขียนภาษาไทยของตน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Kamimura (2006) ที่พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนโดยภาพรวมมีผลทางบวกกับการเขียนเรียงความของผู้เรียน และ Ali Shehadeh (2007) ที่พบว่า ค่าเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังทดลองของทั้งกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบเดี่ยวและแบบกลุ่มมีค่าเฉลี่ยคะแนนทางการเขียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ

4.2 ผลการศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนพบว่า ผู้เรียนที่ได้ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีทัศนคติต่อการใช้รูปแบบให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wanchid (2007) ที่พบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ และ Mangelsdorf (1992 cited in Paulus, 1999) ที่ทำการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีต่อการทบทวนงานเขียนโดยเพื่อน พบว่า นักศึกษาร้อยละ 69 มีปฏิสัมพันธ์ทางบวกกับการทบทวนโดยเพื่อน ซึ่งผู้เรียนที่ได้ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ มองว่า การใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนมีประโยชน์ในการเรียน ทำให้ผู้เรียนรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น และยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ และการขึ้นย่อหน้าได้ถูกต้องมากขึ้น และผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ สะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนาความสามารถทางการเขียนไม่ได้เกิดขึ้นจากการได้รับข้อมูลย้อนกลับเพียงอย่างเดียว แต่จากการที่ผู้เรียนได้เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ต้องอ่านงานเขียนของเพื่อน ส่งผลให้ผู้เรียนได้แนวคิดหรือมุมมองในการเขียนเพิ่มขึ้นเพื่อใช้ในการปรับปรุงงานเขียนของตนเอง และการได้อ่านงานเขียนของเพื่อนซ้ำ ๆ ทำให้เห็นข้อผิดพลาดในการเขียนของเพื่อน สามารถให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานเขียน เมื่อเห็นข้อผิดพลาดของเพื่อนก็จะนำมาเป็นประสบการณ์ที่จะไม่นำมาเป็นข้อผิดพลาดของตนเอง สอดคล้องกับประโยชน์ของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่ TIBL (2011); Liu และ Carless (2006); Topping (1998)

จากการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติของผู้ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่มาจากต่างโรงเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า ผู้เรียนที่มาจากต่างโรงเรียนมีทัศนคติต่อการให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายคู่พบว่า ผู้เรียนโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ มีคะแนนทัศนคติต่อการให้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ สูงกว่าผู้เรียนโรงเรียนส่งเสริมศาสนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคู่อื่นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทั้งนี้น่าจะเนื่องมาจากการให้ความร่วมมือของผู้บริหารโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ในการจัดสถานที่และเวลาในชั้นการฝึกอบรมให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีเวลาในการฝึกและทดลองให้ข้อมูลย้อนกลับจนสามารถทำได้ดีก่อนไปปฏิบัติจริง ในขณะที่โรงเรียนส่งเสริมศาสนาผู้วิจัยใช้คาบเรียนภาษาไทยในการฝึกอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีเวลาในการอบรมจำกัดตามคาบเรียน

4.3 ผลการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติและการศึกษาการยอมรับจากครูและนักเรียน ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ พบว่า ทั้งครูและนักเรียน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มีความเป็นไปได้ทางด้านการปฏิบัติ ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ เป็นรูปแบบที่สามารถนำมาใช้ควบคู่กับการสอนภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น ฝึกการคิดวิเคราะห์ วิจัย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นรูปแบบที่ใช้ไม่ยาก เหมาะสำหรับครูมีชั่วโมงสอนเยอะและมีจำนวนผู้เรียนมาก แต่มีข้อเสนอแนะว่า 1) ควรจะต้องได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายวิชาการในการเพิ่มคาบเรียนสำหรับการอบรมผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2) ต้องมีการชี้แจงทำความเข้าใจผู้ที่เกี่ยวข้อง และจากการศึกษาการยอมรับพบว่า ส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ยอมรับได้ที่จะใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนประกอบการสอนการเขียนภาษาไทย เป็นรูปแบบที่ดี ทำให้ 1) ผู้เรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ ฝึกประเมินผล และฝึกการเขียนวิพากษ์ วิจัย 2) ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเขียนงานเขียนของตนเองให้ออกมาดีที่สุด และมีความตั้งใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับ แต่อย่างไรก็ตามหากต้องใช้เวลาเรียนที่มีตามแผนการสอนตามที่หลักสูตรกำหนดแล้ว ขั้นตอนการฝึกอบรมอาจใช้เวลาของการเรียนเนื้อหาในแผนไป

จากการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองไปทดลองใช้และประเมินประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ในประเด็นดังกล่าวข้างต้นแล้ว แสดงให้เห็นว่ารูปแบบนี้เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ที่เหมาะกับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้รับการสนับสนุนหรือเห็นชอบจากผู้บริหารหรือฝ่ายวิชาการ โดยการจัดสรรเวลาหรือคาบเรียนเพิ่ม

สำหรับใช้ในการอบรมผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ เพราะหากไม่ได้รับการสนับสนุนและต้องใช้เวลาเรียนตามแผนการสอนอาจทำให้ครูสอนเนื้อหาตามที่วางแผนไว้ไม่หมด นอกจากนี้เนื่องจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนต้องใช้งบประมาณในการสำเนาชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ ส่งผลให้ต้องเพิ่มงบประมาณในการจัดซื้อการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. สำหรับครูผู้สอนที่สนใจนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ควรดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้ใช้ควรศึกษาคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ อย่างละเอียด ซึ่งในคู่มือการใช้ ได้นำเสนอกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบตามขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนอย่างละเอียด และได้ผ่านการนำไปใช้ในสภาพจริงในโรงเรียนมาแล้ว แม้ผลสรุปจากการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ จะสรุปได้ว่า รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่พัฒนาขึ้นนี้ มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับได้ก็ตาม แต่การนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้จะไม่ประสบผลสำเร็จได้เลยในเชิงปฏิบัติ ถ้าผู้ใช้มิได้ดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในคู่มืออย่างจริงจัง การดำเนินการตามรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถกระทำได้ โดยศึกษาในคู่มือการใช้อย่างละเอียดในเบื้องต้น และปฏิบัติตามกิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือ

1.2 การฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ควรจัดวันอบรมเฉพาะนอกเวลาเรียน เพราะการฝึกอบรมต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจและฝึกปฏิบัติ หากมีเวลาในการฝึกอบรมไม่เพียงพอ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดีได้ การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ก็จะไม่เกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 เงื่อนไขสำคัญในการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ จะเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ก็ต่อเมื่อ 1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นสอดคล้องหรือให้การสนับสนุนในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ไปใช้ ในด้านงบประมาณในการจัดซื้อการเรียนการสอนเพิ่มเติม 2) ได้สร้างความเข้าใจและการยอมรับจากผู้เรียนที่ต้องการนำรูปแบบไปใช้เป็นอย่างดี เพราะการจัดสภาพการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบส่งผลให้ผู้เรียนมีความตั้งใจและเรียนรู้ได้เร็วขึ้น ดังคำกล่าวของ ทิศนา ขัมมณี (2551) กล่าวว่า หากผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยวิธีที่ชอบหรือถนัด สามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

1.4 ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ผู้วิจัยสร้าง เหมาะสำหรับนำไปใช้กับการเขียนประเภท ความเรียง เขียนเชิงวิชาการ ที่มีโครงสร้างตายตัว ไม่เหมาะสำหรับใช้กับงานเขียนประเภทตีความ ขยายความ เป็นต้น

1.5 รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาการขึ้นเหมาะสำหรับใช้กับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้น หากผู้ใช้ต้องการนำไปใช้กับผู้เรียนระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า แนะนำให้ปรับชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนให้มีขนาดสั้นลง และลดรายละเอียดในส่วนที่ต้องให้ข้อมูลย้อนกลับ

2. การพัฒนาทักษะการเขียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จึงจะเห็นผลชัดเจน ดังนั้น หากผู้สนใจใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนแล้ว ควรใช้ต่อเนื่องตลอดภาคการศึกษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบกระดาด แบบจับกลุ่ม 2:1 คือผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ 2 คนต่องานเขียนของเพื่อน 1 คน ซึ่งในความเป็นจริงการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็น การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการพูดคุย การให้ข้อมูลย้อนกลับทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ในลักษณะแบบกลุ่ม แบบคู่ และแบบเดี่ยว ผู้สนใจใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียน อาจทดลองเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเขียนในแต่ละรูปแบบว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบใดเหมาะสมสำหรับผู้เรียนแต่ละระดับการศึกษามากที่สุด

2. การทำวิจัยเชิงทดลองกับโรงเรียนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผู้สนใจควรให้ความสำคัญกับการเลือกช่วงเวลาในการทำการทดลอง เนื่องจากโรงเรียนในพื้นที่ดังกล่าวส่วนใหญ่จะมีการปรับลดเวลาการเรียนการสอนให้น้อยลงเมื่อเข้าสู่เดือนที่มีการถือศีลอด อาจทำให้เก็บข้อมูลไม่ครบถ้วนหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งหากผู้สนใจจำเป็นต้องใช้ช่วงเวลาดังกล่าว ควรวางแผนการทดลองที่สามารถจัดการเรื่องเวลาให้ได้ หรือสำหรับการทำวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลองควรนำช่วงเวลาเป็นตัวแปรหนึ่งที่ศึกษา

3. ควรมีการศึกษาการเปลี่ยนแปลงกลุ่มของกลุ่มผู้เรียนหลังจากใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์กลุ่มแฝง (Latent Class Analysis) หรือ IRT mixture model หรือหาปัจจัยที่ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมลวรรณ ตังธกานนท์. (2549). การพัฒนากระบวนการจัดทำแฟ้มสะสมผลงานเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วยปัญญาแบบเต็มรูปในโรงเรียนครุณสิกษาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขฎีบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรวรรณ พิมเนศวร. (2553). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

โชติกา ภาษีผล. (2554). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2531). การเขียน 2. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). ทักษะการเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดาวเรือง ลุมทอง. (2553). ผลของรูปแบบข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อพัฒนาการของผลงานด้านทัศนศิลป์: การประยุกต์ใช้ข้อมูลย้อนกลับทั่วไปและข้อมูลชี้แนะเพื่อการปรับปรุง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผล คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เด่นดาว ชลวิทย์. (2543). ผลการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีสามวิธีที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ถวิล สอนใจ. (2538). การศึกษาเทคนิคการตรวจงานเขียนของครู และปฏิภริยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ที่มีต่อเทคนิคการตรวจแบบต่าง ๆ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทนัช อ่อนพวน. (2553). การพัฒนาคู่มือการสร้างรุกริดเพื่อให้คะแนนสำหรับการประเมินการปฏิบัติงานของผู้เรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิอร ไชยพรพัฒนา. (2549). การเปรียบเทียบคุณภาพของวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการโดยใช้โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงเป็นเกณฑ์ : การศึกษาแบบมอนติคาร์โล. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผล คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประกาศรี สีหอำไพ. (2531). การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสิทธิ์ กาศย์กลอน. (2518). การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2541). การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แสงดาว.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2529). การเขียนความเรียง. เอกสารชุดวิชาการเขียนสำหรับครู. นนทบุรี: ฝ่ายวิชาการพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2512). ตำราเรียงความชั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ผจงวาด พูลแก้ว, พิชณี ปี่เพระ, สุวรรณ โสประดิษฐ์. (2551). การเขียนเรียงความ จดหมาย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุริยวิยาสาน.
- ผะอบ ไปชะกฤษณะ. (2532). ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- พะยอม ทนมี. (2541). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539 [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.thaiedresearch.org> [2554, กรกฎาคม 27].

- ฟาน จงบินห์. (2552). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม. สารานุกรมมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานนะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2549). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับ บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชา ภาษาและวรรณคดีตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี.
- รังสรรค์ จันดี๊ะ. (2541). เอกสารประกอบการสอน ศท 130 ภาษาไทย. เชียงใหม่: ภาควิชาศึกษา ทั่วไปคณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- รุ่งทิพย์ วัฒนเสน. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลี สมพันธ์. (2530). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและครูเป็นผู้สอน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัฒนะ บุญจับ. (2541). ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร: กองวรรณกรรมและ ประวัติศาสตร์กรมศิลปากร.
- วัฒนา บุรกลีกร และคณะ. (2518). วิธีใช้ภาษา. คำสอนวิชาภาษาไทย มธ 131-132. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิรุฬห์เกียรติ์ คงกลาง. (2539). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของ ตนเองและของเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สนิท ตั้งทวี. (2529). *การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติการ*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สนิท สัตโยภาส. (2538). *การสอนภาษาไทยแก่เด็กประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บรรณกิจ.
- สมถวิล วิจิตรวรรณ. (2543). *การเปรียบเทียบประสิทธิภาพของโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงโมเดลพหุระดับ และโมเดลกึ่งซิมเพลกซ์ ในการวัดการเปลี่ยนแปลงระยะยาวชนิดตัวแปรเดียวและตัวแปรพหุ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต. สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิระ สมนาม. (2550). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง*. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www2.feu.ac.th/mba/articles_detail.php?id=34 [2554, กรกฎาคม 27]
- สุจิต เพียรชอบ. (2539). *ศิลปะการใช้ภาษา*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยศึกษา.
- สุชาติ ไรจนาคัย. (2548). *ผลของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกันต่อพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทวารวรรณ ภาณุรัตน์. (2553). *การเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ประเมินตนเองโดยใช้แบบตรวจสอบรายการกับแบบสอบถามปลายเปิด*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ (2552). *ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551-2552*. รายงานการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

สุวิตรา เศรษฐสมบัติ. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้อัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2552). หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ
ศึกษาธิการ, กระทรวง. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). แนวทางการ จัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ

อรนุช เขียมธรรม. (2543). ผลการสอนวิธีการวินิจฉัยและแก้ไขงานเขียนความเรียงที่ไม่ชัดเจนที่มี ต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อวยพร เรืองตระกูล. (2544). การพัฒนาและวิเคราะห์คุณภาพของวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการ ตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิมและทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ...

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิงอร อมาตยกุล. (2535). การศึกษาความสามารถทางการเขียนความเรียงของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1. ปริญญาโทมหาบัณฑิต. วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ.

อำไพ กิมแหลม. (2528). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Ali Shehadeh. (2007). The effect of group and individual peer feedback on student writing in an EFL gulf context (Saudi Arabia), in *Language teacher research in the Middle East*. Coombe C. and Barlew L. Language teacher research series, 147-160.
- Atay, D. (2007). The effects of peer feedback on the writing anxiety of prospective Turkish teachers of EFL. *Journal of Theory and Practice in Education*, 3(1): 12-23.
- Bell, A. and Rowley, K. (2011). Mixed 2x3 ANOVA, *IBM Statistic (18&19) workbook*. [Online]. Available from: [http:// www. climbingtum.co.uk](http://www.climbingtum.co.uk) [2013, Feb 5]
- Cho, K. (2004). *When multi-peer give better advice than an expert: The type and impact of feedback given by students and expert on student writing*. [Online]. Abstract from: Eric Digest: Dissertation Abstracts.
- Cho, K., & Schunn, C. D. (2007). Scaffolded writing and rewriting in the discipline. *Computers and Education*, 48, 409-426.
- Covill, A. E. (2010). Comparing peer review and self-review as ways to improve college students' writing. *Journal of Literacy Research*, 42, 199-226.
- Crinon, J., and Malin, B. (2010). The role of peer feedback in the learning to write explanatory texts: why the tutors learn the most. *Language Awareness*, 19, 111-128.
- College of Registered Nurses of British Columbia (CRNBC). (2006). Peer feedback - *College of Registered Nurses of British Columbia* [Online]. Available from: [http:// www.crnbc.ca/QA/Documents / peerfeedback.pdf](http://www.crnbc.ca/QA/Documents/peerfeedback.pdf) [2012, Jan 20]
- Diab, N. W. (2010). Effects of peer- versus self-editing on students' revision of language errors in revised drafts. *System*, 38, 85-95.

- Denis, D.J. (2011). *Two-way repeated measures analysis of variance using SPSS: Mixed design: one between factor, one within factor* [Online]. Available from: http://psychweb.psy.umt.edu/denis/datadecision/front/stat_II_2011/psyx_521_repeated_measures_bw.pdf [2013, Feb 5]
- Field, A. (2008, 2012). *Repeated measures ANOVA*. [Online]. Available from: <http://www.statisticshell.com/docs/repeatedmeasures.pdf> [2013, Feb 1]
- Field, A. (2012). *Mixed factorial ANOVA*. [Online]. Available from: <http://www.statisticshell.com/docs/mixed.pdf> [2013, Feb 5]
- Gielen, S., Peeters, E., Dochy, F., Onghena, P., and Struyven, K. (2010). Improving the effectiveness of peer feedback for learning. *Learning and Instruction*, 20, 304-315.
- Gielen, S., Top, L., Dochy, D., Onghena, P., and Smeets, S. (2010). A comparative study of peer and teacher feedback and of various peer feedback forms in a secondary school writing curriculum. *British Educational Research Journal*, 36, 143–162.
- Huỳnh Minh Hiên. (2008). *The impact of online peer Feedback on EFL learners' motivation in writing and writing performance: A case study at Can Tho University*. M.A. THESIS Major: Principles and Methodology in English Language Education. Can Tho University.
- Kamimura, T. (2006). Effects of peer feedback on EFL student writers at different levels of English proficiency: A Japanese context. *TESL Canada Journal*, 23(2), 12-39.
- Lam, R. (2010). A Peer Review Training Workshop: Coaching Students to Give and Evaluate Peer Feedback. *TESL Canada Journal*, 27(2), 114-127.
- Lee, I. (2007). Preparing pre-service English teachers for reflective practice. *ELT Journal*, 61, 321-329.

- Li, L., Liu, X., and Steckelberg, A.L. (2009). Assessor or assessee: How student learning improves by giving and receiving peer feedback. *British Journal of Educational Technology*, 41, 525–536. Doi:10.1111/j.1467-8535.2009.00968.x
- Liu, N.F., and Carless, D., (2006). Peer feedback: the learning element of peer assessment. *Teaching in Higher Education*, 11, 279-290.
- Lundstrom, K. and Baker, W. (2009). To give better than to receive: The benefit of peer review to the reviewer's own writing. *Journal of second language writing*, 18, 30-43.
- Min, H.T. (2005). The effects of trained peer review on EFL students' revision types and writing quality. *Journal of second language writing*, 15, 118-141.
- Min, H.T. (2006). Training students to become successful peer reviewers. *Journal of second language writing*, 15, 293-309.
- Nelson, G.L. and Murphy, J.M. (1993). Writing groups and the less proficient ESL student. *TESOL Journal*, 2, 23-26.
- Nelson, M.M. and Schunn, C.D. (2009). The nature of feedback: how different types of peer feedback affect writing performance. *Instr Sci*, 37, 375–401. Doi: 10.1007/s11251-008-9053-x
- Newsom. (2011). Factorial ANOVA for mixed design. *USP 634 Data analysis I*.
[Online]. Available from:
http://www.upa.pdx.edu/IQA/newsom/da1/ho_mixed.pdf [2013, Feb 1]
- Paulus, T.M. (1999). The effect of peer and teacher feedback on student writing. *Journal of second language writing*, 8(3), 265-289.
- Rollinson, P. (2005). Using peer feedback in the ESL writing class. *ELT Journal*, 1, 23-30.

- Steendam, E. V., Rijlaasdam, G., Sercu, L., Bergh, V. D. (2010). The effect of instruction type and dyadic or individual emulation on the quality of higher-order peer feedback in EFL. *Learning and Instruction*, 20, 316-327.
- Ting, M. & Qian, Y. (2010). A case study of peer feedback in a Chinese EFL writing classroom. *Chinese Journal of Applied Linguistics (Bimonthly)*, 33.
- Topping, K. (1998). Peer assessment between students in colleges and universities. *Review of Educational Research*, 68, 249-276.
- University of Calgary, Inquiry through blended learning: ITBL. (2011). Improving student writing through peer review, in *Teaching Strategies Series* [Online]. Available from: http://tlc.ucalgary.ca/documents/ITBL_PeerReview_web.pdf [2012, Jan 8]
- Wanchid, R. (2007). The effects of types of peer feedback and levels of general English proficiency on writing achievement of KMITNB students. Dissertation Submitted Degree of Doctor of Philosophy Program in English as an International Language Chulalongkorn University.
- Yang, S.H. (2011). Exploring the effectiveness of using peer evaluation and teacher feedback in college students' writing. *The Asia-Pacific Education Researcher*, 20, 144-150.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและคู่มือการใช้

1) รศ.ดร.สร้อยสน สกลรักษ์	อาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2) อ.ดร.หทัยรัตน์ ทับพร	อาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3) อ.ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล	อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4) ผศ.ดร.กมลวรรณ ตั้งธนานนท์	อาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5) อ.ดร.รณิดา เขยชุม	อาจารย์ภาควิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6) อ.ดร.อัญชลี ศรีกลชาญ	นักวิชาการสถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
7) อ.ดร.วีรวรรณ หวานชิด	อาจารย์ภาควิชาภาษา คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

รายนามครูที่ทดลองใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย

1) อ.สามี่เร้าะ แม	อาจารย์ภาษาไทยโรงเรียนเบตง
2) อ.นุรียะห์ อาแซ	อาจารย์ภาษาไทยโรงเรียนศาสน์สามัคคี

รายนามครูที่ร่วมทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

1) อ.ฟารีดา ยะโคะ	อาจารย์ภาษาไทย โรงเรียนศาสนูปถัมภ์ จ.ปัตตานี
2) อ.ดวงใจ ทางบุญล้อม	อาจารย์ภาษาไทย โรงเรียนจงรักภักดีวิทยา จ.ปัตตานี
3) อ.นุรฮายาตี ปือซา	อาจารย์ภาษาไทย โรงเรียนส่งเสริมศาสตร์ จ.ปัตตานี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานหลักสูตรและการจัดการเรียนฯ ฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร.82681-2 ต่อ 612
 ที่ ศธ 0512.6(2771)/55- 2244 วันที่ 3 เมษายน 2555
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน

ด้วยนางสาวฟ้าสียะห์ อาแว นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา
 ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูล
 ย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาเป็นภาษาที่สอง” โดยมี รองศาสตราจารย์
 ดร.โชติกา ภาชีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้
 ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และ
 ขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ที่ ศธ 0512.6(2771) 55-2236

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

5 เมษายน 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วยนางสาวฟาสิยะห์ อาแว นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาเป็นภาษาที่สอง” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาชีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ
โทร. 0-2218-2681-82 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6(2771)/55- 2817

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

๒๙ มิถุนายน 2555

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วยนางสาวฟ้าสีอะห์ อาแว นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัย และจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง "การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาษ์ผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองใช้เครื่องมือ คือ รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตณอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6(2771)/55- 2818

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

มิถุนายน 2555

เรื่อง ขอตกลงใช้เครื่องมือ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วยนางสาวฟ้าสีอะห์ อาแว นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา ภาควิชาวิจัย และจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการทำนิพนธ์เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ภาณีผล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองใช้เครื่องมือ คือ รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตน์อุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ
โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ภาคผนวก ค
ผลตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนภาษาไทย

แนวทางการตรวจงานเขียนภาษาไทย	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ
<p>1. องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา พิจารณาจาก</p> <p>1.1 ความถูกต้องของเนื้อหา หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้องและมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหา</p> <p>1.2 การนำเสนอประเด็นสำคัญ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจนในแต่ละย่อหน้า มีการอธิบาย เช่น ตัวอย่างประกอบ มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น</p> <p>1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และความสอดคล้องของใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้ากับใจความสำคัญของงานเขียน และประโยคขยายมีสาระที่มุ่งสนับสนุนประโยคใจความสำคัญเท่านั้น</p> <p>1.4 โครงสร้างของงานเขียนครบถ้วน หมายถึง มีโครงสร้างของงานเขียนครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท และองค์ประกอบแต่ละส่วนทำหน้าที่ได้ถูกต้อง</p>	<p>ข้อ 1.3 เพิ่มคำว่า “มีความสอดคล้อง” ระหว่างคำว่า <u>แต่</u> <u>ละย่อหน้า</u> ✓ กับใจความสำคัญ</p> <p>แนวทางการแก้ไข</p> <p>ปรับ ข้อ 1.3 โดนตัดคำว่า “<u>ความสอดคล้องของ</u>” ใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า “<u>มีความสอดคล้อง</u>” กับใจความสำคัญของงานเขียน ออกและเพิ่มคำว่า “<u>มีความสอดคล้อง</u>”</p>
<p>2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก</p> <p>2.1 การลำดับความคิด หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่องกันไม่สับสน หรือการจัดระเบียบความคิดสอดคล้องเหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง มีความเป็นระบบและความสมเหตุสมผลของการลำดับและเรียงความคิด</p> <p>2.2 การใช้เหตุผลประกอบความคิดชัดเจน หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและมีเหตุผลสนับสนุนชัดเจน ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าสนับสนุนและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง</p> <p>2.3 การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ หมายถึง การแสดงความคิดสลับไหลจากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง</p>	<p>2.3 ควรแยกกระหว่างการใช้คำเชื่อมระหว่างประโยคและระหว่างย่อหน้า ออกจากการใช้คำขึ้นต้นย่อหน้าต่างๆ เพราะเป็นคนละประเด็นกัน และเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นทำให้ประเมินยาก และความสัมพันธ์เชื่อมโยงในที่นี้ควรเปลี่ยนเป็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างประเด็นมากกว่าการเลือกใช้คำ เพราะเรื่องการใช้คำอยู่ในข้อ 4.2 แล้ว</p>

แนวทางการตรวจงานเขียนภาษาไทย	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ
<p>โดยการเลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความของเรื่องและสามารถเชื่อมความคิดทั้งภายในย่อหน้า และระหว่างย่อหน้า</p> <p>2.4 การเขียนขยายความ หมายถึง ความชัดเจนของการขยายความคิดสำคัญของเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ</p>	<p><u>แนวทางการปรับแก้</u></p> <p>ผู้วิจัย ปรับการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในข้อ 2.3 เป็นการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า โดยให้ความหมายว่า การส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้ากันเป็นอย่างดี</p> <p>2.4 มีความซ้ำซ้อนกับข้อ 2.2 ผู้วิจัยจึงปรับ ข้อ 2.2 โดยการตัดประโยคขยายประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าสนับสนุนและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง</p>
<p>3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก</p> <p>3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้องสะท้อนความคิดที่ต้องการแสดงออกหรือตรงกับความหมาย สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้คำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท และเลือกใช้คำตามระดับของภาษา</p> <p>3.2 การสื่อความหมายชัดเจน หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่อ่านแล้วเข้าใจทันที สามารถช่วยให้การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านตรงกัน ไม่มีข้อเคลือบแคลง และถูกต้องตามความหมาย เช่น การใช้คำที่รู้จักกันอยู่แล้ว ใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านนึกถึง เห็นภาพ และเข้าใจชัดเจน</p> <p>3.3 การสะกดคำ หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้คำภาษาต่างประเทศ</p>	<p>ข้อ 3.1 จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญว่า ข้อนี้มีความซ้ำซ้อนกับข้อ 3.2 ผู้วิจัยจึงปรับเป็นเรื่องของการใช้คำให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ โดยปรับ ความหมายของหัวข้อ เป็น การใช้คำอย่างถูกต้องตามหน้าที่ของคำ ใช้คำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท และเลือกใช้คำตามระดับของภาษา</p> <p>ข้อ 3.2 คำว่า ใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านนึกถึง เป็นคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน</p> <p><u>แนวทางการแก้ไข</u> ผู้วิจัยปรับเป็น "ตัวอย่างเช่น การใช้คำที่มีความเรียบง่าย อ่านแล้วเห็นภาพ และเข้าใจชัดเจน"</p>

แนวทางการตรวจงานเขียนภาษาไทย	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ
	<p>ข้อ 3.3 ผู้เชี่ยวชาญแนะนำว่า ไม่ควรเน้นเรื่องการเขียนที่ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้คำภาษาต่างประเทศ ควรตัดออก</p> <p><u>แนวทางการแก้ไข</u> ผู้วิจัยแก้ไขโดยการตัด “ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้คำภาษาต่างประเทศ” ออก</p>
<p>4. องค์ประกอบทางด้านการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก</p> <p>4.1 ความถูกต้องของการใช้ประโยค หมายถึง สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของประโยค ในลักษณะประโยคต่างๆ เช่น ตามรูปประโยค หน้าที่ของประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสาร การเรียงลำดับคำในประโยค และโครงสร้างของประโยค ไม่ว่าจะเป็ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ประโยคมีความสมบูรณ์ กระชับ และสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน</p> <p>4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่าง คำนามกับลักษณะนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์</p>	<p>ข้อ 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำมีเท่านั้นหรือ ปรับเพิ่มเติมตัวอย่างของประเภทความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค</p>
<p>5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก</p> <p>5.1 ลายมือ หมายถึง ลายมือบรรจงอ่านง่าย เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร</p> <p>5.2 การเว้นวรรคตอน หมายถึง สามารถเว้นวรรคตอน และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง มีการแบ่งย่อหน้าที่ดีเหมาะสมกับประเภทงานเขียน</p>	<p>ข้อ 5.2 หัวข้อไม่คลุมรายละเอียดทั้งหมด อาจเปลี่ยนเป็น “การใช้เครื่องหมายวรรคตอน” เพราะการวรรค ย่อหน้า เป็นหนึ่งในเครื่องหมายวรรคตอน</p>

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเกณฑ์การประเมินผลงานเขียนภาษาไทย

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน				IOC	ข้อเสนอแนะ
	4	3	2	1		
1: ด้านการนำเสนอเนื้อหา						
1.1 ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาที่เขียนมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่มีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนบางส่วนมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนไม่มีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	0.71	1. คำว่า "บางส่วน" ในระดับคะแนน 3 และ 2 ถ้าระบุเป็นรูปธรรมจะชัดเจนขึ้นค่ะ 2. ควรเพิ่มคำว่า "ทั้งหมด" ในระดับคะแนน 4 หลังจากคำว่า เนื้อหาที่เขียนทั้งหมดมีความ.... 3. ควรเพิ่มคำว่า "ส่วนใหญ่" ในระดับคะแนน 1 หลังจากคำว่า เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่..... 4. คำว่า "ถูกต้องเหมาะสม" เป็นอัตรณ์ ควรปรับเอาคำในนิยามมาใช้จะชัดเจนมากยิ่งขึ้น
1.2 การนำเสนอประเด็นสำคัญชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาชัดเจนในแต่ละย่อหน้า	นำเสนอใจความสำคัญแต่รายละเอียดของเนื้อหาบางย่อหน้าไม่ชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน แต่ขาดรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้า	ไม่ได้นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน	0.86	1. ควรเพิ่มคำว่า "ชัดเจน" ในระดับคะแนน 3 หลังจากคำว่า นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน
1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และความสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่บางย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่ทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญมากกว่า 1 ประเด็นในแต่ละย่อหน้า และทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	0.86	1. ปรับ "ความสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน" ตามนิยาม

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน				IOC	ข้อเสนอแนะ
	4	3	2	1		
1.4 โครงสร้างของงานเขียนครบถ้วนตามประเภทงานเขียน	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท และองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละส่วนทำหน้าที่ได้ถูกต้อง	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท แต่มีหนึ่งองค์ประกอบของงานเขียนทำหน้าที่ไม่ถูกต้อง	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท แต่มีสององค์ประกอบของงานเขียนทำหน้าที่ไม่ถูกต้อง	โครงสร้างของงานเขียนไม่ครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท และองค์ประกอบแต่ละส่วนของงานเขียนทำหน้าที่ไม่ถูกต้อง	0.86	1. หน้าที่ขององค์ประกอบของงานเขียนคืออะไร
2. ความสามารถในการเรียงเรียงความคิด						
2.1 การลำดับความคิด	ลำดับความคิดและเรียงเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบและสมเหตุสมผล	ลำดับความคิดและเรียงเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ แต่ไม่สมเหตุสมผล 1-2 ประเด็น	ลำดับความคิดและเรียงเรียงเนื้อหาพอควร และไม่สมเหตุสมผล 3-4 ประเด็น	ลำดับความคิดและเรียงเรียงเนื้อหาไม่เป็นระบบและไม่สมเหตุสมผล	0.71	1. อาจต้องใส่เป็นร้อยละ เพราะเราไม่รู้ว่าเขาจะเขียนทั้งหมดปีประเด็น
2.2 การใช้เหตุผลประกอบความคิดชัดเจน	ใช้เหตุผลประกอบความคิดได้อย่างชัดเจนและเหมาะสม	ใช้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจนในบางประเด็น แต่ไม่มีผลกระทบกับเนื้อหา	ใช้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจนหลายประเด็น มีผลกระทบกับเนื้อหาบางส่วน	ไม่มีการให้เหตุผลประกอบความคิด ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา	0.71	1. เปลี่ยนคำว่า "ใช้" เป็นคำว่า "ให้" 2. ปรับเกณฑ์ 3 คะแนน จาก "แต่ไม่มีผลกระทบกับเนื้อหา" เป็น "แต่เนื้อหายังชัดเจน" 3. ปรับเกณฑ์ 2 คะแนน จาก "มีผลกระทบกับเนื้อหาบางส่วน" เป็น "จนทำให้เนื้อหาบางส่วนไม่ชัดเจน" 4. ควรขยายความให้สอดคล้องกับตารางที่ 2 เพราะสับสนว่า คำว่า บางประเด็นกับหลายประเด็นวัดได้อย่างไร

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน				IOC	ข้อเสนอแนะ
	4	3	2	1		
2.3 การเชื่อมโยง สัมพันธ์	การเลือกใช้คำเพื่อเรียบเรียงเรื่องราว เชื่อมประโยคและขยายความได้ทั้งในและระหว่างย่อหน้าได้ถูกต้อง	การเลือกใช้คำที่เชื่อมระหว่างย่อหน้าได้ถูกต้อง แต่ใช้คำเพื่อเรียบเรียงเรื่องราว เชื่อมประโยคและขยายความในย่อหน้าไม่ถูกต้อง 1-2 คำ แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อการสื่อสาร	การเลือกใช้คำที่เชื่อมระหว่างย่อหน้าได้ถูกต้อง แต่ใช้คำเพื่อเรียบเรียงเรื่องราว เชื่อมประโยคและขยายความในย่อหน้าไม่ถูกต้อง 3-4 คำ และมีผลกระทบต่อสื่อสาร	การเลือกใช้คำเพื่อเรียบเรียงเรื่องราว เชื่อมประโยคและขยายความได้ทั้งในและระหว่างย่อหน้าไม่ถูกต้องมากกว่า 5 คำ ทำให้เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อสารได้ยาก	0.71	1. อาจเปลี่ยนจากการนำความผิดพลาดเป็นคำเป็นร้อยละ 2. ตัดคำว่า "ทางลบ" ในเกณฑ์ระดับ 2 คะแนนออก
2.4 การเขียนขยาย ความ	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องออกไปให้เห็นอย่างชัดเจน และมีเหตุผลประกอบความคิด	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องบางประเด็นไม่ชัดเจน เนื่องจากขาดเหตุผลประกอบความคิดนั้น	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องส่วนใหญ่ไม่ชัดเจน เนื่องจากขาดเหตุผลประกอบความคิดนั้น	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องออกไปให้เห็นไม่ชัดเจน และไม่มีเหตุผลประกอบความคิด	0.71	1. ค่อนข้างซ้ำซ้อนกับข้อ 2.2 ควรปรับระดับ 4 คะแนน ควรปรับเกณฑ์เป็น "ขยายความคิดสำคัญของประเด็นในแต่ละย่อหน้าได้อย่างชัดเจน" ตัดส่วนของ "และมีเหตุผลประกอบความคิด" ออกเนื่องจากมีความซ้ำซ้อนกับข้อ 2.2 2. ปรับเกณฑ์ 1 คะแนน เป็น ขยายความคิดสำคัญของประเด็นในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน
3. ด้านการวิเคราะห์						
3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำ	เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้ตรงประเด็นและถูกความหมาย	มีข้อผิดพลาด 1-3 ครั้ง ในการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้ตรงประเด็นและถูกความหมาย	มีข้อผิดพลาด 4-6 ครั้ง ในการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้ตรงประเด็นและถูกความหมาย	มีข้อผิดพลาด 6 ครั้งขึ้นไปในการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้ตรงประเด็นและถูกความหมาย	0.71	1. เพิ่มคำว่า "ทั้งหมด" ในเกณฑ์ระดับคะแนน 4 2. อาจปรับเป็นร้อยละและพิจารณาเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำด้วย

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน				IOC	ข้อเสนอแนะ
	4	3	2	1		
3.2 การสื่อความหมาย ชัดเจน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มี ความหมายชัดเจน อ่าน แล้วเข้าใจทันที และ ถูกต้องตามความหมาย	เลือกใช้ถ้อยคำที่มี ความหมายไม่ชัดเจน และ ไม่ถูกต้องตามความ หมาย 1-2 คำ ทำให้ต้อง ตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มี ความหมายไม่ชัดเจน และ ไม่ถูกต้องตามความ หมาย 3-4 คำ ทำให้ต้อง ตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มี ความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตาม ความหมายมากกว่า 5 คำ ทำให้ต้องตีความใน การอ่าน	1.00	เปลี่ยนคำว่า "ไม่ถูกต้อง" เป็นคำว่า "ผิด"
3.3 สามารถเขียน สะกดคำได้ถูกต้อง	เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ทั้งหมด	มีคำที่เขียนสะกดไม่ ถูกต้องไม่เกิน 5 คำ	มีคำที่เขียนสะกดไม่ ถูกต้องไม่ระหว่าง 5-10 คำ	มีคำที่เขียนสะกดไม่ ถูกต้อง 11 คำขึ้นไป	0.86	
4 ด้านการใช้ไวยากรณ์						
4.1 ความถูกต้องการใช้ ประโยค	เขียนประโยคในลักษณะ ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์ ประโยคมี ใจความความสมบูรณ์ กระชับและสื่อความหมาย ชัดเจน	เขียนประโยคในลักษณะ ต่างๆ ไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ประโยค แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อ สื่อความหมายของเรื่อง	เขียนประโยคในลักษณะ ต่างๆ ไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ 3-4 ประโยค ส่งผลกระทบต่อสื่อ ความหมายของเรื่องยาก ขึ้น	เขียนประโยคใน ลักษณะต่างๆ ไม่ ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์มากกว่า 5 ประโยค ทำให้สื่อ ความหมายไม่เข้าใจ	1	1. ปรับเกณฑ์ระดับคะแนน 4 โดยการตัดคำว่า "สื่อความหมาย" และปรับเกณฑ์ระดับคะแนน 3 โดยการปรับคำว่า "แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อ สื่อความหมายของเรื่อง" เป็น "แต่ยังเข้าใจเรื่อง ได้อยู่" 2. ปรับเกณฑ์ระดับคะแนน 1 โดยปรับคำว่า "ส่งผลกระทบต่อสื่อความหมายของเรื่องยากขึ้น" เป็น "และทำให้เข้าใจยาก" 3. ปรับเกณฑ์ระดับคะแนน 1 โดยปรับ "ทำให้ สื่อความหมายไม่เข้าใจ" เป็น "ทำให้ไม่เข้าใจ ความหมายที่ต้องการสื่อสาร"

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน				IOC	ข้อเสนอแนะ
	4	3	2	1		
4.2 ความสัมพันธ์ ระหว่างคำในประโยค	ไม่มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคทั้งเรื่อง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคทั้งเรื่อง ไม่เกิน 3 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคทั้งเรื่อง ระหว่าง 4-6 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคทั้งเรื่อง 6 ตำแหน่งขึ้นไป	0.71	
5. ความกลไกทางกรรเขียน						
5.1 ลายมือบรรจง เป็นระเบียบเรียบร้อย อ่านง่าย	เขียนด้วยลายมืออ่านง่าย บรรจง เป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาด ดีมาก	เขียนด้วยลายมืออ่านง่าย บรรจง เป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาด ดี	เขียนด้วยลายมืออ่านง่าย บรรจง เป็นระเบียบเรียบร้อยและสะอาด พอใช้	เขียนลายมืออ่านยาก ไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย และไม่สะอาด	0.86	1.กรณีนักเรียนพิมพ์ส่งจะให้คะแนนอย่างไร 2. ภาษายังไม่เป็นรูปธรรมวิดยาก อาจค่อยๆ ตัดทอนคุณลักษณะบางอย่างลงในแต่ละระดับ และคำว่าสะอาดดีมาก ดี พอใช้ วัดได้อย่างไร
5.2 การเว้นวรรคตอน และใช้เครื่องหมายเว้นวรรคตอนถูกต้อง	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้นวรรคตอนถูกต้องทั้งหมด	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ไม่เกิน 3 คำ/ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ระหว่าง 3-5 คำ/ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนหรือใช้เครื่องหมายเว้นวรรคไม่ถูกต้อง มากกว่า 5 คำ/ตำแหน่งขึ้นไป	0.86	ข้อหัวข้อไม่คลุมรายละเอียดทั้งหมด อาจเปลี่ยนเป็น "การใช้เครื่องหมายวรรคตอน" เพราะการวรรค ย่อนำ เป็นหนึ่งในเครื่องหมายวรรคตอน

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- แบบประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน
- แบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย
- เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทย
- แบบบันทึกผลการประเมิน
- แบบวัดทัศนคติของผู้เรียนต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
- แบบสัมภาษณ์ความเป็นไปได้ทางการปฏิบัติและการยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

แบบประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของ
ผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำชี้แจง แบบประเมินรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน 2) ประเมินความเหมาะสมของชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ และ 3) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และได้โปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมลงให้ช่องว่างที่กำหนดให้ คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ให้มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้จริงต่อไป และจะมีคุณค่าเป็นอย่างยิ่งหากท่านได้กรุณาตอบครบทุกข้อ

โดยแบ่งระดับการประเมินความเหมาะสมออกเป็น 4 ระดับดังนี้

- 4 หมายถึง เหมาะสมดีมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมดี
- 2 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 1 หมายถึง ควรปรับปรุงแก้ไข

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

องค์ประกอบ	1	2	3	4	ข้อเสนอแนะ
1. หลักการของรูปแบบ					
1.1 ความชัดเจนของหลักการของรูปแบบ					
1.2 ความสอดคล้องของแนวคิดพื้นฐานที่นำมาพัฒนารูปแบบ					
1.3 การใช้ภาษาและการเรียงหลักการ					
2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบ					
2.1 ความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายกับหลักการ					
2.2 ความชัดเจนแสดงความมุ่งหวังกับผู้เรียน					
2.3 มีความเป็นไปได้					
3. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน					
3.1 ความชัดเจนของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่กำหนดไว้					
3.2 ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนกับจุดมุ่งหมายของรูปแบบ					
3.3 ความเป็นไปได้ในการดำเนินการตาม					

กิจกรรมการเรียนการสอน					
3.4 การใช้ภาษาสละสลวย เข้าใจง่าย					

ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมของชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนๆ

รายการ	1	2	3	4	ข้อเสนอแนะ
1. ลักษณะของชุดแบบฟอร์มเพื่อให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ					
2. ความครอบคลุมของรายการคำถามเพื่อให้ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ					
3. ความเหมาะสมของถ้อยคำ จำนวน ที่ใช้ในรายการคำถาม					
4. ความเหมาะสมของรูปแบบคำถามกับระดับชั้นของผู้เรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ม.5)					
5. ความสอดคล้องของรายการคำถามตอนที่ 2 (แบบตรวจสอบรายการแก้ไข) กับเกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทย					
6. ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติของผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้ชุดแบบฟอร์มฯ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่สละเวลาในการตอบแบบประเมิน

นางสาวฟาสิยะห์ อาแว

ผู้วิจัย

แบบประเมินคุณภาพคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำชี้แจง โปรดพิจารณาคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และกรุณาแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะในช่องว่างที่
กำหนดให้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นร้อยละ	
	เหมาะสม	ปรับปรุง
1. มีการระบุชัดเจนว่าเป็นคู่มือที่เขียนขึ้นสำหรับใคร		
2. มีการกำหนดจุดประสงค์อย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้ใช้ได้อะไรบ้าง		
3. มีส่วนจูงใจว่าคู่มือนี้จะช่วยผู้ใช้ได้อย่างไรและได้รับประโยชน์อะไรบ้าง		
4. มีส่วนที่ให้หลักการ หรือความรู้ที่จำเป็นแก่ผู้ใช้ เพื่อให้การใช้คู่มือเกิด ประสิทธิภาพสูงสุด		
5. มีส่วนที่เป็นคำแนะนำแก่ผู้ใช้ในการเตรียมตัว หรือเตรียมศึกษาข้อมูลต่างๆ เพื่อ ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ		
6. มีส่วนแนะนำผู้ใช้เกี่ยวกับขั้นตอนการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน		
7. มีการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อให้ใช้คู่มือได้สะดวกขึ้น ดังต่อไปนี้		
7.1. การจัดรูปเล่มมีความเหมาะสม		
7.2. ขนาดและการเลือกตัวอักษรมีความเหมาะสม		
7.3. การใช้รูปภาพและสีมีความเหมาะสม		
8. ตัวอย่างเครื่องมือที่นำเสนอมีประโยชน์กับผู้ใช้คู่มือ		
9. มีคำถามหรือกิจกรรมให้ผู้ใช้คู่มือทำ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการปฏิบัติ ตามขั้นตอนที่เสนอในคู่มือ		
10. มีแหล่งอ้างอิงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้คู่มือ		

ข้อเสนออื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่เสียสละเวลาตอบแบบประเมิน

เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทย

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
1.ด้านการนำเสนอเนื้อหา				
1.1 ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาที่เขียนทั้งหมดมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่มีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนบางส่วนมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ
1.2 การนำเสนอประเด็นสำคัญชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาชัดเจนในแต่ละย่อหน้า	นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน แต่รายละเอียดของเนื้อหาบางย่อหน้าไม่ชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน แต่ขาดรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้า	ไม่ได้นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน
1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่บางย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่ทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญมากกว่า 1 ประเด็นในแต่ละย่อหน้า และทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน
1.4 โครงสร้างของงานเขียนครบถ้วนตามประเภทงานเขียน	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบ แต่มีบางองค์ประกอบไม่สมบูรณ์	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วน แต่องค์ประกอบส่วนใหญ่ไม่สมบูรณ์	โครงสร้างของงานเขียนไม่ครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียน
2.ด้านการเรียบเรียงความคิด				
2.1 การลำดับความคิด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบและสมเหตุสมผล	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ แต่ไม่สมเหตุสมผลไม่เกินร้อยละ 50 ของประเด็นทั้งหมด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาวกวน และไม่สมเหตุ สมผล ร้อยละ 50-80 ของประเด็นทั้งหมด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาไม่เป็นระบบและไม่สมเหตุสมผลมากกว่าร้อยละ 80 ของประเด็นทั้งหมด

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
2.2 การใช้เหตุผลประกอบ ความคิดชัดเจน	ให้เหตุผลประกอบความคิดได้อย่าง ชัดเจนและน่าเชื่อถือ	ให้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจน ในบางประเด็น แต่เนื้อหายังชัดเจน	ให้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจน หลายประเด็น จนทำให้เนื้อหาบางส่วน ไม่ชัดเจน	ไม่มีการให้เหตุผลประกอบความคิด ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา
2.3 การเชื่อมโยงสัมพันธ์ ระหว่างย่อหน้า	ใช้ประโยคส่งความหรือเชื่อมความส่ง ทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้าได้เป็น อย่างดี	บางย่อหน้าไม่มีประโยคส่งความหรือ เชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่าง ย่อหน้า (คิดเป็นร้อยละ 40)	ส่วนใหญ่ไม่มีประโยคส่งความหรือ เชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่าง ย่อหน้า (คิดเป็นร้อยละ 50-80)	ไม่มีประโยคส่งความหรือเชื่อมความ ส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้า (คิด เป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป)
2.4 การเขียนขยายความ	การขยายความคิดสำคัญของ ประเด็นในแต่ละย่อหน้าได้อย่าง ชัดเจน	การขยายความคิดสำคัญของเรื่อง บางประเด็นไม่ชัดเจน เนื่องจากขาด ประโยคขยาย	การขยายความคิดสำคัญของเรื่อง ส่วนใหญ่ไม่ชัดเจน เนื่องจากขาด ประโยคขยาย	การขยายความคิดสำคัญของ ประเด็นในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ				
3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำ ถูกต้อง	เลือกใช้คำถูกต้องตามหน้าที่ของคำ บริบทและระดับของภาษา	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของ คำ บริบทและระดับของภาษาไม่เกิน 5 คำ	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของ คำ บริบทและระดับของภาษา 5 - 10 คำ	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของ คำ บริบทและระดับของภาษา มากกว่า 10 คำ
3.2 การสื่อความหมาย ชัดเจน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจทันที และถูกต้องตาม ความหมาย	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมาย 1-2 คำทำให้ต้องตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมาย 3-4 คำทำให้ต้องตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมาย มากกว่า 5 คำ ทำให้ต้องตีความใน การอ่าน
3.3 การสะกดคำ	เขียนสะกดคำได้ถูกต้องทั้งหมด	มีคำที่เขียนสะกดผิดไม่เกิน 5 คำ	มีคำที่เขียนสะกดผิดไม่ระหว่าง 5-10 คำ	มีคำที่เขียนผิด 11 คำขึ้นไป

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์				
4.1 ความถูกต้องการใช้ ประโยค	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ได้ อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ประโยคมีใจความความสมบูรณ์ กระชับและชัดเจน	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 1-2 ประโยค แต่ยังเข้าใจเรื่องได้อยู่	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3-4 ประโยค และทำให้เข้าใจเรื่องยาก	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากกว่า 5 ประโยค ทำให้สื่อความหมายไม่ เข้าใจ
4.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง คำในประโยค	ไม่มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ ในประโยคทั้งเรื่อง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ ในประโยคทั้งเรื่อง ไม่เกิน 3 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ ในประโยคทั้งเรื่อง ระหว่าง 4-6 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ ในประโยคทั้งเรื่อง 6 ตำแหน่งขึ้นไป
5. ด้านกลไกทางการเขียน				
5.1 ลายมือบรรจง เป็น ระเบียบเรียบร้อย อ่านง่าย	เขียนด้วยลายมือบรรจง ระเบียบ เรียบร้อย อ่านง่าย สะอาด ไม่มีรอยลบ รอยขีดฆ่า	เขียนด้วยลายมือบรรจง เป็นระเบียบ เรียบร้อย อ่านง่าย มีรอยลบหรือขีดฆ่า 1-2 ตำแหน่ง	เขียนด้วยลายมืออ่านง่าย เป็น ระเบียบเรียบร้อย มีรอยลบหรือขีดฆ่า 3-4 ตำแหน่ง	เขียนลายมืออ่านยากไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย มีรอยลบหรือรอยขีดฆ่ามากกว่า 5 ตำแหน่ง
5.2 การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้น วรรคตอนถูกต้องทั้งหมด	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้น วรรคตอนไม่ถูกต้อง ไม่เกิน 3 คำ/ ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมายเว้น วรรคตอนไม่ถูกต้อง ระหว่าง 3-5 คำ/ ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนหรือใช้เครื่องหมายเว้น วรรคไม่ถูกต้อง มากกว่า 5 คำ/ ตำแหน่งขึ้นไป

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

องค์ประกอบ	ช่วงคะแนน/ระดับคุณภาพ			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1. ด้านการนำเสนอเนื้อหา	14-16	11-13	8-10	4-7
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด	14-16	11-13	8-10	4-7
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ	11-12	9-10	6-8	3-5
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์	8	6-7	4-5	2-3
5. ด้านกลไกทางการเขียน	8	6-7	4-5	2-3
โดยภาพรวม	50-60	39-49	27-38	15-26

เกณฑ์ผ่านเกณฑ์ ตั้งแต่ระดับคุณภาพพอใช้ขึ้นไป
 สรุปล ผ่าน ไม่ผ่าน

แบบบันทึกผลการประเมินแต่ละองค์ประกอบย่อย

ที่	ชื่อ-สกุล	1.การนำเสนอเนื้อหา			2.การเรียบเรียงความคิด			3.การใช้ถ้อยคำ			4.การใช้ไวยากรณ์			5.กลไกทางการเขียน			รวม 60	แปลผล	
		1.1	1.2	1.3	1.4	2.1	2.2	2.3	2.4	3.1	3.2	3.3	4.1	4.2	5.1	5.2		ผ่าน	ไม่ผ่าน
1.																			
2.																			
3.																			
4.																			
5.																			
6.																			
7.																			
8.																			
9.																			
10.																			
11.																			
12.																			
13.																			
14.																			
15.																			

แบบวัดทัศนคติของผู้เรียนต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด และเขียนแสดงความคิดเห็นในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

1.1 เพศ 1) ชาย 2) หญิง

1.2 โรงเรียน 1) ศาสนูปถัมภ์ 2) จงรักภักดีวิทยา 3) สงเสริมศาสตร์

ตอนที่ 2 ทัศนคติต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเรียนการเขียนภาษาไทย
ความคิดเห็นแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 = ไม่เห็นด้วย 3 = ปานกลาง 4 = เห็นด้วย 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

รายการคำถาม	1	2	3	4	5
1. ฉันคิดว่าการใช้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเขียนมีประโยชน์					
2. ฉันต้องการเรียนการเขียนด้วยวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน					
3. ฉันไม่ได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการเรียนการเขียน					
4. การเรียนการเขียนน่าสนใจมากขึ้นเมื่อมีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน					
5. การใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนในการเรียนการเขียนช่วยให้ฉันรู้ข้อผิดพลาดในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น					
6. การเรียนการเขียนด้วยรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนใช้เวลา มาก					
7. การเรียนการเขียนด้วยรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนช่วย ส่งเสริม/สนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนๆ					
8. ฉันรู้สึกอายที่จะต้องให้เพื่อนอ่านงานของฉัน					
9. ฉันรู้สึกกลัวว่าตัวเองจะไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนได้ดี					
10. ฉันไม่รังเกียจที่จะให้เพื่อนอ่านงานของฉัน					
11. การเขียนของฉันไม่ได้พัฒนาขึ้นเลยหลังจากใช้ข้อมูลย้อนกลับจาก เพื่อนในการเรียนการเขียน					
12. ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อนๆ ช่วยทำให้ฉันมีแนวคิดในการเขียน งานของตัวเองมากขึ้นๆ					
13. ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนช่วยให้ฉันมีการเรียบเรียงแนวความคิด อย่างเป็นลำดับมากยิ่งขึ้น					
14. ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อน ช่วย使我ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด ตัวการันต์ การขึ้นย่อหน้าได้ถูกต้องมากขึ้น					

รายการคำถาม	1	2	3	4	5
15. ฉันไม่มั่นใจว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนสามารถเชื่อถือได้หรือไม่ เนื่องจากเพื่อนไม่กล้าให้ข้อมูลย้อนกลับตามความเป็นจริง					
16. ฉันสามารถใช้ประโยชน์ในการใช้ข้อมูลย้อนกลับในการเขียนครั้งต่อไป					
17. การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนในการเรียนการเขียนช่วยให้ฉันจำข้อผิดพลาดของตัวเองได้ เนื่องจากฉันได้พบข้อผิดพลาดแบบเดียวกันในงานเขียนของเพื่อน					
18. ฉันสามารถยืมบางประโยคที่สละสลวยของเพื่อนมาปรับใช้ในงานเขียนของตัวเอง					
19. การอ่านงานเขียนของเพื่อนช่วยให้ฉันมีแนวความคิดที่จะเขียนงานของตัวเองมากขึ้น					
20. ฉันกลัวที่จะชี้ข้อผิดพลาดแบบตรงไปตรงมาในงานเขียนของเพื่อน เพราะอาจทำให้เพื่อนไม่พอใจได้					
21. ฉันไม่รู้อะไรที่ดีเป็นอย่างไร ทำให้ฉันไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนของเพื่อนได้					
22. ฉันได้ทุ่มเทและใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในการอ่านและให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนเพื่อน					
23. ฉันชอบและมีความสุขที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนของเพื่อน					

24. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรต่อรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

24.1 ในฐานะผู้เขียน

.....

.....

.....

24.2 ในฐานะผู้อ่าน

.....

.....

.....

25. ให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ในการพัฒนาทักษะการเขียน เพื่อปรับปรุงและใช้ในเทอมอื่น ๆ ต่อไป

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกคนที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถาม

แบบแบบสัมภาษณ์ครูและนักเรียน เกี่ยวกับความเป็นไปได้ (ในทางปฏิบัติ) ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย

คำชี้แจง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งได้ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนา ในโรงเรียนของท่าน ในภาคเรียนที่ 1 นี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขออนุญาตจากท่าน โปรดให้ข้อมูล เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนต่อไป และขอขอบคุณในความกรุณาในครั้งนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....
โรงเรียน.....วันที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 แนวทางการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความเป็นไปได้ (ในทางปฏิบัติ) ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย

1. ท่านคิดว่าการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการส่งเสริมทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงไร ในทางปฏิบัติ

.....
.....

2. ถ้ามองในทางปฏิบัติ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ก่อให้เกิดปัญหาบ้างหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

หมายเหตุ ผู้สัมภาษณ์สามารถปรับเปลี่ยนประเด็นคำถามได้ตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ แต่ยังคงยึดวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ (ในทางปฏิบัติ) ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย

แบบแบบสัมภาษณ์ครูและผู้เรียน เกี่ยวกับการยอมรับการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย

คำชี้แจง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งได้ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนา ในโรงเรียนของท่าน ในภาคเรียนที่ 1 นี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขออนุญาตจากท่าน โปรดให้ข้อมูล เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนต่อไป และขอขอบคุณในความกรุณาในครั้งนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....
โรงเรียน.....วันที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 แนวทางการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการยอมรับรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ

1. ท่านคิดอย่างไรกับการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการสอนการเขียนภาษาไทย

.....
.....

2. ท่านคิดอย่างไรกับขั้นตอนต่าง ๆ ของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ที่ได้ทดลองกับนักเรียนที่โรงเรียนของท่าน

.....
.....

3. ท่านคิดว่ารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนเช่นนี้ ควรนำไปใช้ควบคู่กับการสอนการเขียนภาษาไทยในภาคเรียนต่อ ๆ ไปหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

หมายเหตุ ผู้สัมภาษณ์สามารถปรับเปลี่ยนประเด็นคำถามได้ตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ แต่ยังคงยึดวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาการยอมรับของครู และผู้เรียน ในการนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอนการเขียนภาษาไทย

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างงานเขียนฉบับร่าง ข้อมูลย้อนกลับ และงานเขียนฉบับสมบูรณ์

ตัวอย่างข้อมูลย้อนกลับ

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม

หัวข้อที่อ่านคือ..... เรื่องข้อดีของปลาแห้ง

1.1 ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อหาที่เขียนมีถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง		✓			
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ		✓			
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก					✓
1.2 ด้านเอกภาพของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงจุดมุ่งหมายเดียว		✓			
2) ใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าไม่เกี่ยวข้องกันกับหัวข้อเรื่อง				✓	
3) ประโยคขยาย มุ่งสนับสนุนใจความสำคัญเท่านั้น		✓			
1.3 ด้านโครงสร้างงานเขียน	1	2	3	4	5
1) โครงสร้างงานเขียนครบถ้วนตามงานเขียนแต่ละประเภท					✓
2) ความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบงานเขียน			✓		
3) ความยาวของเนื้อหาแต่ละองค์ประกอบงานเขียน			✓		
1.4 ด้านการลำดับความคิด	1	2	3	4	5
1) การจัดเรียงเนื้อหาต่อเนื่องไม่สับสน		✓			
2) ความสมเหตุสมผลของการนำเสนอลำดับก่อนหลังของเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อ		✓			
3) เขียนเนื้อหาไม่จบในแต่ละส่วน			✓		
1.5 การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า	1	2	3	4	5
1) มีประโยคเชื่อมเนื้อหาจากย่อหน้าหนึ่งไปยังย่อหน้าต่อไป		✓			
2) ประโยคส่งความมีความหลากหลายแตกต่างจากประโยคใจความ			✓		
3) การส่งต่อเนื้อหาแต่ละย่อหน้ามีความเหมาะสมตามลำดับเรื่อง		✓			
1.6 ด้านลายมือ	1	2	3	4	5
1) มีความบรรจงเป็นระเบียบเรียบร้อย			✓		
2) ลายมืออ่านง่าย			✓		
3) ความสะอาด				✓	

๕ ข้อเสนอนี้เป็นประโยชน์กับผู้เขียนในแต่ละด้านที่ท่านอยากแนะนำมากที่สุด

1. ด้านความถูกต้องของเนื้อหา

เนื้อหาที่เขียนไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ซึ่งผู้เขียนตรงออกนอกประเด็นถึงเรื่อง
โครงการทะเล ไร้อุตสาหกรรมเขียว เมื่อสรุปลำดับ การทำควมรวมใจให้ประชาชน
ที่กระชั้นชิดมากกว่านี้ระดับ

2. ด้านเอกภาพของเนื้อหา

เนื้อหาของเรื่องไม่คงมีเอกภาพ มีการนำเสนอประเด็นอื่นโดดขึ้นมา
ผู้เขียนควรอธิบายให้ครบสมบูรณ์มากกว่านี้

3. ด้านโครงสร้างงานเขียน

โครงสร้างงานเขียนที่ครบสมบูรณ์ดีระดับ รักษาคุณภาพของงานให้ดีด้วยนะคะ

4. ด้านการลำดับความคิด

เนื้อหาที่เขียนส่วนในที่ไม่เกี่ยวข้องกันหัวข้อเรื่อง หรือประเด็นหลักของเรื่อง
ผู้อ่านอ่านเข้าใจ ผู้เขียนศึกษาวิเคราะห์เรื่องเกี่ยวกับเรื่องก่อนที่ควรจะมีอุปมาอุปไมย
เรื่องนั้น ๆ

5. ด้านลายมือ

ควรปรับปรุงให้ลายมือดีกว่านี้ เพื่อไม่ให้เสียอุปสรรคต่อผู้อ่าน

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง

ให้ผู้อ่านพิจารณาเนื้อหาที่ละย่อหน้าแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด

ย่อหน้าที่.....1.....

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ		2	3	4	5
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน		✓			
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า		✓			
2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด		2	3	4	5
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน		✓			
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง		✓			
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	1	2	3	4	5
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อหน้านั้นๆ		✓			
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง ให้ตัวอย่างประกอบ			✓		
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ			✓		
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ			✓		
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา			✓		
2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย				✓	
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย					✓
3) ไม่ใช้คำกำกวม	✓				
2.6 ด้านการสะกดคำ	1	2	3	4	5
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน			✓		
2) ใช้คำตามภาษาพูด					✓
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้นๆ			✓		
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค				✓	
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	1	2	3	4	5
1) การเว้นวรรคตอนถูกต้อง			✓		
2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง				✓	
3) การแบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน					✓

๕. เพื่อให้งานเขียนย่อหน้าที่ดีขึ้น ผู้อ่านจะเสนอแนะให้ผู้เขียนปรับปรุงอย่างไร ให้อธิบายเป็นคำๆ

<p>1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ ประเด็นสำคัญขอเรา ซึ่งการกล่าวถึง แต่ผู้เขียน ขบเซ ความไม่ถี่ถ้วน ข้างกับ ประเด็นหลักขอเรา ควรนำประเด็นที่อ่เขียนกว่านี้ นะคะ</p>
<p>2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด การนำเหตุผลขอเรา เขาก็ เขียน ไม่ค่อยที่ๆ เดียวข้อข้อที่ๆ ไม่ ทำให้ไม่น่าเชื่อถือ ควรศึกษา เรื่องก่อนที่ๆ เขียน</p>
<p>3 ด้านการเขียนขยายความ การเขียนขยายความขอเรา ไม่ กว้างขวาง รายละเอียด ไม่ ค่อยๆ ขยาย ควรปรับย่อใน เรื่องาน ครร ที่ๆ ไป นะคะ</p>
<p>4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ ผู้เขียน ไม่ค่อยมี ปัญหาในด้านนี้ ควรรักษาคุณภาพขอเรา จนไว้ ค้ เรนะคะ</p>
<p>5 ด้านการสื่อความหมายของคำ ผู้เขียน เลือกใช้คำ ก็ค่อนข้างน่าง่าม เข้าใจได้ แต่ ทำให้ผู้อ่าน ไม่ อธิบาย</p>
<p>6 ด้านการสะกดคำ คำที่ผู้ เขียน ต่อมา ว่า ในครรที่ๆ ไป คือ คำว่า อื่น (อื่น)</p>
<p>7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์ การใช้คำเชื่อม ประโยค ไม่ค่อยจะเหมาะสม ผู้เขียน ควรปรับย่อที่ กว่านี้ นะคะ</p>
<p>8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทำให้ไม่ถี่ถ้วน รักษาคุณภาพในด้านนี้ด้วย นะคะ</p>

อย่ารีบเขื่อ เพื่อเพื่อนของเรา ทำต่อบ่อนหน้าถัดไปนะคะ

ย่อหน้าที่... 2

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	1	2	3	4	5
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน			✓		
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า		✓			
2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	1	2	3	4	5
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน			✓		
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง			✓		
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	1	2	3	4	5
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อหน้านั้นๆ			✓		
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง ให้ตัวอย่างประกอบ			✓		
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ			✓		
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ			✓		
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา			✓		
2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย				✓	
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย					✓
3) ไม่ใช้คำกำกวม	✓				
2.6 ด้านการสะกดคำ	1	2	3	4	5
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน			✓		
2) ใช้คำตามภาษาพูด				✓	
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้นๆ		✓			
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค			✓		
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	1	2	3	4	5
1) การเว้นวรรคตอนถูกต้อง			✓		
2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง			✓		
3) การแบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน				✓	

๒๕. เพื่อให้นักเรียนย้อนหน้าบัตรขึ้น ผู้อ่านจะเสนอแนะให้ผู้เขียนปรับปรุงอย่างไร ให้อธิบายเป็นด้านๆ

<p>1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ ประเด็นที่เรากล่าวไปสอดคล้องกับนิเวศวิทยา กว้างขวางระดับต้นไว้สักที จบเร็วหรือช้าเกินไป เพื่อให้รู้ถึงขั้นต้น</p>
<p>2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด การให้เหตุผลของเรื่องไม่เกี่ยวข้องกับพหุวิชาสักที การให้ข้อมูลเพื่อสื่อ ผู้เขียนควรศึกษาเรื่องอื่นที่จ. เขียน.</p>
<p>3 ด้านการเขียนขยายความ ผู้เขียนขยายความได้กว้างแล้ว แต่ไม่สมบูรณ์เอา สอดคล้องกับนิเวศวิทยา ควรไปสืบค้นในคราวต่อไป</p>
<p>4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ ผู้เขียนไม่ต้องยืมคำมาใช้ในคำนี้ วิชาคุณภาษาของงานตัวเขียนคือ</p>
<p>5 ด้านการสื่อความหมายของคำ ผู้เขียนเอ็งใช้คำที่ค่อนข้างง่าย และเข้าใจทันที ไปสืบค้นต่อผู้อ่าน แต่มีบางคำที่เขียนสับสนไม่ชัดเจน เข้าใจ สับสน. ควรไปปรับปรุงด้วยคำ: แลให้คำตามภาษาพูดทางไหนไป</p>
<p>6 ด้านการสะกดคำ มีคำผิดที่ต่อมารวม ๓๖ (๓๖) ไก่ (๑๖)</p>
<p>7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์ ใช้คำเชื่อมประโยคก็พอใช้ได้</p>
<p>8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ควรระวังในครั้งต่อไป ขอบ้าน (ขอบ้าน ๆ)</p>

อย่ารีบมือ เพื่อเพื่อนของเรา ทำค้อยหน้าถัดไปนะคะ

ย่อหน้าที่.....)

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	1	2	3	4	5
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน		✓			
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า		✓			
2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	1	2	3	4	5
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน		✓			
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง		✓			
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	1	2	3	4	5
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อหน้านั้นๆ			✓		
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง ให้ตัวอย่างประกอบ			✓		
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ			✓		
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ			✓		
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา			✓		
2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย			✓		
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย				✓	
3) ไม่ใช้คำกำกวม	✓				
2.6 ด้านการสะกดคำ	1	2	3	4	5
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน				✓	
2) ใช้คำตามภาษาพูด				✓	
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้นๆ			✓		
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค			✓		
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	1	2	3	4	5
1) การเว้นวรรคตอนถูกต้อง			✓	✓	
2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง				✓	
3) การแบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน				✓	

๕. เพื่อให้งานเขียนย่อหน้านี้ดีขึ้น ผู้อ่านจะเสนอแนะให้ผู้เขียนปรับปรุงอย่างไร ให้อธิบายเป็นด้านๆ

1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	มีขั้ว; เทนชั่น; โพลีไดออล; ฮีตพอลิเมอร์; โซล; การปรับปรุงด้วยตัว
2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	การนำเสนอของอาจารย์เรื่องรีไซเคิล; ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง; การศึกษา ที่จะจัด; เขียน
3 ด้านการเขียนขยายความ	ขอความไม่ครอบคลุม; เรขาคณิต; การปรับปรุงในด้านที่ตัวชี้
4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	โพลีไดออล; มีปัญหาในวิชาพีดี; รักษาคุณภาพด้วยตัว
5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	ผู้เขียนเรื่องใช้คำกับการใช้คำที่อื่น; ไม่ปรับปรุงอย่าง
6 ด้านการสะกดคำ	โพลีไดออล; ในวิชาพีดี; รักษาคุณภาพของงานด้วยตัว
7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	การใช้คำเชื่อม; ท้ายเรื่อง
8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	การใช้คำเชื่อม; รักษาคุณภาพของงานด้วยตัว

อย่ารีบมือ เพื่อเพื่อนของเรา ทำต่อย่อหน้าถัดไปนะคะ ^^

ภาคผนวก จ

- คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ ช่วงก่อนและหลังการทดลอง
- คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ตารางที่ 2 คะแนนพัฒนาการทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูล
ย้อนกลับโดยเพื่อนฯ จำนวน 127 คน

ผู้เรียน คนที่	คะแนนเต็ม (MAX)	คะแนนจากการประเมินงานเขียนภาษาไทย		คะแนนพัฒนาการ (%)	การแปลผลระดับของ พัฒนาการ
		pretest	Posttest		
1	60	40	58	90.00	สูงมาก
2	60	40	58	90.00	สูงมาก
3	60	40	58	90.00	สูงมาก
4	60	40	52	60.00	สูง
5	60	39	52	61.90	สูง
6	60	38	58	90.91	สูงมาก
7	60	38	46	36.36	กลาง
8	60	38	52	63.64	สูง
9	60	38	52	63.64	สูง
10	60	38	58	90.91	สูงมาก
11	60	37	52	65.22	สูง
12	60	37	52	65.22	สูง
13	60	37	52	65.22	สูง
14	60	37	52	65.22	สูง
15	60	35	58	92.00	สูงมาก
16	60	30	47	56.67	สูง
17	60	32	49	60.71	สูง
18	60	33	42	33.33	กลาง
19	60	34	50	61.54	สูง
20	60	35	49	56.00	สูง
21	60	37	44	30.43	กลาง
22	60	37	45	34.78	กลาง
23	60	37	44	30.43	กลาง
24	60	37	49	52.17	สูง
25	60	38	50	54.55	สูง
26	60	38	47	40.91	กลาง
27	60	39	45	28.57	กลาง
28	60	39	49	47.62	กลาง
29	60	41	54	68.42	สูง
30	60	40	50	50.00	กลาง
31	60	40	55	75.00	สูง
32	60	40	48	40.00	กลาง
33	60	40	43	15.00	ต้น
34	60	40	52	60.00	สูง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ผู้เรียน คนที่	คะแนนเต็ม (MAX)	คะแนนจากการประเมินงานเขียนภาษาไทย		คะแนนพัฒนาการ (%)	การแปลผลระดับของ พัฒนาการ
		pretest	Posttest		
35	60	38	54	72.73	สูง
36	60	38	55	77.27	สูงมาก
37	60	38	52	63.64	สูง
38	60	37	46	39.13	กลาง
39	60	36	50	58.33	สูง
40	60	36	52	66.67	สูง
41	60	36	58	91.67	สูงมาก
42	60	36	53	70.83	สูง
43	60	44	52	50.00	กลาง
44	60	44	52	50.00	กลาง
45	60	44	58	87.50	สูงมาก
46	60	44	52	50.00	กลาง
47	60	44	52	50.00	กลาง
48	60	43	52	52.94	สูง
49	60	43	50	41.18	กลาง
50	60	42	58	88.89	สูงมาก
51	60	42	58	88.89	สูงมาก
52	60	42	52	55.56	สูง
53	60	42	52	55.56	สูง
54	60	42	52	55.56	สูง
55	60	42	52	55.56	สูง
56	60	41	58	89.47	สูงมาก
57	60	41	53	63.16	สูง
58	60	40	53	65.00	สูง
59	60	40	45	25.00	ต้น
60	60	40	50	50.00	กลาง
61	60	40	49	45.00	กลาง
62	60	40	52	60.00	สูง
63	60	40	54	70.00	สูง
64	60	41	52	57.89	สูง
65	60	41	51	52.63	สูง
66	60	41	55	73.68	สูง
67	60	42	48	33.33	กลาง
68	60	42	48	33.33	กลาง
69	60	43	52	52.94	สูง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ผู้เรียน คนที่	คะแนนเดิม (MAX)	คะแนนจากการประเมินงานเขียนภาษาไทย		คะแนนพัฒนาการ (%)	การแปลผลระดับของ พัฒนาการ
		pretest	Posttest		
70	60	43	51	47.06	กลาง
71	60	43	56	76.47	สูงมาก
72	60	42	48	33.33	กลาง
73	60	42	49	38.89	กลาง
74	60	42	54	66.67	สูง
75	60	42	50	44.44	กลาง
76	60	42	42	0.00	ไม่มีพัฒนาการ
77	60	42	49	38.89	กลาง
78	60	42	55	72.22	สูง
79	60	42	50	44.44	กลาง
80	60	42	51	50.00	กลาง
81	60	42	50	44.44	กลาง
82	60	43	53	58.82	สูง
83	60	43	50	41.18	กลาง
84	60	43	50	41.18	กลาง
85	60	52	58	75.00	สูง
86	60	51	58	77.78	สูงมาก
87	60	49	52	27.27	กลาง
88	60	49	52	27.27	กลาง
89	60	48	58	83.33	สูงมาก
90	60	48	58	83.33	สูงมาก
91	60	46	52	42.86	กลาง
92	60	46	58	85.71	สูงมาก
93	60	45	52	46.67	กลาง
94	60	45	52	46.67	กลาง
95	60	45	58	86.67	สูงมาก
96	60	45	52	46.67	กลาง
97	60	45	52	46.67	กลาง
98	60	45	52	46.67	กลาง
99	60	44	49	31.25	กลาง
100	60	44	52	50.00	กลาง
101	60	44	51	43.75	กลาง
102	60	44	52	50.00	กลาง
103	60	44	57	81.25	สูงมาก
104	60	44	46	12.50	ต่ำ

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ผู้เรียน คนที่	คะแนนเต็ม (MAX)	คะแนนจากการประเมินงานเขียนภาษาไทย		คะแนนพัฒนาการ (%)	การแปลผลระดับของ พัฒนาการ
		pretest	Posttest		
105	60	44	49	31.25	กลาง
106	60	45	56	73.33	สูง
107	60	47	53	46.15	กลาง
108	60	48	54	50.00	กลาง
109	60	48	54	50.00	กลาง
110	60	48	53	41.67	กลาง
111	60	49	56	63.64	สูง
112	60	53	58	71.43	สูง
113	60	54	57	50.00	กลาง
114	60	48	54	50.00	กลาง
115	60	48	54	50.00	กลาง
116	60	48	52	33.33	กลาง
117	60	48	56	66.67	สูง
118	60	48	48	0.00	ไม่มีพัฒนาการ
119	60	48	52	33.33	กลาง
120	60	48	52	33.33	กลาง
121	60	49	58	81.82	สูงมาก
122	60	49	55	54.55	สูง
123	60	49	56	63.64	สูง
124	60	49	55	54.55	สูง
125	60	49	57	72.73	สูง
126	60	49	55	54.55	สูง
127	60	50	54	40	กลาง

คู่มือ การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน
เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน
ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

เอกสารเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา
เรื่อง การพัฒนารูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียน
ภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
ผู้วิจัย นางสาวฟาสิทธิ์ อาแว

(เอกสารอยู่ในระหว่างการทำวิจัย ห้ามลอกเลียนแบบหรือใช้อ้างอิง)

คำนำ

เอกสารคู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเล่มนี้ ได้นำเสนอรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประกอบด้วย บทที่ 1 บทนำ บทที่ 2 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน บทที่ 3 การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน และบทที่ 4 เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของการใช้เอกสารเล่มนี้ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนที่ใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีความรู้ ความเข้าใจถึงบทบาทของครูผู้สอน แนวทางการใช้รูปแบบ วิธีการดำเนินการ หรือขั้นตอนต่าง ๆ ตลอดจนนำเสนอตัวอย่างสื่อสำหรับประกอบการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ฟาสิทธิ์ อาแว

ผู้วิจัย

มีนาคม 2555

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
2	แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน.....	4
3	การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	10
4	เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้การสอน.....	19
	รายการอ้างอิง.....	64

วัตถุประสงค์ของคู่มือ

คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองพัฒนาขึ้น มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อให้ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจรายละเอียดของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับครูที่ใช้รูปแบบฯ ในการสอนการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คำชี้แจงการใช้คู่มือ

การใช้คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีแนวปฏิบัติดังนี้

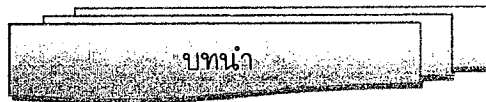
- 1) คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับฯ เล่มนี้ เหมาะสำหรับครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย ที่กำลังจะสอนเรื่องการเขียนภาษาไทย โดยครูผู้สอนควรศึกษาเนื้อหาแต่ละบทตามลำดับเนื่องจากผู้เขียนได้เรียบเรียงและลำดับเนื้อเรื่องอย่างเป็นระบบแล้ว
- 2) คู่มือการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนฯ เล่มนี้ พัฒนาขึ้นเพื่อใช้สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้กับผู้เรียนระดับชั้นอื่นได้ตามความเหมาะสม
- 3) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขณะใช้จริงสามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความเหมาะสมทั้งในเรื่องเวลา และเนื้อหาในเอกสารประกอบในขั้นตอนการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถปรับเปลี่ยนให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน ณ ขณะนั้น

เพื่อให้เกิดความเข้าใจสูงสุด

1. รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนนี้เป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ ซึ่งครูสามารถนำไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนการเขียนทุกหน่วยการเรียนรู้

2. รูปแบบนี้สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนดึงประสบการณ์ที่มีอยู่เพื่อใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน และทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นลักษณะการเขียนของผู้อื่นหรือจดจำข้อบกพร่องของผู้อื่นนำมาพัฒนาการเขียนของตน

3. รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับนี้ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการให้ข้อเสนอแนะแก่เพื่อน โดยมีครูผู้สอนให้คำปรึกษา

การสื่อสารทำได้หลายรูปแบบ ทั้งจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้น ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนมากที่สุด เนื่องจากต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทั้งจากการฟัง การพูด และการอ่าน โดยใช้เป็นการรวบรวมข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ การใช้ภาษา แล้วเรียบเรียงลำดับความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร จะเป็นข้อความสั้น ๆ ทำนอง คำขวัญ ร้อยแก้วสั้น ๆ หรือกวีนิพนธ์ก็ได้ (สุจริต เพียรชอบ; สายใจ อินทร์มพรรย์, 2538) ดังนั้นการเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดข้อมูล ความคิด ความรู้สึก และความต้องการที่อยู่ในใจของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน (สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล, 2543) การเขียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตประจำวันเพราะนอกจากงานเขียนเป็นสารที่เราสื่อออกไปแล้ว แต่เรายังสามารถศึกษาความรู้จากงานเขียนประเภทต่าง ๆ ได้อีกด้วย จากความสำคัญและความซับซ้อนของกระบวนการเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้กับผู้เรียนจนชำนาญและเกิดความสามารถในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้เรียนใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การพัฒนาทักษะการเขียนเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียน เพราะการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานจากการฟัง การพูด และการอ่านเพื่อรวบรวมข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์แล้วเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นงานเขียน นอกจากนี้การเขียนต้องอาศัยความสามารถในการรวบรวมข้อมูล การลำดับความคิด และการใช้ภาษา รวมทั้งความสามารถในการสื่อสารความคิดไปยังผู้อื่นด้วย ดังนั้นในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการเขียนจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและยุ่งยากมากที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2539) สอดคล้องกับ Vera, Kvan, West, and Lai (1998 cite in Cho & Schon, 2007) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญและต้องตระหนักเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน

ปัจจุบันการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน (Kamimura, 2006; Cho & Schon, 2007; Nelson, 2009; Ting & Qian, 2010) ไม่ว่าจะเป็นการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษกรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และกรณีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (Rollinson, 2005; Kamimura, 2006) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่งผลให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่สามารถสนับสนุนการรับรู้ของผู้เรียนจากการอ่านและจากกิจกรรมการเขียนเพื่อสื่อสารระหว่างผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้รับข้อมูลย้อนกลับ (Elbow, 1981 cited in Kamimura, 2006) และผลสะท้อนกลับทางบวกจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและการปรับปรุงแก้ไขแบบมีส่วนร่วมระหว่างเพื่อนส่งผลให้คุณภาพการเขียนดีขึ้น (Crinon & Malin, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับ Mendonca and Johnson (1994 cited in Yang, 2011) พบว่า ผู้เรียนจะใช้เวลาในการทบทวนการเขียนให้ดีกว่าก่อนให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนยังสามารถเพิ่มความตั้งใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีขึ้น (Cole, 1991; Pope, 2005 cited in Gielen, Top, Dochy, and Onghena, 2010) และลดความวิตกกังวลในการเขียนของผู้เรียนได้อีกด้วย (Atay, 2007) นอกจากนี้ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนไม่เพียงเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนการเขียน

เนื่องจากห้องเรียนใหญ่ ผู้เรียนมีจำนวนมากและครูมีภาระงานสอนมาก ส่งผลให้ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับครูที่จะให้ข้อมูลย้อนกลับงานของผู้เรียนทุกชิ้นเพราะต้องใช้เวลามากและต้องมีความพยายามในการตรวจให้เสร็จ (Wanchid, 2007; Cho and Schunn, 2007; Lee, 2007) ซึ่งโดยส่วนใหญ่ครูมักจะให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับทางบวก เช่น ดีมาก ทำดีแล้ว คุณสามารถทำได้ดีกว่านี้ (Ferris et al., 1997 cited in Yang, 2011)

Keh (1996 cited in Wanchid, 2007) กล่าวว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback) สามารถเรียกได้หลากหลาย ได้แก่ การตอบสนองโดยเพื่อน (peer response) การแก้ไขโดยเพื่อน (peer editing) การวิจารณ์โดยเพื่อน (peer critiquing) และการประเมินโดยเพื่อน (peer evaluation) ซึ่งแต่ละชื่อจะมีจุดเน้นในการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ความแตกต่างกัน ถึงจะใช้ในความหมายใดก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนก็สามารถสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนเป็นสื่อในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนกับเกณฑ์ ซึ่งจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน และข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขปรับปรุง (Falchikov, 1996 cited in Gielen et al., 2010)

สรุป การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง วิธีการหรือแนวทาง การให้ข้อมูลที่เป็นการแสดงความคิดเห็นให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน

แนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นการฝึกการเขียนของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนคนหนึ่งให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนคนอื่น ซึ่งการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถใช้ได้ทั้งห้องเรียนที่เป็นภาษาที่หนึ่ง และห้องเรียนที่สอนภาษาที่สองเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้กับผู้เรียนคนอื่น ๆ หลังจากผู้เรียนเขียนงานที่มอบหมายเสร็จ ครูผู้สอนก็จะให้เพื่อนสองคน หรือมากกว่าช่วยกันตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะกับเพื่อน โดยข้อเสนอแนะจากเพื่อนจะเรียนว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน”

ซึ่งนอกจากคำว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback)” ยังมีคำที่มีความเกี่ยวข้องอีกหลายคำ ตัวอย่างเช่น การตอบสนองโดยเพื่อน (peer response) การแก้ไขโดยเพื่อน (peer correction) การทบทวนโดยเพื่อน (peer review) การประเมินโดยเพื่อน (peer assessment) และการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (peer feedback) ซึ่งในคู่มือเล่มนี้จะใช้คำว่า “การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน” เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ต่อไปผู้วิจัยขอแนะนำเสนอความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ผู้วิจัยศึกษาการให้ความหมายของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน จาก Black และ William (1998 cited in Gielen Top et al., 2010) Falchikov (2001 cited in Liu & Carless, 2006) Liu และ Carless (2006) สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง การให้เพื่อนแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพในการนำไปพัฒนาทักษะการเขียน หรือการใช้เกณฑ์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนกันประเมิน เพื่อให้ได้สารสนเทศในการพัฒนาการเรียนรู้หรือทักษะปฏิบัติให้ดีขึ้น

ประเภทการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ประเภทการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเมื่อแบ่งตามรูปแบบต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. แบ่งตามสมัยนิยม

1.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบดั้งเดิม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ (paper-pencil peer feedback) หรือแบบปากเปล่า (oral feedback)

1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนผ่านทางอีเมลล์ (E-mail peer feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบกระดานสนทนา (Web board peer feedback)

2. แบ่งตามลักษณะข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ

2.1 การได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยการประเมินโดยเพื่อน (peer assessment)

การประเมินโดยเพื่อน เป็นการที่ผู้เรียนพิจารณาคุณภาพงานของเพื่อนนักเรียน (Berg, Admiraal, & Pilot, 2003 cited in Huynh Minh Hiên, 2008) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า การประเมิน

โดยเพื่อนสามารถเป็นทั้งการประเมินสรุปผลรวม (summative evaluation) และการประเมินความก้าวหน้า (formative evaluation) ซึ่งการประเมินโดยเพื่อนสำหรับการประเมินสรุปผลจะเป็นการให้ผู้เรียนประเมินโครงงานของผู้อื่นออกมาเป็นเกรด สำหรับการให้การประเมินโดยเพื่อนในการประเมินความก้าวหน้า Shaaban (2006 cited in Huynh Minh Hiên, 2008) สำหรับการใช้เพื่อการประเมินความก้าวหน้าส่งผลให้ช่วยลดความวิตกกังวลในการเขียน เนื่องจากให้ความสำคัญกับความถูกต้องในการเขียน และทำให้เพิ่มความรู้สึกรักที่จะเขียนออกมาอย่างคล่องแคล่วมากขึ้น ผู้วิจัยยังอธิบายเพิ่มอีกว่า การประเมินโดยเพื่อนหรือการประเมินเป็นกลุ่มสามารถช่วยให้การเรียนภาษาต่างประเทศพัฒนาขึ้น สำหรับการประเมินโดยเพื่อน ผู้เรียนสามารถเขียนประเมินและเสนอแนะเพิ่มเติม ในขณะที่บทบาทของครู ในการให้เพื่อนประเมิน คือ การให้คำแนะนำหรือแนวทางที่อธิบายให้ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถประเมินงานของเพื่อนได้ และเพื่อช่วยให้ผู้เรียนให้เกณฑ์ในการประเมินถูกต้อง

นอกจากนี้ Topping (1998) ได้นิยาม *การประเมินโดยเพื่อน* เป็นการให้แต่ละคนพิจารณาระดับ คุณค่า คุณภาพ หรือผลิตผลจากการเรียนรู้ของเพื่อนที่มีสถานะเท่าเทียมกัน

2.2 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการแก้ไขงานโดยเพื่อน (peer correction or peer editing)

1. เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้มีการอภิปรายกันส่งผลให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดด้วย (Edge, 1989; Brumfit, 1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

2. ทำให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันในการแก้ไขข้อผิดพลาด การพูดคุยกันช่วยให้แต่ละคนเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของผู้อื่น และอาจทำให้ผู้เรียนพบว่า หากค้นหาความผิดพลาดของตนเองทำได้ยาก การให้ความร่วมมือในการตรวจงานให้กัน เป็นการช่วยพัฒนาความสามารถในการที่จะมองเห็นข้อผิดพลาดของตนเองได้ (Edge, 1989 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) และเมื่อค้นพบข้อผิดพลาด (error) และข้อผิดพลาด (fault) ในงานของผู้อื่นจะเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยง ไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนของตน (Brumfit, 1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

3. การทำงานเขียนของผู้เรียนจะได้รับการอ่านจากเพื่อน ทำให้ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะเขียนให้ดีที่สุดโดยจะทบทวนแก้ไขงานของตนอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้ผู้เขียนเป็นนักอ่านที่มีวิจารณญาณ เพราะนอกเหนือจากการได้อ่านงานเขียนของผู้อื่นแล้ว ยังได้กลับมาอ่านงานเขียนของตนเองด้วยการได้พบปัญหาในการเขียนของผู้อื่นเป็นการเพิ่มความระมัดระวังในการเขียน และปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้พร้อมกัน (Dixan, 1986 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534)

นอกจากนี้ Brumfit (1983 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) ได้ชี้ให้เห็นข้อดีของการตรวจงานโดยเพื่อนไว้ดังนี้

1. ในกระบวนการให้เพื่อนตรวจงานเขียนให้ถือได้ว่างานเขียนนั้นได้ผ่านการทบทวนก่อน เนื่องจากงานเขียนนั้นต้องผ่านการวิจารณ์จากเพื่อนก่อนนำไปเผยแพร่ ดังนั้นเขียนงานชิ้นนั้น ๆ จึงมีข้องานที่ผ่านการตัดสินไปเพียงครั้งเดียว

2. ผู้เขียนพยายามใช้ถ้อยคำที่ให้ความชัดเจนแก่ผู้อ่านมากที่สุด เพื่อสื่อให้เพื่อนเข้าใจในสิ่งที่ตนเองเขียนมากที่สุด

3. ผู้เขียนพยายามคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับคำวิจารณ์ของผู้อ่านในขณะที่เขียน ดังนั้นผู้เขียนจะต้องแสดงเหตุผลในสิ่งที่ตนเขียนได้

4. การได้อภิปราย แล้วรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อน ๆ ทำให้ผู้เขียนมีทัศนคติที่กว้างขึ้นและนำไปใช้งานเขียนของตนได้

6. การทบทวน และการแก้ไขข้อผิดพลาด ทำทันทีหลังการเขียน เพราะผู้เขียนยังไม่ลืมสิ่งที่ตนเขียนไป

7. ครูและผู้เรียนเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันมากกว่าการที่ครูเก็บงานเขียนไปตรวจและวิจารณ์ผู้เดียว

ข้อดีของการตรวจงานให้เพื่อนตามที่ Brumfit ได้กล่าวไว้ นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fowler (1980 อ้างถึงใน ถวิล สอนใจ, 2534) ที่ได้ศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการตรวจเรียงความโดยเพื่อนผู้เรียน โดยทำการทดลองกับผู้เรียนชั้นปีสุดท้ายในโรงเรียนมัธยมศึกษาใน Mid-West-City จำนวน 40 คน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนมีความยินดีและมีแรงจูงใจที่จะให้เพื่อนตรวจงานเขียนของตน และมีความเชื่อว่าการได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อนทำให้ได้ประสบการณ์การเรียนรู้

2.3 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการทบทวนโดยเพื่อน (peer review)

Stanford (1993 อ้างถึงใน วิรุพทเกียรติ์ คงกลาง, 2539) กล่าวถึงการทบทวนงานเขียนว่า เป็นการดูย้อนกลับไปกลับมา (ree-seeing) ในเรื่องเนื้อหา การเรียบเรียง การเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค ซึ่ง Inquiry through blended learning: ITBL (2011) ถือว่าการทบทวนการเขียนโดยเพื่อนเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่ใช้การเรียนการเขียนที่ให้ผู้เรียนทบทวนงานเขียนของผู้อื่นและให้ข้อมูลย้อนกลับ และนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปปรับแก้งานเขียนของตนเอง

งานวิจัยเกี่ยวกับการทบทวนโดยเพื่อน โดยทั่วไปเป็นการสนับสนุนความสามารถของเพื่อนที่เป็นผู้ทบทวนในการช่วยผู้อื่น เมื่อทำงานกลุ่ม ดังตัวอย่างงานวิจัยของ Coit (2004 cited in Huynh Minh Hiên, 2008) ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของการทบทวนโดยเพื่อนในห้องเรียน การสอนการเขียนภาษาที่สอง ซึ่งในการศึกษาคั้งนี้ ผู้เรียนได้รับการมอบหมายงานรายสัปดาห์ทางผ่านอินเทอร์เน็ต และเมื่อผู้เรียนได้เขียนงานเขียนเสร็จ ก็จะมีการสุ่มให้เพื่อนที่ให้การทบทวนงานเขียนให้ โดยผู้เรียนที่ทบทวนงานเขียนของเพื่อนจะแก้ไขและประเมิน ซึ่งในหลักสูตรการเรียนการเขียนแบบออนไลน์ การให้ทบทวนโดยเพื่อนเป็นเพียงแหล่งในการแก้ไขข้อผิดพลาดและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ประโยชน์ของการทบทวนโดยเพื่อน

การทบทวนโดยเพื่อนใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นกลยุทธ์ในการเรียนรู้ที่สามารถเพิ่มการรับรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับหลักสูตร ประโยชน์ของการทบทวนโดยเพื่อนมีมากมายซึ่งจำแนกเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้เขียน และประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ทบทวน (TIBL, 2011)

1. ประโยชน์สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้เขียน

1) ปรับเปลี่ยนความคิดของผู้เขียนจากผลที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับ

- 2) ให้ความสำคัญกับกระบวนการเขียนที่ได้แก้ไขและปรับปรุง
- 3) พัฒนาการเขียนของผู้เขียนก่อนส่งเพื่อประเมิน
- 4) มีแรงจูงใจในการเขียนงานที่มีคุณภาพ เนื่องจากทราบว่าเพื่อนจะต้อง

วิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของเขา

2. ประโยชน์สำหรับผู้ทบทวน

- 1) ได้ข้อมูลสำหรับใช้ในการเขียนงานของตนเอง จากการอ่านงานเขียนของผู้อื่น
- 2) สามารถเห็นปัญหาและมุมมองการเขียนแบบต่าง ๆ จากงานเขียน
- 3) ทำให้เห็นความสำคัญของการใช้เกณฑ์ในการประเมินงานเขียนสำหรับใช้ในการทบทวนงานเขียน
- 4) พัฒนาความสามารถในการอ่านงานวิจารณ์
- 5) เสริมสร้างทักษะในการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารที่เป็นมารยาทในการวิพากษ์วิจารณ์และการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 6) ได้รับความรู้ที่มีความหลากหลายในการเขียนงานเขียนหัวข้อต่าง ๆ

2.4 ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการตอบสนองโดยเพื่อน (peer response)

ดั่งงานวิจัยของ Teo (2001 cited in Huỳnh Minh Hiên, 2008) การตอบสนองโดยเพื่อน ผู้เรียนได้รับโอกาสในการใช้ความคิดในคู่หรือกลุ่มของตนเอง ในการให้ข้อมูลย้อนกลับกับงานเขียนของผู้อื่น และได้พิสูจน์อักษรและแก้ไขงานเขียนของผู้อื่น การตอบสนองโดยเพื่อนในห้องเรียนการเขียน ผู้เรียนมีความคาดหวังที่จะพิสูจน์อักษรและแก้ไขงานเขียนของผู้อื่นด้วยตนเอง โดยปราศจากการแทรกแซงจากครู กิจกรรมนี้ เป็นการจับคู่ผู้เรียนที่มีความสามารถมากกับผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่า ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมให้เกิดประโยชน์สำหรับการเขียน โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับที่สร้างสรรค์ หลังจากนั้น ครูผู้สอนให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความหมาย คำสั่ง รูปแบบ การสะกดคำ และการเว้นวรรคตอนของการเขียนในขั้นตอนสุดท้าย เพื่อช่วยผู้เขียนในการแก้ปัญหา

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีหลากหลายชื่อ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งแต่ละชื่อที่ใช้จะเน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การตอบสนองโดยเพื่อน เป็นกระบวนการที่เน้นให้ความสำคัญในเรื่องของเนื้อหา ในขณะที่การแก้ไขโดยเพื่อน อาจจะเป็นขั้นตอนเกือบสุดท้ายของการเขียนฉบับร่าง คือการให้ความสำคัญกับหลักไวยากรณ์ (Wanchid, 2007)

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นส่วนหนึ่งของการสอนการเขียนภาษาหลัก (ภาษาที่หนึ่ง) ที่มีผลประโยชน์มากมาย ซึ่งจากการสังเคราะห์งานวิจัยของ Graham และ Perin (2007 cited in Gielen, Peeters et al, 2010) รายงานว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีอิทธิพลทางบวกอย่างมากสำหรับการจัดการเรียนการสอนการเขียน (สำหรับห้องเรียนเกรด 4 ถึงระดับมัธยมศึกษา) เมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เขียนงานเขียนด้วยตนเองเพียงคนเดียว นอกจากนี้การศึกษาของนักวิจัยบางท่าน พบว่า ข้อเสนอแนะที่ได้จากเพื่อนมีผลใกล้เคียงกับข้อเสนอแนะที่ได้จากครู หรือสามารถเพิ่ม

ทักษะทางการเขียนได้ใกล้เคียงกับการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครู (Cho and Schunn, 2007) และเช่นเดียวกันการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลาย ๆ คน Karegianes, Pascarella และ Pflaum, 1980 cited in Gielen, Peeters et al, 2010) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้เรียนสามารถทำงานเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนของเพื่อนหนึ่งคน จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า การที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนหลายคนมีพัฒนาการเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพียงคนเดียว (Cho, 2004)

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นขั้นตอนหนึ่งของการเขียนที่นับว่าเป็นขั้นตอนสำคัญ (Raimes, 1983 อ้างถึงใน รุ่งทิพย์ วัฒนเสน, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับ Keh (1996 cited in Wanchid, 2007) ที่ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้เขียนเพื่อนำไปปรับปรุงงานเขียน ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการวิจารณ์ คำถาม และการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนางานเขียนของตนให้ดีขึ้น ซึ่งการได้รับข้อมูลย้อนกลับทำให้ผู้เรียนได้รับได้ทราบถึงข้อดีและจุดอ่อนของทักษะการเขียนของตน แล้วนำจุดอ่อนที่ได้ทราบมาปรับปรุงเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

โดยทั่วไปแล้วการให้ข้อมูลย้อนกลับมีขอบเขตที่หลากหลาย (Wanchid, 2007) ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ข้อมูลย้อนกลับเน้นที่เพื่ออะไร (การวิจารณ์หรือการตรวจแก้) และจะให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบไหน (การให้แบบปากเปล่า หรือการให้แบบเขียน)

ประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

จากการศึกษาการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูและเพื่อนในบริบทของการเขียนซึ่งเป็นภาษาหลัก พบว่าข้อเสนอแนะที่ได้จากเพื่อนมีผลที่เป็นประโยชน์และยกระดับเทียบเท่าหรือมากกว่าการให้ข้อเสนอแนะจากครู (Tsui and Ng, 2000 cited in Gielen, Peeters et al., 2010) แต่ก็ยังพบปัญหาในเรื่องของความลุ่มลึกของความรู้ ความถูกต้องแม่นยำในการให้ข้อมูลย้อนกลับ รวมถึงความสามารถของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในกรณีที่ใช้กับการเขียนที่เป็นภาษาที่สอง (Nelson and Murphy, 1993)

Gielen, Top et al (2010) ได้สรุปผลสะท้อนที่เป็นประโยชน์ที่ได้รับจากการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่ไม่ได้รับจากการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครู ดังต่อไปนี้

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถเพิ่มความกดดันทางสังคมของผู้เรียนเพื่อปฏิบัติให้ดีที่สุดจากงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งใช้ได้ทั้งกับผู้เรียนเกรด 4 และนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะจะเพิ่มความขยันของเพื่อนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับจากครู ทั้งนี้ยังเป็น การเพิ่มเวลาในการพยายามทำงานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมาย เพื่อให้ได้รับผลการให้ข้อมูลย้อนกลับที่น่าพอใจ

2. จากการศึกษาให้ระดับอุดมศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนมีความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มาก เพราะการติดตามของเพื่อนเป็นการติดตามในระยะยาว ในขณะที่การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนจะเน้นที่การให้ข้อมูลที่ชัดเจนสมบูรณ์ในรายวิชา ซึ่งหากผู้เรียนไม่เข้าใจหรือนำข้อมูลย้อนกลับไปใช้ผิด เนื่องมาจากการสื่อสารที่ไม่ชัดเจน

หรือการใช้ภาษาที่เข้าใจยาก (Hounsell, 1987; Higgins, 2000; Gibbs et al., 2004; Yang et al., 2006) ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมากในระดับมัธยมศึกษา

3. ยังคงมีการโต้แย้งเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนที่เพิ่มความสามารถของผู้เรียนเพื่อทำความเข้าใจข้อมูลย้อนกลับ เป้าหมายของการสื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเกณฑ์และมาตรฐานของการประเมินเป็นสิ่งจำเป็น และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่แท้จริงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพโดยการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม (Gibbs et al., 2004)

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นสิ่งที่รวดเร็ว เมื่อเปรียบเทียบกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับจากครูที่มีความล่าช้าหลังจากที่ได้รับการทดสอบ การให้ข้อมูลย้อนกลับบางครั้งจะไม่ได้รับจนกว่าจะผ่านหลักสูตรนั้นและผ่านไปยังหัวข้ออื่น ถึงแม้ว่าในกรณีที่ข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากเพื่อนจะไม่สมบูรณ์เท่ากับข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากครู แต่การที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีก็ดีกว่าการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูในสัปดาห์ต่อมา (Gibbs et al., 2004)

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเป็นส่วนหนึ่งในการเพิ่มความถี่หรือจำนวนของการให้ข้อมูลย้อนกลับ Gibbs และ Simpson ให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อสิ้นสุดการกระบวนเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนประสิทธิภาพของการเรียนรู้และอาจจะเพิ่มความขัดข้องใจของผู้เรียน การประเมินโดยเพื่อนแบบทันทีทันใดในส่วนของงานเขียนหรือรายงานฉบับร่างสามารถให้คำตอบของความต้องการของข้อมูลย้อนกลับโดยทั่วไป หากครูไม่สามารถหรือไม่เต็มใจที่จะเพิ่มความถี่ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

6. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถสร้างความเป็นไปได้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับของแต่ละคน หากครูไม่อยู่สำหรับพบเป็นรายคน เพราะอย่างไรก็ตามผู้ประเมินและผู้ถูกประเมินไม่สามารถพบคำตอบที่เป็นคำถามเจาะจง

นอกจากนี้ Rollinson (2005) ได้สรุปจุดเด่นของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในห้องเรียนภาษาที่สอง ดังต่อไปนี้

1. เพื่อนในฐานะผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้องและมีประโยชน์ ดังตัวอย่างงานวิจัยของ Caulk (1994) พบว่า ข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศในห้องเรียนระดับมัธยมศึกษา 89% มีความถูกต้อง และ Rollinson (1998) รายงานว่า ข้อมูลย้อนกลับที่ให้โดยนักศึกษาระดับอุดมศึกษา 80% มีความถูกต้องเช่นกัน

2. ผู้เรียนสามารถปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพจากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากผู้อ่าน Mendonca และ Johnson (1994) และ Rollinson (1998) พบว่า 53% และ 65% ตามลำดับ การแก้ไขงานเขียนของผู้เขียนมาจากข้อเสนอแนะของเพื่อน

3. ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนมีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างจากข้อเสนอแนะจากครู ซึ่ง Caulk (1994) พบว่าข้อมูลย้อนกลับจากครรมีรูปแบบทั่ว ๆ ไปมากกว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากผู้เรียนที่มีความเฉพาะเจาะจง

4. เมื่อพูดถึงวิจารณ์งานเขียนของผู้อื่นทำให้ผู้เรียนมีวิจารณ์งานในการอ่านและในการแก้ไขงานเขียนของตนเอง

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนงาน เนื่องจากต้องให้ผู้ประเมินที่อยู่ระดับเดียวกัน

6. เมื่อผู้เรียนเห็นประโยชน์หรือข้อดีของข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ส่งผลให้เกิดทัศนคติทางบวกกับต่อการเขียนมากขึ้น

ความสำคัญของการฝึกผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การฝึกอบรมผู้เรียนให้มีความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับนับเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับจากการศึกษาของ Min (2004 cited in Wanchid 2007) พบว่า ทำไมผู้เรียนถึงแก้ไขงานเขียนของตนเองไม่เหมือนกับข้อเสนอที่ได้จากเพื่อน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสามารถลดลงได้ โดยการฝึกอบรมผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ นอกจากนี้การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อได้รับการสอน การควบคุมจากครู (Hyland, 2003) ซึ่งสอดคล้องกับ Stanley's (1992) และ Berg's (1999a cited in Kamimura, 2006) ค้นพบว่า การฝึกผู้เรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนส่งผลให้ทักษะการเขียนภาษาที่สองของผู้เรียนพัฒนาขึ้น

การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยยึดหลักการที่ได้จากการสังเคราะห์แนวคิดพื้นฐาน ได้แก่ แนวคิดของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ แนวคิดการฝึกอบรมเพื่อนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ และแนวคิดของการเขียนความเรียง มีลักษณะสำคัญคือ 1) หลักการของรูปแบบ มีดังต่อไปนี้ 1.1) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนความเรียงชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้ 1.2) การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนความเรียงของตนเองและของเพื่อน และ 1.3) การแก้ไขงานเขียนตามข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ 2) จุดมุ่งหมายของรูปแบบ 2.1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และ 2.2) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน 3) กิจกรรมการเรียนการสอน ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย 3.1) ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน 3.2) ขั้นจัดการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยผู้เรียนมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียน และผู้อ่าน ในขณะที่ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษา และ 3.3) ขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน ในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย การประเมินข้อมูลย้อนกลับที่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนโดยผู้สอน และการประเมินงานเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และ 4) ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

แนวคิดพื้นฐาน

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษ (Paper Peer feedback)

การให้เพื่อน แสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิจารณ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผล งานเขียนของเพื่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพในการนำไปพัฒนาทักษะการเขียน หรือการใช้เกณฑ์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนกันประเมิน เพื่อให้ได้สารสนเทศในการพัฒนา การเรียนรู้ หรือทักษะปฏิบัติให้ดีขึ้น

การฝึกอบรมให้เพื่อนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับ (peer reviewers training)

กระบวนการฝึกอบรมผู้เรียนให้มีความสามารถในการเป็นผู้ทบทวน หรือผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับนั้น มีขั้นตอนการฝึกอบรม 4 ขั้นตอน 1) การสร้างความชัดเจน 2) การระบุปัญหา 3) การอธิบายธรรมชาติของปัญหา และ 4) การให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

การเขียนความเรียง

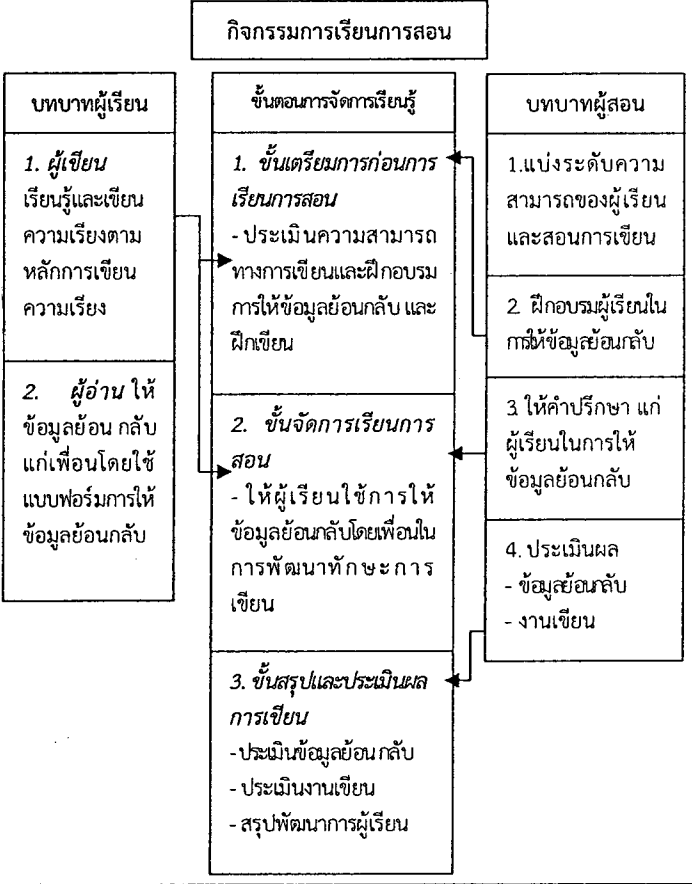
มีขั้นตอนการเขียน ที่ต้องเริ่มด้วยการเตรียมตัวก่อนการเขียน ขั้นตอนการเขียนฉบับร่าง ขั้นทบทวนแก้ไข และเขียนฉบับสมบูรณ์

หลักการ

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนภาษาไทยชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้
2. การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนภาษาไทยของตนเองและของเพื่อน
3. การแก้ไขงานเขียนตามผลการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน

แผนภาพที่ 1 รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

สร้างความเข้าใจ

1. หลักการของรูปแบบ

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแบบใช้กระดาษทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักและขั้นตอนการเขียนความเรียงชัดเจนและสามารถเขียนและให้ข้อมูลย้อนกลับงานเขียนได้
2. การแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการพัฒนาการเขียนความเรียงของตนเองและของเพื่อน
3. การแก้ไขงานเขียนตามผลการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสร้างโอกาสในการฝึกเขียนให้มีคุณภาพ

2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบ

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การเรียนรู้แบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเรียนรู้ที่มีความสามารถแตกต่างกัน

สู่การปฏิบัติ

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนใช้เวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ หรือ 10 คาบ รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่ 2 แสดงในตาราง 3 ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมการก่อนการเรียนการสอน ขั้นตอนจัดการเรียนการสอน และขั้นสรุปและประเมินผลการสอน รายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน โดยทำครั้งแรกครั้งเดียว และการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนแก่ผู้เรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 การวัดความสามารถทางการเขียน ในการวัดความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน ก่อนเริ่มการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ประเมินความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด และเพื่อจำแนกกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามระดับความสามารถทางการเขียน ซึ่งอาจแบ่งเป็น 3 กลุ่ม (กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง กลุ่มต่ำ) หรือหากในแต่ละห้องเรียนไม่สามารถแบ่งผู้เรียนได้ 3 กลุ่ม สามารถแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถที่แบ่งได้ของผู้เรียนในห้องเรียนนั้น ๆ ได้ โดยใช้แบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย (เอกสาร

หมายเลข 1.1(1-2) และใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ องค์ประกอบด้านการใช้ไวยากรณ์ และองค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน (เอกสารหมายเลข 3.1)

3.1.2 การฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับ (*peer reviewers training*) มีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ จนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนอย่างมีคุณภาพ และเรียนรู้การนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองต่อไป จึงถือได้ว่าขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากและเป็นหัวใจสำคัญของรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยเป้าหมายของการฝึกอบรมเพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับมีดังต่อไปนี้

เป้าหมายที่ 1: ด้านความรู้ความเข้าใจ

1.1 เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้หลักและวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสม

1.2 เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเขียนและประยุกต์ใช้กับงานเขียนของตนเองอย่างมี

ประสิทธิภาพ

1.3 เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนและสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 เพื่อให้ผู้เรียนให้ความสำคัญกับการเขียนให้ผู้อื่นอ่านไม่ใช่เพียงเพื่อให้อ่านเพียงผู้เดียว

เป้าหมายที่ 2: ด้านทัศนคติ

2.1 เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทัศนคติทางบวกที่มีต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยให้ห้องเรียน

2.2 เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเองในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน และมีทัศนคติทางบวกต่อการใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนของตนเอง

เป้าหมายที่ 3: ด้านทักษะ

3.1 เพื่อพัฒนาคุณภาพในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างความมั่นใจในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถตรวจสอบและแก้ไขงานเขียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในขั้นตอนการฝึกอบรมใช้เวลาในการอบรม 3 สัปดาห์ หรือ 3 คาบ ตามขั้นตอนการฝึกอบรมการให้เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับของ Lam (2010: 117-120) โดยการฝึกอบรมแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage) (2) ขั้นตอนการวินิจฉัย (Exploring Stage) และ (3) ขั้นตอนการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage) ดังต่อไปนี้

1) ขั้นตอนการออกแบบ (Modeling Stage)

ขั้นตอนการออกแบบ มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน โดยแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักและอธิบายเหตุผลที่ใช้กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในหลักสูตรการเขียน รวมถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับในการเขียน และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม หลักจากนั้นแนะนำและอธิบายการ

ดำเนินการ 4 ขั้นตอนที่พัฒนาโดย Min (2005: 306-307) ดังรายละเอียดตาราง 1 และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม 4 ขั้นตอนจากตัวอย่างที่ให้

ตาราง 1 4 ขั้นตอนการฝึกให้ข้อมูลย้อนกลับของ Min (2005)

ขั้นตอน	วัตถุประสงค์	คำอธิบาย	ตัวอย่างข้อเสนอแนะ ประยุกต์จาก Lam, 2010: 118
1. การสร้างความชัดเจน (Clarifying)	เพื่อสร้างความชัดเจนวัตถุประสงค์ของผู้เขียน	ผู้อ่านพยายามที่จะค้นหาคำอธิบายเพิ่มเติมว่าผู้เขียนพูดถึงอะไร หรือ มีอะไรที่ไม่ชัดเจนในงานเขียนนั้น (ตัวอย่างเช่น คำที่ไม่รู้จัก แนวความคิด)	-คุณต้องการจะพูดว่า... -คุณอธิบายหน่อยได้ไหมว่า ทำไมคุณคิดว่า... -คุณหมายความว่า -ย่อหน้านี้มีวัตถุประสงค์อะไร -ทำไมคุณใส่...ในย่อหน้านี้
2. การระบุ Identifying	เพื่อค้นหา/ระบุตำแหน่งที่เป็นปัญหา	ผู้อ่านชี้แจงปัญหาในการเขียน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบด้านการเขียน 5 ด้าน	-ดูเหมือนว่า ประเด็นที่คุณนำเสนอมีความเป็นความคิดส่วนตัวมากเกินไป
3. การอธิบาย Explaining	เพื่อบรรยายธรรมชาติของปัญหา	ผู้อ่านอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าคำที่ใช้ แนวความคิด หรือการจัดระบบจึงไม่ชัดเจน หรือเป็นปัญหา ซึ่งควรใช้หรือไม่ควรใช้ในความเรียงนั้น	-ตัวอย่างที่ยกมานี้อาจไม่เหมาะสมที่จะใช้(เป็นตัวอย่าง/อธิบายแนวคิด) ในหัวข้อนี้ เพราะ..... -ข้อความอ้างอิงที่นำเสนออาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะ.....
4. การให้ข้อเสนอแนะ Giving suggestions	เพื่อให้ข้อเสนอแนะที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขปรับปรุงได้จริง	ผู้อ่านแนะนำแนวทางในการเปลี่ยนการใช้คำ เนื้อหา และการเรียบเรียง ความคิดในการเขียนความเรียง	-ทำไมคุณไม่เปลี่ยนความคิดจาก..... เป็น..... -ฉันคิดว่าคุณควรเพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับ.....ก่อนย่อหน้าสุดท้ายนะ -คุณควรใช้คำ..... ดีกว่า.....นะ -คุณควรเพิ่มประโยค/(หรือวลี)เกี่ยวกับข้อเสียของ.....ที่นี่นะ

รวมทั้งอธิบายแสดงให้เห็นว่าข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากเพื่อนสามารถพัฒนาการเขียนได้อย่างไร พร้อมกันนี้อธิบายให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ องค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน

2) ขั้นตอนการสำรวจ (Exploring Stage)

ในขั้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สอนประเมินความสามารถของผู้เรียนในการระบุข้อผิดพลาดทางด้านภาษาและเนื้อหา และเพื่ออธิบายและให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนที่เหมาะสมเพื่อใช้

ในการประยุกต์ใช้ในการให้ข้อมูลย้อนกลับต่อไป โดยยกตัวอย่างข้อผิดพลาดในรูปแบบต่าง ๆ ในการเขียนแล้วให้ผู้เรียนได้ลองให้ข้อมูลย้อนกลับในการแก้ไขงานครั้งต่อไป

3) ขั้นตอนการใช้ความคิด (Consciousness-Raising Stage)

ขั้นตอนการใช้ความคิดนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนประเมินตนเองว่าข้อมูลย้อนกลับที่ให้แก่เพื่อนมีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ (เอกสารหมายเลข 3.1) และเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการกิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยปราศจากอิทธิพลจากผู้สอนในการคิดครั้งนี้ หลังจากนั้นให้เวลาในการซักถามประเด็นต่าง ๆ ที่ยังผู้เรียนยังมีข้อสงสัยทั้งที่เกิดกับตัวผู้เรียนเอง หรือความไม่มั่นใจในความถูกต้องของข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ

3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการฝึกอบรมการให้ข้อมูลย้อนกลับไปปฏิบัติจริง โดยนำไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาการเขียนประเภทต่าง ๆ ที่ผู้สอนวางแผนที่จะสอนในภาคการศึกษานั้น ๆ ซึ่งผู้เรียนจะมีหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ในขณะที่ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษาและผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 การจับกลุ่มผู้เรียน จากที่ได้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถ ผู้สอนทำการจับกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 9 คน (กรณีที่สามารถแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็น 3 ระดับความสามารถละ 3 คน) โดยที่ผู้เรียน 1 คนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อน 2 คน ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่มีระดับความสามารถสูงกว่า หรือเท่ากัน หรือต่ำกว่าตนเองก็ได้ และผู้เรียน 1 คนจะเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน 2 คน โดยนักเรียนที่ให้ข้อมูลย้อนกลับจะไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนที่ตนเองให้ข้อมูลย้อนกลับกลับ ยกตัวอย่างเช่น เด็กชาย ก. ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ เด็กชาย ข. แต่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเด็กชาย ค. ในขณะที่ เด็กชาย ข. ได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้งเด็กชาย ก. และเด็กชาย ค. เป็นต้น ดังตัวอย่างการจับคู่ของผู้วิจัยที่แสดงในตาราง 2

3.2.2 การมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทย หลังจากที่ผู้สอนสอนงานเขียนภาษาไทยในรูปแบบที่วางแผนไว้จนนักเรียนเข้าใจแล้ว ผู้สอนมอบหมายหัวข้องานเขียนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียน (หัวข้อที่กำหนดให้เป็นหัวข้อที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนในเวลานั้น) ซึ่งเวลาในการเขียนงานในหัวข้อดังกล่าวขึ้นอยู่กับแผนการสอนที่ผู้สอนวางไว้ และผู้เรียนมีหน้าที่เป็นผู้เขียนต้องเขียนให้ดีที่สุดเท่าที่ตัวผู้เรียนสามารถทำได้

3.2.3 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และให้ข้อมูลย้อนกลับ เมื่อผู้เรียนส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ให้แก่ผู้สอน ผู้สอนมีหน้าที่ในการสำเนางานเขียนดังกล่าว ในการสำเนางานเขียนจะปิดชื่อของผู้เขียนไว้เพื่อไม่ให้ผู้อ่านเห็น เพื่อป้องกันการเกิดความเกรงใจหรือลำเอียงในการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยทำการสำเนาออกเป็น 3 ชุด 1 ชุดสำหรับผู้สอน และ 2 ชุดสำหรับผู้อ่าน (ที่เป็นผู้เรียน) และส่งให้ผู้อ่านอ่านและให้ข้อมูลย้อนกลับตามกลุ่มผู้เรียนที่ได้จัดไว้ในตอนต้น โดยเขียนลงในแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ (เอกสารหมายเลข 2.1(1)) โดยชุดที่อยู่กับผู้สอน ผู้สอนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับหรือไม่ให้ขึ้นอยู่กับแผนการสอนของผู้สอน

ตาราง 2 การจับคู่ผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผู้รับ \ ผู้ให้	H1	H2	H3	M1	M2	M3	L1	L2	L3
H1	■	✓	✓						
H2		■			✓	✓			
H3			■					✓	✓
M1	✓	✓		■					
M2				✓	■	✓			
M3						■	✓		✓
L1	✓		✓				■		
L2				✓	✓			■	
L3							✓	✓	■

เมื่อ H(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับสูง คนที่ (n)
 M(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับปานกลาง คนที่ (n)
 L(n) หมายถึง คนที่มีความสามารถระดับต่ำ คนที่ (n)

3.2.3 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และให้ข้อมูลย้อนกลับ ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ต้องมีการปิดบังข้อมูล เนื่อง Wanchid (2007) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนทราบว่าต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ใคร ทำให้ผู้อ่าน (ที่เป็นผู้เรียน) ไม่กล้าให้ข้อมูลย้อนกลับเต็มที่ การปกปิดข้อมูลของผู้เขียน (ที่เป็นนักเรียน) จึงเป็นสิ่งที่ดี เพื่อให้ผู้อ่านสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับ ในการนี้จึงกำหนดให้ผู้เขียนใช้นามแฝงโดยมีผู้สอนที่รู้จักชื่อนามแฝงของผู้เรียน เมื่อผู้เขียนเขียนงานเขียนฉบับร่างของตนเองเรียบร้อยภายในระยะเวลาที่ผู้สอนกำหนดแล้ว และนำส่งผู้สอน ผู้สอนมีหน้าที่แจกงานเขียนของผู้เขียนให้แก่ผู้อ่านพร้อมชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยกำหนดเวลาในการให้ข้อมูลย้อนกลับ 1 วัน หรือ 2 วัน เมื่อผู้อ่านส่งชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้สอน ผู้สอนมีหน้าที่ประเมินข้อมูลย้อนกลับหากข้อมูลย้อนกลับชุดใดไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้สอนจะส่งคืนให้แก่ผู้อ่านเพื่อปรับปรุงอีกครั้ง ก่อนส่งกลับไปยังผู้เขียนเพื่อนำข้อมูลย้อนกลับที่ได้ไปพัฒนางานเขียนของตนเองต่อไป

3.2.4 การปรึกษา เมื่อผู้อ่านรู้สึกไม่แน่ใจหรือสับสนในการให้ข้อมูลย้อนกลับ สามารถไปปรึกษาผู้สอนที่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในการอธิบายรายละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเขียนข้อมูลย้อนกลับที่ดีและมีประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด

3.2.5 ส่งงาน หลังจากที่คุณเขียนแก้ไขงานเขียนของตนเองตามคำแนะนำที่ได้จากชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับเรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงคาบเรียนครั้งต่อไปหรือเมื่อถึงกำหนดส่ง ให้ผู้เขียนส่งงานเขียนของตนเองแก่ผู้สอนเพื่อนำไปประเมินผลต่อไป

3.3 ขั้นสรุปและประเมินผลการเขียน เป็นขั้นตอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน และตรวจสอบความสามารถในการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้อ่าน โดยกิจกรรมประกอบด้วย

ตาราง 3 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คาบ/ สัปดาห์	กิจกรรมการเรียนการสอน/เนื้อหา	เอกสาร	การมอบหมายงาน	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	การวัดและประเมินผล
1	- แนะนำรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน - ทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน และแบ่งกลุ่มผู้เรียน	- ใบงาน - แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน ฉบับก่อนเรียน			-เกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
2-3	การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน	- ใบความรู้ - แบบฝึกหัด	- ทำแบบฝึกหัด - ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน	บรรลุจุดมุ่งหมาย 4 ด้าน คือ 1. ด้านความรู้ ความเข้าใจ 2. ด้านทัศนคติ 3. ด้านทักษะ	ผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนได้ ร้อยละ 80
4	ผู้เรียนทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย		- มอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1 - เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับครั้งที่ 1		
5	ผู้เรียนทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย (ต่อ)		- มอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 2 - เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับครั้งที่ 2		-เกณฑ์การประเมินงานเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
6	ผู้เรียนทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย (ต่อ)		- มอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 3 - เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับครั้งที่ 3		- เกณฑ์ประเมินการให้ข้อมูลย้อนกลับของ Wanchid (2007)
7	ผู้เรียนทดลองใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนภาษาไทย (ต่อ)		- มอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 4 - เพื่อนให้ข้อมูลย้อนกลับครั้งที่ 4		
8	เตรียมตัวสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทย				

ตาราง 3 (ต่อ)

คาบ/ สัปดาห์	กิจกรรมการเรียนการสอน/ เนื้อหา	เอกสาร	การมอบหมาย งาน	ผลที่คาดว่าจะ ได้รับ	การวัดและ ประเมินผล
9	สอบวัดความสามารถ ทางการเขียนภาษาไทย ของผู้เรียน	แบบทดสอบวัด ความสามารถ ทางการเขียน ฉบับหลังเรียน		พัฒนาการ ทางการเขียน ภาษาไทยของ ผู้เรียนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ	-เกณฑ์การ ประเมินงาน เขียน ภาษาไทยที่ ผู้วิจัยพัฒนา ขึ้น

ตาราง 4 ตัวอย่างตารางกิจกรรมการมอบหมายงานเขียน

วัน	กิจกรรม
วันอังคาร	สอนตามแผนการสอน ก่อนหมดคาบมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 1
วันพฤหัสบดี	ผู้เขียนส่งงานเขียนฉบับร่าง (สำเนา 2 ชุด) ใส่กล่องรับ-คืนงาน ผู้อ่านและครูรับงานเขียน กลับไปให้ข้อมูลย้อนกลับ
วันอาทิตย์	ผู้อ่านและครูคืนงานเขียนฉบับร่างและข้อมูลย้อนกลับที่ทำเรียบร้อยแล้วในกล่องรับ-คืน งาน และผู้เขียนนำงานเขียนกลับไปแก้ไข
วันอังคาร	ส่งงานเขียนฉบับสมบูรณ์ในคาบเรียน และครูมอบหมายงานเขียนชิ้นที่ 2

3.3.1 การประเมินความสามารถของข้อมูลย้อนกลับ เป็นการประเมินข้อมูลย้อนกลับที่
ผู้เรียน (ฐานะผู้อ่าน) เขียนให้แก่ผู้เรียน (ฐานะผู้เขียน) ผู้สอนประเมินโดยใช้เกณฑ์การประเมินข้อมูล
ย้อนกลับ (เอกสารหมายเลข 3.2)

3.3.2 การตรวจสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เขียน เมื่อจบหลักสูตร
การเขียน ให้ผู้เรียนทำแบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาไทยชุดที่ 2 และให้ผู้สอนประเมินงาน
เขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินงานเขียน 5 ด้าน

3.3.3 ประเมินคะแนนพัฒนาการ นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดความสามารถ
ทางการเขียนชุดที่ 1 และชุดที่ 2 มาคำนวณพัฒนาการในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน หรืออาจใช้
คะแนนในการเขียนแต่ละครั้งมาคำนวณร่วมด้วยก็ได้ ซึ่งวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการที่ผู้วิจัยเลือก คือ
วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ เป็นวิธีที่ Kanjanawasee เสนอขึ้นมาในปี ค.ศ. 1989 (ศิริชัย
กาญจนวาสี, 2552) โดยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ประมาณค่าอัตราส่วนร้อยละระหว่างผลต่างของ
คะแนนสอบครั้งหลังกับคะแนนสอบครั้งแรกกับผลต่างของคะแนนเต็มกับคะแนนสอบครั้งแรก เขียน
สูตรการคำนวณได้ดังนี้

$$DS = \left(\frac{Y - X}{F - X} \right) \times 100$$

โดยที่ DS คือ คะแนนร้อยละของพัฒนาการของผู้เรียน (Development Score)

F คือ คะแนนเต็มในการวัด

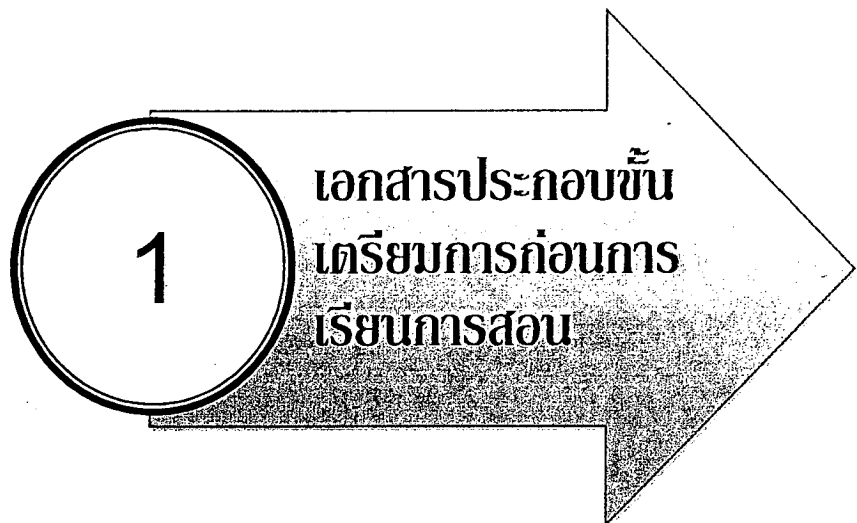
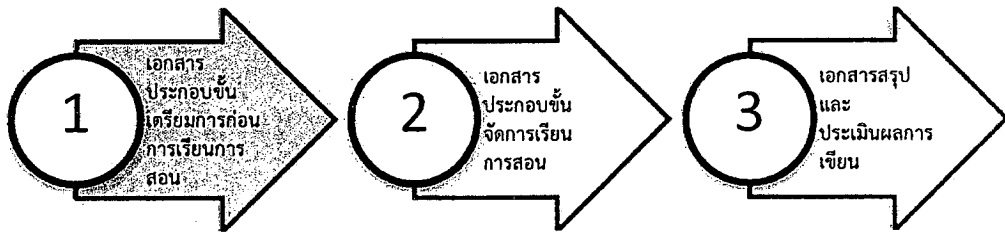
Y คือ คะแนนการวัดครั้งหลัง

X คือ คะแนนการวัดครั้งแรก

บทที่ 4

เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

การจัดการเรียนการสอนการเขียนโดยใช้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน ผู้วิจัยได้จัดทำเอกสารประกอบการใช้รูปแบบ โดยนำเสนอเป็นตอนตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 1 เอกสารประกอบขั้นเตรียมการก่อนการเรียนการสอน 2 เอกสารประกอบขั้นจัดการเรียนการสอน 3 เอกสารสรุปและประเมินผลการเขียน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

เอกสารหมายเลข 1.3.1

ใบความรู้ที่ 1 ทำความรู้จัก “การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน”

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน หมายถึง การให้เพื่อนแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะ วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่อง ที่สะท้อนผลงานเขียนของเพื่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพในการนำไปพัฒนาทักษะการเขียน หรือการใช้เกณฑ์เพื่อให้นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนกันประเมิน เพื่อให้ได้สารสนเทศในการพัฒนาการเรียนรู้หรือทักษะปฏิบัติให้ดีขึ้น

ประโยชน์ของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย

ประโยชน์ที่ได้รับจากข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน มีดังต่อไปนี้

1. ทำให้นักเรียนได้รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น
2. ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อผิดพลาดจากผู้อื่น และหลีกเลี่ยงที่จะให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นกับงานเขียนของตนเอง
3. ฝึกทักษะให้นักเรียนเป็นผู้อ่านที่มีวิจารณญาณ และมองเห็นแนวทางการเขียนที่หลากหลายขึ้น
4. สามารถนำข้อมูลย้อนกลับได้ที่จากเพื่อนไปแก้ไข ปรับปรุงงานเขียนให้ดียิ่งขึ้น
5. ทำให้นักเรียนในฐานะผู้อ่านเห็นปัญหาและมุมมองการเขียนในแบบต่าง ๆ จากงานเขียน
6. พัฒนาความสามารถในการอ่านงานเพื่อวิจารณ์
7. ได้รับความรู้ที่หลากหลายจากการอ่านงานเขียนในหัวข้อต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างจากงานเขียนของตนเอง
8. สร้างแรงกระตุ้นให้กับนักเรียนให้เขียนงานเขียนของตนเองให้ออกมาดีที่สุด เพื่อคาดหวังที่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับในทางที่ดี
9. ทำให้นักเรียนในฐานะผู้อ่านได้เห็นพัฒนาการการเขียนของเพื่อนและสามารถให้ข้อเสนอแนะในการเขียนได้ตรงประเด็น
10. ทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนของตนเองรวดเร็วขึ้น
11. ทำให้นักเรียนได้รับคำแนะนำในการเขียนงานเขียนของตนเอง ถึงแม้ว่าครูจะไม่อยู่

เอกสารหมายเลข 1.3.2(1)

ใบความรู้ที่ 2

ฝึกปฏิบัติการให้ข้อมูลย้อนกลับ

วัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติ

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับหรือข้อเสนอแนะแก่เพื่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถประยุกต์ใช้ข้อมูลย้อนกลับหรือข้อเสนอแนะที่ได้จากเพื่อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทำไมต้องให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน?

1. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในบริบทของการสื่อสารตามสภาพจริงและในการเป็นผู้อ่านจริง
2. เป็นการพัฒนาทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ การคิดวิเคราะห์ และเพิ่มศักยภาพในการวิเคราะห์งานเขียนของนักเรียนอย่างมีวิจารณญาณ
3. นักเรียนสามารถเรียนรู้การใช้ภาษาหลังจากได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน นอกจากนี้ นักเรียนได้เห็นข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนในการเขียนของตนเองหลังจากได้อ่านงานเขียนของเพื่อน และได้แนวคิดใหม่ๆ จากการอ่านงานเขียนของเพื่อน

บทบาทของนักเรียนคืออะไร?

- บทบาทของผู้เขียน คือ เขียนงานเขียนในประเภทต่างๆ ที่ครูมอบหมายให้เขียน
- บทบาทของผู้อ่าน คือ เป็นผู้อ่านงานเขียนของเพื่อนที่ตนเองได้รับมอบหมายให้อ่าน และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อน ที่เป็นประโยชน์สำหรับการปรับปรุงและพัฒนางานเขียนต่อไป

บทบาทของผู้สอนคืออะไร?

1. ผู้สอนมีบทบาทเป็นที่ปรึกษาในการให้คำแนะนำนักเรียนในการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีประสิทธิภาพเหมาะสม
2. อ่านและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน
3. ตรวจสอบและให้คะแนนงานเขียนของนักเรียน และประเมินข้อมูลย้อนกลับของนักเรียน

เอกสารหมายเลข 1.3.2(2)

การฝึกปฏิบัติการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ขั้นตอนของ Min (2005)

ขั้นตอน	นิยาม
1. การสร้างความชัดเจนวัตถุประสงค์ของผู้เขียน	ผู้อ่านพยายามที่จะค้นหาคำอธิบายเพิ่มเติมว่าผู้เขียนพูดถึงอะไร หรือ มีอะไรที่ไม่ชัดเจนในงานเขียนนั้น (ตัวอย่างเช่น คำที่ไม่รู้จัก . แนวความคิด) ตัวอย่างคำถามที่ใช้ คือ <ul style="list-style-type: none"> - คุณต้องการจะพูดว่า..... - คุณอธิบายน้อยได้ไหมว่า ทำไมคุณคิดว่า... - คุณหมายความว่า - ย่อหน้านี้มีวัตถุประสงค์อะไร - ทำไมคุณใส่...ในย่อหน้านี้
2. การระบุปัญหา	ผู้อ่านชี้แจงปัญหาในการเขียน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบด้านการเขียน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการนำเสนอเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางการเขียน <ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาที่นำเสนอไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง - เนื้อหาทวนไม่เป็นลำดับขั้นตอน - การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องหลายตำแหน่ง - ลายมืออ่านยาก
3. การบรรยายธรรมชาติของปัญหา	ผู้อ่านอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงคิดว่าคำที่ใช้ แนวความคิดหรือการจัดระบบจึงไม่ชัดเจนหรือเป็นปัญหา ซึ่งควรใช้หรือไม่ควรใช้ในความเรียง ตัวอย่างคำถามที่ใช้ คือ <ul style="list-style-type: none"> - ตัวอย่างที่ยกมานี้อาจไม่เหมาะสมที่จะใช้ (เป็นตัวอย่าง/ อธิบายแนวคิด) ในหัวข้อนี้ - ข้อความอ้างอิงที่นำเสนออาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คุณควรใช้.....แทน
4. การให้ข้อเสนอแนะที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขปรับปรุงได้จริง	ผู้อ่านแนะนำแนวทางในการเปลี่ยนการใช้คำ เนื้อหาและการเรียบเรียงความคิดในการเขียนความเรียง ตัวอย่างคำถามที่ใช้ คือ <ul style="list-style-type: none"> - ทำไมคุณไม่เปลี่ยนความคิดจาก.....เป็น..... - ฉันคิดว่าคุณควรเพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับ.....ก่อนย่อหน้าสุดท้ายนะ - คุณควรใช้คำ.....ดีกว่า.....นะ - คุณควรเพิ่มประโยคหรือวลีเกี่ยวกับข้อเสียของ....ที่นี้นะ

องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินงานเขียนภาษาไทย

1. องค์ประกอบด้านการนำเสนอเนื้อหา พิจารณาจาก

1.1 ความถูกต้องของเนื้อหา หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้องและมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหา

1.2 การนำเสนอประเด็นสำคัญ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจนในแต่ละย่อหน้า มีการอธิบาย เช่น ตัวอย่างประกอบ มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น

1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้ามีความสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน และประโยคขยายมีสาระที่มุ่งสนับสนุนประโยคใจความสำคัญเท่านั้น

1.4 โครงสร้างของงานเขียนครบถ้วน หมายถึง มีโครงสร้างของงานเขียนครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท

2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก

2.1 การลำดับความคิด หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่องกันไม่สับสน หรือการจัดระเบียบความคิดสอดคล้องเหมาะสมกับลักษณะของเรื่อง มีความเป็นระบบและความสมเหตุสมผลของการลำดับและเรียงความคิด

2.2 การใช้เหตุผลประกอบความคิดชัดเจน หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเหตุผลสนับสนุนที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือ

2.3 เป็นการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า หมายถึง การส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้ากันเป็นอย่างดี โดยใช้ประโยคส่งความหรือประโยคเชื่อมความ

2.4 การเขียนขยายความ หมายถึง ความชัดเจนของการขยายความคิดสำคัญของเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง การใช้คำอย่างถูกต้องตามหน้าที่ของคำ ใช้คำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท และเลือกใช้คำตามระดับของภาษา

3.2 การสื่อความหมายชัดเจน หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่อ่านแล้วเข้าใจทันที สามารถช่วยให้การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านตรงกัน ไม่มีข้อเคลือบแคลง และถูกต้องตามความหมาย เช่น การใช้คำที่รู้จักกันอยู่แล้ว ใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านนึกถึง เห็นภาพ และเข้าใจชัดเจน

3.3 การสะกดคำ หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

4. องค์ประกอบทางการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก

4.1 ความถูกต้องของการใช้ประโยค หมายถึง สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของ

องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินงานเขียนภาษาไทย

ประโยคในลักษณะประโยคต่างๆ เช่น ตามรูปประโยค หน้าที่ของประโยคตามเจตนาของผู้สื่อสาร การเรียงลำดับคำในประโยค และโครงสร้างของประโยค ไม่ว่าจะเป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ประโยคมีความสมบูรณ์ กระชับ และสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างคำ ตัวอย่างเช่น คำกริยากับคำนาม คำนามกับลักษณะนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์ คำนามกับคำนาม และอื่นๆ

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ลายมือ หมายถึง ลายมือบรรจงอ่านง่าย เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

5.2 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน หมายถึง สามารถเว้นวรรคตอน และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง มีการแบ่งย่อหน้าที่ดีเหมาะสมกับประเภทงานเขียน

ตัวอย่างงานเขียนที่มีข้อบกพร่องในด้านต่างๆ

1. ข้อบกพร่องด้านการใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นไม่ถูกต้อง หรือไม่หนักแน่นเพียงพอ

สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในขณะที่ชาวชนบทไม่ได้รับเลยแม้แต่น้อย แต่ชาวชนบทก็มิได้เรียกร้องหาความยุติธรรม ชาวชนบทไม่เคยเดินขบวนประท้วง ไม่เคยทำให้สิ่งแวดล้อมเสียหาย แต่เพราะเหตุใดเมื่อสิ่งแวดล้อมสูญเสียป่าไม้เริ่มหมดทุกคนลงความเห็นว่าชาวชนบทเป็นผู้ทำลายความผิดตกอยู่กับความชนบทซึ่งเป็นแพะรับบาปรับผลของการกระทำที่มีได้กระทำ

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 133)

ข้าพเจ้าเองนั้นเห็นปัญหาสภาพแวดล้อมในกรุงเทพฯ แล้ว ก็อยากให้หลายฝ่ายได้มีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้นกว่าเดิม

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 133)

2. ด้านการใช้คำไม่ตรงกับความหมาย

เพียงแค่นี้ โรงเรียนของเราก็จะสะอาดปลอดโปร่งขยะ และเรื่องระเบียบ รู้สึกร่วมกันจะต้องมีระเบียบวินัยในการอยู่ร่วมกัน แต่ทำไมเล่าระเบียบของโรงเรียนนี้ ถึงเคร่งครัดเหลือเกิน เป็นเพราะเหตุใดผมก็ไม่ทราบ

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 136)

ความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติที่ดีงามสามารถจะเป็นจริงได้ถ้าเราไม่ทำลายธรรมชาติและช่วยกันอนุรักษ์ธรรมชาติ แต่ถ้าหากเราไม่อนุรักษ์ธรรมชาติเลยแต่จะทำลายธรรมชาติ ความคิดหรือความฝันเกี่ยวกับธรรมชาติของทุกๆ คนก็จะต้องเป็นความคิดหรือความฝันที่เป็น “อมตะ”

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 136)

ครอบครัวของฉันทมีความสุขได้มาทุกวันนี้ก็เพราะทุกคนรู้จักหน้าที่ของตนโดยไม่เบี่ยงเบนให้คนอื่นรับผิดชอบแทน

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 136)

3. ด้านการใช้คำฟุ่มเฟือย (การซ้ำคำเหมือนกัน)

ปัจจุบันคนไทยเกิดปัญหาทางด้านนี้กันมาก เป็นปัญหาที่แก้ยากพอสมควร เพราะส่วนใหญ่ มักจะเกิดกับพวกวัยรุ่นซึ่งเป็นวันที่ศึกคะนองอยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ซึ่งพ่อแม่ก็เป็นส่วนหนึ่ง ของการแก้ปัญหายาเสพติดได้

ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดีทุกคนก็รู้ แต่ก็ยังมีกลุ่มชนบางกลุ่มที่ยังฝ่าฝืนกระทำ ซึ่งคนกลุ่มนั้นก็รู้ว่าอันตรายที่จะตามมาและปัญหาด้านอื่นๆ ก็จะมาตามมามันมีมาก ดังนั้นเราควรช่วยกันป้องกันไม่ให้เกิดการติดยาเสพติดแก่ลูกๆ ของเราเสียก่อน ซึ่งก็ต้องเริ่มจากพ่อแม่ ซึ่งเราทุกคนก็รู้ว่าพ่อแม่ก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาการติดยาเสพติด ถ้าพ่อแม่เป็นตัวอย่างที่ดีทำให้ลูกๆ เห็นผลที่จะตามมา ก็มากมาย ซึ่งเมื่อหลายๆ ครอบครัวกระทำกันแบบนี้รวมกันมาก ก็จะให้ปัญหาลดน้อยลงได้

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 137)

ในปัจจุบันนี้ปัญหายาเสพติดมีมากขึ้น เพราะมีสิ่งยั่วยวนจิตใจมากขึ้น ส่วนมากจะเป็นวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหามาก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางครอบครัวหรือเพื่อน ส่วนมากวัยรุ่นเมื่อมี ปัญหาที่หาทางแก้ปัญหานั้นทางที่ผิดซึ่งไม่สมควรที่จะทำ

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 137)

ในการที่ทุกคนจะสามัคคีกันนั้น เป็นเรื่องที่ทุกคนควรมีความร่วมมือช่วยเหลืองานของคณะสี ที่ทุกคนอยู่ แต่ในการทำงานของแต่ละสี ก็มีอุปสรรคมากมาย เพราะนอกจากทุกคนจะต้องช่วยเหลือกันแล้ว ยังต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันด้วย

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 137)

4. ด้านการใช้คำฟุ่มเฟือย (การซ้ำคำที่คล้ายกัน)

ธรรมชาติเป็นสิ่งที่สวยงาม มีความงามในตัวเองเป็นสิ่งที่มีความค่า ควรช่วยกันอนุรักษ์รักษาไว้ ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเดินทางเพียงลำพังคนเดียว ข้าพเจ้าเดินทางโดยรถไปในตอนเย็นและไปถึง ยังที่หมายตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

ดังนั้นมนุษย์ผู้คนที่กระทำดีอยู่แล้วก็จงกระทำดีต่อไป เพื่อตัวเราและลูกหลานและเพื่อน มนุษย์ร่วมโลก ต่อไปนี้บ้านเมืองเราจะได้มีแต่ความเขียว ความร่มรื่น

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 139)

5. การใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม

ในสภาพสังคมปัจจุบัน เราคงเห็นแล้วว่ายิ่งแย่งและเจริญขึ้นในบางเรื่องอย่างเห็นได้ชัด เช่น เศรษฐกิจ สังคมในยุคนี้เจริญเติบโตไปด้วยดีก็อาคารบ้านเรือน การค้าขาย

ป่าไม้มีประโยชน์ต่อมนุษย์มหาศาล มนุษย์ได้แต่ประโยชน์อย่างเดียวและไม่เคยคิดเลยว่า ป่าไม้มันจะรู้สึกอย่างไรบ้างที่มนุษย์ใช้ประโยชน์ต่อมันและไม่ได้ให้อะไรกับมันเลย

จากภาคผนวก ของอรนุช เอี่ยมธรรม (2543: 140-141)

6. การนำเสนอเนื้อหาไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง

เขียนผิดประเด็นหรือเขียนเฉียดประเด็นของเรื่อง ข้อเขียนทำนองนี้แม้จะเขียนได้ดีวิเศษสักปานใด ก็ไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของคำสั่ง สิ่งที่กำหนดให้ทำ ตัวอย่างเรียงความที่กำหนดให้เขียนเรื่อง “หน้าที่ของข้าพเจ้าที่มีต่อมหาวิทยาลัย” เขาเขียนดังนี้ (โปรดสังเกตคำที่พิมพ์ด้วยตัวหนาประกอบด้วย)

นับแต่ข้าพเจ้าได้ก้าวเข้ามาเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คำว่าพอขุนรามคำแหงเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเทิดทูนและบูชาอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยของเราจะเป็นที่ดูถูกดูแคลนของคนภายนอก ซึ่งยังไม่มี ความเข้าใจในรามคำแหงของเรา ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อไรที่ข้าพเจ้าออกไปจากสถาบันแห่งนี้ ข้าพเจ้าจะพยายามกู้ชื่อเสียงมาให้สถาบันอันเป็นที่รักยิ่งของเราให้จงได้ ให้คนภายนอกได้รู้จักชื่อเสียงของรามคำแหงดียิ่งขึ้น

รามคำแหงเป็น รัฐเล็ก ๆ รัฐหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ไม่กว้างขวางมากมายนัก แต่มีนักศึกษาเรียนอยู่เป็นจำนวนมาก อาณาเขต ของรามคำแหงนั้น มีสถานที่ที่น่ารื่นรมย์ น่านั่ง น่าเรียน ถึงแม้ว่ายามบ่ายแดดจะร้อนจัด แต่พวกเราชาวรามคำแหงก็ไม่ย่อท้อ ก็ยังคงเดินเพื่อจะไปเรียนยังตึกต่าง ๆ เพื่อใฝ่หาวิชาความรู้ นับตั้งแต่ ก้าวเท้า ลงจากรถเมล์เราจะพบกับพระที่นั่งบางปะอินจำลอง ซึ่งเด่นเป็นสง่า มีน้ำพุที่ให้ความรื่นรมย์ ถัดจากพระที่นั่งบางปะอินก็จะเป็นรูปพ่อขุน ซึ่งนับเป็นสัญลักษณ์ของชาวรามทุกคน มหาวิทยาลัยของเราได้เปิดทำการสอน มีทั้งหมด 7 คณะด้วยกัน แต่ละคณะจะมีนักศึกษาเรียนเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าได้ ทำการศึกษา อยู่คณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นคณะหนึ่งที่ข้าพเจ้าสนใจมาก

ตัวอย่างนี้ทั้งสองย่อหน้าไม่ได้พูดถึงหน้าที่ของข้าพเจ้าที่มีต่อมหาวิทยาลัย ย่อหน้าแรกบอกถึงความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อมหาวิทยาลัย ส่วนย่อหน้าที่สองเล่าถึงรายละเอียดบางอย่างของมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เกี่ยวกับหน้าที่ที่มีต่อมหาวิทยาลัยแม้แต่น้อย การใช้ภาษาก็รู้สึกจะแฉ่ง ๆ อยู่สักหน่อย เพราะแยกไม่ออกว่า รัฐกับสถาบันการศึกษา หรืออาณาเขตกับบริเวณ ต่างกันอย่างไร ภาษาที่ฟุ่มเฟือยก็ยังมีอีกหลายคำ

เอกสารหมายเลข 1.3.2(4)

เรียงความเรื่อง สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

สังคมคือการอยู่ร่วมกันของคนหมู่มาก การได้มีกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน รวมไปถึงวัฒนธรรม และประเพณี ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา และเปลี่ยนไปตามสภาพของกลุ่มชน ถ้าพูดถึงสังคมของไทยแล้วนั้นตามที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มาจากคนแก่คนแก่ และการได้อ่านจากบทความต่างๆ ก็พบว่าสังคมของเราเป็นสังคมที่เรียบง่าย ง่าย ๆ และเป็นสังคมที่ต้องการความสงบ ไม่ชอบสงคราม ดังจะให้เห็นได้ว่าเมื่อครั้งเก่าก่อนนั้นมีคนกล่าวว่าไทยเรามีแผ่นดินอยู่ในบริเวณประเทศจีน แต่ถูกรุกรานเราไม่ต้องการให้มีสงครามเกิดขึ้น เราจึงถอยมาเรื่อยๆ

ในอดีตสังคมไทยเป็นสังคมอย่างไรข้าพเจ้าไม่สามารถรู้โดยกระจ่างได้ แต่ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าคำกล่าวข้างต้นที่ว่าคนไทยชอบความเรียบง่าย สงบ อ่อนโยนเป็นจริงแล้ว ก็นับว่าคนไทยได้เปลี่ยนแปลงสังคมของตนไปอย่างมากทีเดียว ปัจจุบันนี้คนไทยมีความฟุ้งเฟ้อมากขึ้น มีการแก่งแย่งกัน มีความเห็นแก่ตัว และดูเหมือนว่าจะโหดร้ายขึ้นมาก เพราะข่าวที่ขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวันนั้น จะมีการฆ่ากัน แย่งชิงความเป็นใหญ่ เพราะเหตุใดคนไทยจึงเปลี่ยนแปลงสังคมของตนได้มากขนาดนี้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้ ข้าพเจ้าอยากกลับไปสัมผัสกับสังคมเก่าๆ ของไทย ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าคงจะมีความสุขมาก เพราะไม่ต้องมาคอยระแวงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับเราเมื่อไหร่ในสังคมโบราณวัดนั้นเป็นที่พักพิงใจของคนไทยทุกคน ศาสนาคือเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจคน คนไทยในสมัยก่อนจะเข้าวัดกันเป็นนิจ ปัจจุบันวัดกลับเป็นที่ประกอบพิธีกรรมอย่างเท่านั้น เช่น งานบวช งานศพ เท่านั้น การเข้าวัดเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ และนี่คงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยมีปัญหาเกิดขึ้นมากมาย ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะแก้ไขสภาพสังคมในปัจจุบันนี้แล้วละก็คงต้องมองกันในด้านสภาพจิตใจ คือเราต้องเข้าไปแก้ไขที่จิตใจ อบรม และปลูกฝังจิตใจที่ดีงามให้กับคนไทยทุกคน แล้วเมื่อนั้นสภาพของสังคมก็จะดีขึ้น น่ายู่งขึ้น ข้าพเจ้าจะรอให้ถึงเวลานั้นเพราะคิดว่ามันคงจะไม่ใช้การรอคอยที่ยาวนานนัก

(ภาคผนวกการเขียนที่มีข้อบกพร่อง อิงอร อมาตยกุล. 2535: 159)

ตัวอย่างการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้ขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ขั้นตอนที่ดี

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความชัดเจนวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

- ไม่แน่ใจว่าผู้เขียนต้องการนำเสนอเนื้อหาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างสภาพในอดีตกับสภาพในปัจจุบันหรือเปล่า?
- ประเด็นใดเป็นสิ่งที่ผู้เขียนคิดว่าเป็นประเด็นหลักของเรื่อง?

ขั้นตอนที่ 2 ระบุปัญหาของการเขียน โดยพิจารณาจาก 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 1 ด้านการนำเสนอเนื้อหา

- แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเข้าใจหัวข้องานเขียนของตนเองดี แต่การนำเสนอใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน เนื่องจากขาดเหตุผลสนับสนุนที่ชัดเจน นำเชื่อก็คือ เช่น การกล่าวถึงสภาพคนไทยในปัจจุบันที่มีความฟุ้งเฟ้อมากขึ้น การแก่งแย่งกัน เห็นแก่ตัว โดยนำเสนอหลักฐานเพียงจากหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว
- ความเป็นเอกภาพของเนื้อหาที่เขียนตลอดทั้งเรื่องไม่ดีนัก เมื่อพิจารณาที่ละย่อหน้าจะเห็นว่า เนื้อหากระโดด กล่าวเรื่องหนึ่งอยู่แล้วขึ้นเนื้อหาอีกเรื่องหนึ่ง ทั้งที่เรื่องเดิมยังคงกล่าวไม่จบ ตัวอย่างเช่น ในเนื้อเรื่องที่กำลังกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมอยู่ แล้วอยู่ๆ ก็แสดงความคิดที่อยากกลับไปอยู่ในสังคมเก่าๆ เป็นต้น
- เนื่องจากการเขียนประเภทเรียงความ แต่ทำไมไม่มีส่วนสรุป

องค์ประกอบที่ 2 ด้านการเรียบเรียงความคิด

- การจัดลำดับเรื่องราวของเรื่องไม่เป็นลำดับ เขียนวอกวนไปมา

องค์ประกอบที่ 3 ด้านการใช้ถ้อยคำ

- มีการเขียนสะกดคำผิด เช่น “เหตุร้าย” “บางอย่าง”
- มีการใช้ภาษาพูด เช่น “หละ” ในย่อหน้าที่ 2

องค์ประกอบที่ 4 ด้านการใช้ไวยากรณ์

- การใช้คำเชื่อมประโยคไม่เหมาะสม เช่น ก็นับว่าคนไทยได้เปลี่ยนแปลงสังคมของตนไปอย่างมากทีเดียว ปัจจุบันนี้คนไทยมีความฟุ้งเฟ้อมากขึ้น.....
- บางประโยคเขียนไม่กระชับ เยิ่นเย้อ ตัวอย่างเช่น ประกอบพิธีกรรมบางอย่างเท่านั้น เช่น งานบวช งานศพ เท่านั้น

องค์ประกอบที่ 5 ด้านกลไกทางการเขียน

- การเว้นวรรคตอนผิด ดังต่อไปนี้ 1).....เพราะไม่ต้องมาคอยระแวงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับเราเมื่อไหร่ในสังคมโบราณวัด

ขั้นตอนที่ 3 การอธิบายธรรมชาติของปัญหา

- เนื่องจากงานเขียนชิ้นนี้ เป็นงานเขียนประเภทเรียงความ จึงต้ององค์ประกอบของงานเขียนครบทั้ง 3 ส่วน คือ ส่วนนำ เนื้อเรื่อง และส่วนสรุป
- เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องยิ่งขึ้น ควรนำเสนอใจความสำคัญเพียงใจความเดียวในแต่ละย่อหน้า
- การเขียนเนื้อความในย่อหน้าที่สอง ควรจับประเด็นมาเขียนให้จบที่ละประเด็น เพราะในสิ่งที่คุณเขียนบางประเด็นยังเขียนไม่จบ แต่อยู่ก็ขึ้นประเด็นใหม่ขึ้นมา ที่ไม่สอดคล้องกับประเด็นแรก ส่งผลให้เนื้อเรื่องขาดความเอกภาพ

ขั้นตอนที่ 4 การให้ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขงานเขียน

- ควรเพิ่มส่วนสรุปเรื่องในตอนท้ายด้วยค่ะ เพราะจะทำให้โครงสร้างของงานเขียนเรียงความมีความถูกต้องและสมบูรณ์ค่ะ
- หากต้องการนำเสนอประเด็นเรื่องวัดในส่วนของอดีต ก็ควรนำเสนอสถานที่หรือแหล่งที่คนในสมัยปัจจุบันชอบไป จะได้นำมาเปรียบเทียบกันให้เห็นภาพมากกว่านี้ค่ะ
- สุดท้ายจัดเรียงเรียงความคิดในการนำเสนอเรื่องราวให้มีความเป็นลำดับต่อเนื่องกันค่ะ จะทำให้อ่านเข้าใจมากกว่านี้ค่ะ

ตัวอย่างการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้ขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ 4 ขั้นตอนที่ไม่ดี

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความชัดเจนวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

..... เนื้อหาของเรื่องไม่ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 ระบุปัญหาของการเขียน โดยพิจารณาจาก 5 องค์ประกอบ

..... ขาดส่วนของการสรุป ยกตัวอย่างไม่ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 3 การอธิบายธรรมชาติของปัญหา

..... คุณควรนำเสนอประเด็นหลักที่ต้องการนำเสนอให้ชัดเจน

ขั้นตอนที่ 4 การให้ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขงานเขียน

..... ควรเขียนเรื่องราวให้ดีกว่านี้ ยกตัวอย่างให้เห็นภาพ

เอกสารหมายเลข 1.3.2(5)

	แบบฝึกหัดที่ 1	
--	-----------------------	--

คำชี้แจง: ให้นักเรียนอ่านเรียงความต่อไปนี้ แล้วให้ฝึกใช้ 4 ขั้นตอนในการดำเนินการเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับ (ทำเป็นกลุ่ม หรือคู่ที่จัดให้)

ความมั่งง่ายของคน

ถึงขยะเป็นที่ใส่ขยะ หรือสิ่งที่เราทิ้งไม่ต้องการ เพื่อจะได้ต้องการทิ้งขยะสะเปะสะปะทำให้บ้านเมืองเราสกปรก

ถึงขยะนั้นถ้าเราใส่ขยะลงไปเรื่อย ๆ มันก็จะเต็ม และถ้าเมื่อเต็มแล้วก็จะล้นออกมาให้ดูเลอะเทอะไม่สะอาด และถ้าเราทิ้งสิ่งต่าง ๆ ที่มีกลิ่นเหม็นแล้ว ขยะจะเหม็นทำให้ผู้คนไม่เดินมากก็ได้ บางทีขยะอาจเป็นที่รบกวนของคนมั่งง่าย ซึ่งเป็นความคิดที่ผิด บางทีเราอาจพูดได้ว่า ถึงขยะเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้บ้านเมืองเราสะอาดสวยงามน่าอยู่ ถึงขยะที่ตั้งอยู่ตามที่ต่างๆ เป็นของสาธารณะ เราไม่ควรทำลาย ผู้ที่มีมั่งง่ายทั่วไปจะทิ้งขยะไม่เลือกที่ บ้างก็ทิ้งตามถนนตามถนนหนทาง บ้างก็ทิ้งตามคลอง บ้างก็ทิ้งตามต้นไม้ ซึ่งทำให้สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เสียหาย ถ้าอยากจะช่วยลดสิ่งแวดล้อมไม่ดี คือ ถ้าเราไปพบกระดาดตามถนนหนทางก็ช่วยกันเก็บบ้างคนละเล็กน้อยก็ช่วยลดได้ ปัจจุบันมีโครงการรณรงค์การรักษาความสะอาด คือ โครงการตาวิเศษ และเมื่อนักท่องเที่ยวมาพบก็ความสะอาดก็จะภูมิใจ? และไม่เสียแรงที่มาประเทศไทย ถึงขยะทำให้บ้านเมืองเราสะอาดสวยงามน่าอยู่อาศัยไปไหนไหน หากจะทิ้งขยะก็เจอถึงขยะทุกที่ เมื่อเราสำนึกถึงบุญคุณของถึงขยะแล้วก็ต้องตอบแทนมันคือ ทิ้งขยะให้ถูกที่และช่วยกันเป็นหูเป็นตา เมื่อพบคนมั่งง่ายก็บอกเขาจะได้ให้บ้านเมืองของเราปราศจากสิ่งแวดล้อมมีพิษ และอันตรายจากโรคต่างๆ ได้

ขั้นตอนที่ 1

ขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 4

เอกสารหมายเลข 1.3.3(1)

ใบความรู้ที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ข้อมูลย้อนกลับที่ดีเป็นอย่างไร?

การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อนสามารถช่วยให้เพื่อนพัฒนาหรือปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับ ข้อมูลย้อนกลับที่ดีจึงควรมีลักษณะต่อไปนี้

1. มีความเป็นปรนัยหรือมีความชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เขียนปรับปรุงหรือแก้ไขงานเขียนในส่วนใด และแนะนำแนวทางการแก้ไขแก่ผู้เขียนอย่างชัดเจน
2. ข้อมูลย้อนกลับที่เขียนต้องเป็นประโยชน์ต่อการนำไปแก้ไขงานเขียน
3. ไม่ใช่คำไม่สุภาพหรือใช้อารมณ์ส่วนตัวในการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เขียน
4. ข้อมูลย้อนกลับที่ให้ต้องได้จากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ที่ทำให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนอย่างชัดเจน
5. ไม่เป็นข้อมูลย้อนกลับที่ได้จากการคัดลอกหรือเลียนแบบข้อมูลย้อนกลับในงานชิ้นเดิมหรือจากเพื่อน

การประเมินข้อมูลย้อนกลับทำได้อย่างไร?

เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ (ประยุกต์เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับจาก Wanchid (2007))

คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
3	ดี	การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้องและมีความเฉพาะ เจาะจง
2	พอใจ	การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้อง แต่ไม่เฉพาะเจาะจงหรือกว้างเกินไป
1	ปรับปรุง	การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นการให้ข้อเสนอแนะที่ไม่ถูกต้อง

เอกสารหมายเลข 1.3.3(2)

การประเมินข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ข้อมูลย้อนกลับ/ข้อเสนอแนะ	ผลการประเมิน	เหตุผล
ถือเป็นบทความที่ดีมาก ควรแก้ไขในหน้าที่ 2 ทั้งหมด	(1) ไม่ชัดเจน	เพราะเป็นข้อเสนอแนะทุกๆ ไป ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขเพียงเล็กน้อย และไม่สามารถระบุตำแหน่งหรือประเด็นที่ต้องแก้ไขที่ชัดเจน
อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในอดีตดีมาก แล้วส่วนของการใช้ชีวิตในปัจจุบันเป็นอย่างไรหรือ	(2) ทั่วไป แต่เป็นประโยชน์	ข้อเสนอแนะทุกๆ ไป แต่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขได้
การลำดับความคิดตั้งแต่ส่วนนำ และเนื้อเรื่องสั้นไหล มีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้าดี แต่ในส่วนของเนื้อหา การนำเสนอประเด็นวัดขึ้นมา อ่านแล้วไม่สั้นไหล ไม่ต่อเนื่องกับความตอนแรก ควรปรับแก้เพื่อให้เนื้อเรื่องมีความเป็นเอกภาพ อ่านแล้วสั้นไหล	(3) เฉพาะเจาะจง	ข้อเสนอแนะที่ให้แก่วัดเขียนเป็นข้อเสนอแนะที่เจาะจงตำแหน่งที่ให้แก้ไข

เอกสารหมายเลข 1.3.3(3)

	แบบฝึกหัดที่ 3	
--	-----------------------	--

คำชี้แจง: ให้นักเรียนอ่านข้อมูลย้อนกลับต่อไปนี้ และประเมินผลประสิทธิภาพของข้อมูลย้อนกลับ

ข้อเสนอแนะ/ข้อมูลย้อนกลับ	ผลการประสิทธิภาพ			อธิบายเหตุผล
	1	2	3	
1. ประโยคแรกสั้นเกินไป ไม่ได้ใจความ				
2. ย่อหน้าแรกเป็นส่วนนำ มีประเด็นใจความสำคัญดีแล้ว แต่เนื้อหาค่อนข้างยาวเกินไป ควรปรับให้เนื้อหาสั้นกว่านี้				
3. การอธิบายเหตุผลประกอบไม่หนักแน่นเพียงพอ				
4. การใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้องในบางประโยค				
5. ใจความสำคัญของเรื่องไม่ชัดเจน				
6. บทความที่คุณเขียนอ่านแล้วสนุกมาก ฉันมีความสุขที่ได้อ่านบทความของคุณ				
7. เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องหลายคำ				
8. คุณสามารถเขียนให้ผู้อ่านมีความรู้คล้อยตามไปกับเนื้อเรื่องได้ดีมาก				
9. เนื้อหาของเรื่องไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องมากนัก				
10. เนื้อหาแต่ละย่อหน้าไม่มีความสัมพันธ์กัน				
11. ลายมือ อ่านยากมาก				
12. คุณใช้ถ้อยคำหรือสำนวนไม่ถูกต้องกับตำแหน่ง หน้าที่ และความหมาย				
13. ฉันชอบเรียงความที่คุณเขียนมาก				

เอกสารหมายเลข 1.3.3(4)

ให้นักเรียนพิจารณาย่อหน้าต่อไปนี้ แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับในแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผึ่งกับการสู้อยหนาว

ผึ่งมีวิธีการปรับภาวะอากาศให้แก่งของมันอย่างแปลกปะหลาด ในฤดูหนาวสัตว์โลกต้องหนีไปหาที่อบอุ่น และบางชนิดธรรมชาติได้สร้างไว้ให้ เช่น ขนหรือหนังที่หนา มนุษย์ก็ต้องใช้สมองวิวัฒนาการมาเป็นเวลานานนับเป็นพัน ๆ ปี เพื่อต่อสู้กับความหนาว เช่น หลบไปตามถ้ำก่อไฟผิง สร้างอาคารบ้านเรือนป้องกันความหนาวและทำเตาผิง ทำเสื้อผ้าชนิดต่าง ๆ เพื่อป้องกันความหนาว ในสมัยปัจจุบันมีเครื่องปรับอากาศใช้ไฟฟ้าให้ความอบอุ่นหรือเย็นตามความต้องการ

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม (Global)

หัวข้อที่อ่านคือ ผึ่งกับการสู้อยหนาว

1.1 ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อหาที่เขียนมีถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง	✓				
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ	✓				
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก					✓
1.2 ด้านเอกภาพของเนื้อหา	1	2	3	4	5
1) เนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงจุดมุ่งหมายเดียว	✓				
2) ใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง	✓				
3) ประโยคขยาย มุ่งสนับสนุนใจความสำคัญเท่านั้น	✓				
1.3 ด้านโครงสร้างงานเขียน	1	2	3	4	5
1) โครงสร้างงานเขียนครบถ้วนตามงานเขียนแต่ละประเภท					
2) ความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบงานเขียน					
3) ความยาวของเนื้อหาแต่ละองค์ประกอบงานเขียน					
1.4 ด้านการลำดับความคิด	1	2	3	4	5
1) การจัดเรียงเนื้อหาต่อเนื่องไม่สับสน	✓				
2) ความสมเหตุสมผลของการนำเสนอลำดับก่อนหลังของเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง		✓			
3) เขียนเนื้อหาไม่จบในแต่ละส่วน					✓

1.5 การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า	1	2	3	4	5
1) มีประโยคเชื่อมโยงเนื้อหาจากย่อหน้าหนึ่งไปยังย่อหน้าต่อไป					
2) ประโยคส่งความมีความหลากหลายแตกต่างจากประโยคใจความ					
3) การส่งต่อเนื้อหาแต่ละย่อหน้ามีความเหมาะสมตามลำดับเรื่อง					
1.6 ด้านลายมือ	1	2	3	4	5
1) มีความบรรจงเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2) ลายมืออ่านง่าย					
3) ความสะอาด					

๕ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับผู้เขียนในแต่ละด้านที่ท่านอยากแนะนำมากที่สุด

<p>1. ด้านความถูกต้องของเนื้อหา</p> <p>เนื้อหาที่เขียนไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ซึ่งเห็นได้ว่า ใจความสำคัญของเรื่องคือ “ผังมีวิธีการปรับภาวะอากาศให้แก่รังของมันเป็นอย่างแปลกประหลาด” แต่ผู้เขียนขยายความออกนอกประเด็น โดยที่ประโยคสนับสนุนไม่ได้กล่าวว่ามีวิธีการปรับภาวะอากาศอย่างไรบ้าง หากกลับไปกล่าวถึงเรื่องอื่น ควรแก้ไขการขยายความในย่อหน้าเสียใหม่</p>
<p>2. ด้านเอกภาพของเนื้อหา</p> <p>เนื้อหาของเรื่องไม่มีเอกภาพ มีการนำเสนอประเด็นอื่นโดดมา เช่น การกล่าวถึงสัตว์โลก การกล่าวถึงมนุษย์ และเครื่องปรับอากาศ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับผัง ควรจะกล่าวถึงเรื่องการปรับภาวะอากาศให้แก่รังของผังว่าเป็นอย่างไร มากกว่าจะ แล้วอธิบายให้ครบถ้วน สมบูรณ์</p>
<p>3. ด้านการลำดับความคิด</p> <p>เนื่องจากเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง หรือประเด็นหลักของเรื่อง ผู้อ่านขอแนะนำให้ผู้เขียนศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียนก่อนลงมือเขียนเรื่องนั้นๆ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้เกี่ยวข้องกับหัวข้อ และมีความถูกต้อง ในส่วนของการลำดับความคิดของเนื้อหาในครั้งต่อไป ขอแนะนำให้ผู้เขียน เขียนตามลำดับความเป็นจริงของสิ่งนั้นๆ ไม่เขียนซ้ำไปซ้ำมา หรืออาจเขียนเรียงลำดับตามความสำคัญของเรื่องนั้นๆ ค่ะ</p>

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง (Local)

ให้ผู้อ่านพิจารณาเนื้อหาที่ละเอียดแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนมากที่สุด

ย่อหน้าที่ 1

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	1	2	3	4	5
1) เขียนใจความสำคัญให้เห็นชัดเจน			✓		
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า	✓				

2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	1	2	3	4	5
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน	✓				
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง	✓				
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	1	2	3	4	5
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อ	✓				
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง ให้ตัวอย่างประกอบ เพื่อให้เข้าใจใจความสำคัญของย่อหน้ามากขึ้น	✓				
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ				✓	
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ				✓	
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา				✓	
2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	1	2	3	4	5
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย					✓
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย					✓
3) ไม่ใช้คำกำกวม					✓
2.6 ด้านการสะกดคำ	1	2	3	4	5
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน				✓	
2) ใช้คำตามภาษาพูด		✓			
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้นๆ				✓	
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	1	2	3	4	5
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค			✓		
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	1	2	3	4	5
1) การเว้นวรรคตอนถูกต้อง				✓	
2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง				✓	
3) การแบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน					✓

๒ เพื่อให้งานเขียนย่อหน้าที่ดีขึ้น ผู้อ่านจะเสนอแนะให้ผู้เขียนปรับปรุงอย่างไร ให้อธิบายเป็นด้าน ๆ

<p>1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ</p> <p>ประเด็นสำคัญของเรื่องมีการกล่าวถึง แต่เนื่องจากการขยายความไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นหลักของเรื่อง ทำให้ประเด็นสำคัญของเรื่องดูไม่มีน้ำหนัก ผู้อ่านแนะนำให้ผู้เขียนค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องให้ละเอียดก่อนเขียนนะคะ และสำหรับงานชิ้นต่อไปผู้เขียนอาจยกตัวอย่าง หรือเขียนขยายความ ให้ผู้อ่านเห็นใจความสำคัญหรือประเด็นหลักของเรื่องชัดเจนขึ้นค่ะ</p>
<p>2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด</p> <p>การให้เหตุผลของเรื่องที่ยื่นไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง ทำให้ไม่น่าเชื่อถือค่ะ อย่างที่แนะนำก่อนหน้านี้ทำให้ศึกษาเรื่องที่จะเขียนก่อนเขียนค่ะ</p>
<p>3 ด้านการเขียนขยายความ</p> <p>การเขียนขยายความของเรื่องไม่กว้างขวาง รายละเอียดของเรื่องไม่สมบูรณ์ครบถ้วน การเขียนงานชิ้นต่อไป ขอให้ผู้เขียน เขียนขยายความในหัวข้องานเขียนนั้นๆ ให้ครบถ้วน โดยเขียนให้ครบถ้วนในประเด็นย่อยๆ ให้สมบูรณ์ในแต่ละย่อหน้า และเมื่อรวมทุกย่อหน้าเป็นการเขียนขยายความหัวข้อเรื่องค่ะ</p>
<p>4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ</p> <p>ผู้เขียนไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในการเขียนนะคะ ขอให้รักษาคุณภาพของตนเองไว้นะคะ</p>
<p>5 ด้านการสื่อความหมายของคำ</p> <p>ผู้เขียนเลือกใช้คำที่ค่อนข้างอ่านง่าย อ่านแล้วเข้าใจทันที นอกจากการใช้คำว่า “วิวัฒนาการ” ในประโยค “มนุษย์ก็ต้องใช้สมองวิวัฒนาการมาเป็นเวลานานนับเป็นพัน ๆ ปี” ประโยคนี้ สื่อความหมายไม่ถูกต้อง ทำให้อ่านแล้วไม่ค่อยเข้าใจค่ะ</p>
<p>6 ด้านการสะกดคำ</p> <p>มีคำผิดที่ผู้เขียนต้องระวังในครั้งต่อไป ดังต่อไปนี้ 1) วิวัฒนาการ (วิวัฒนาการ) 2) ทะเล (ประหลาด) 3) ถ้ำ (ถ้ำ)</p>
<p>7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์</p> <p>การใช้คำเพื่อเชื่อมประโยค ไม่เหมาะสม ผู้เขียนควรปรับ เช่น คำว่า “เพื่อ” ที่มีติดๆ กันใน 2 ประโยค</p>
<p>8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>ทำได้ดีแล้วค่ะ รักษาคุณภาพของตนเองต่อไปนะคะ</p>

เอกสารหมายเลข 1.3.3(5)

	แบบฝึกหัดที่ 4	
--	-----------------------	--

ให้นักเรียนอ่านเรียงความต่อไปนี แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับลงในชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน (เวลา 30 นาที)

ความมั่งง่ายของคน

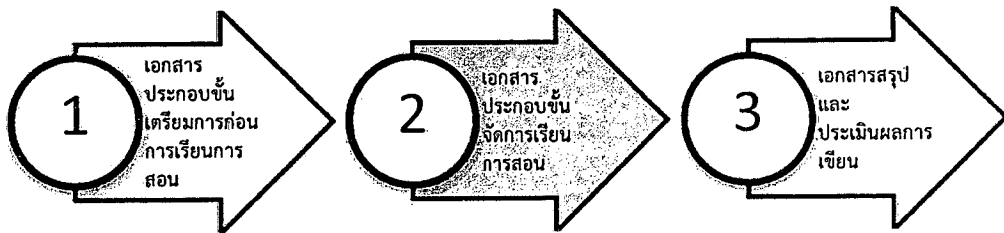
ถึงขยะเป็นที่ใส่ขยะ หรือสิ่งที่เราทิ้งไม่ต้องการ เพื่อจะได้ต้องการทิ้งขยะสะเปะสะปะทำให้บ้านเมืองเราสกปรก

ถึงขยะนั้นถ้าเราใส่ขยะลงไปเรื่อยๆ มันก็จะเต็ม และถ้าเมื่อเต็มแล้วก็จะล้นออกมาให้ดูเลอะเทอะไม่สะอาด และถ้าเราทิ้งสิ่งต่าง ๆ ที่มีกลิ่นเหม็นแล้ว ขยะจะเหม็นทำให้ผู้คนไม่เดินมากก็ได้ บางทีขยะอาจเป็นที่รบกวนของคนมั่งง่าย ซึ่งเป็นความคิดที่ผิด บางทีเราอาจพูดได้ว่า ถึงขยะเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้บ้านเมืองเราสะอาดสวยงามน่าอยู่ ถึงขยะที่ตั้งอยู่ตามที่แตกต่างกัน เป็นของสาธารณะ เราไม่ควรทำลาย ผู้ที่มั่งง่ายทั่วไปจะทิ้งขยะไม่เลือกที่ บ้างก็ทิ้งตามถนนตามถนนหนทาง บ้างก็ทิ้งตามคลอง บ้างก็ทิ้งตามต้นไม้ ซึ่งทำให้สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เสียหาย ถ้าอยากจะช่วยลดสิ่งแวดล้อมไม่ดี คือ ถ้าเราไปพบกระดาดตามถนนหนทางก็ช่วยกันเก็บบ้างคนละเล็กคนละน้อยก็ช่วยลดได้ ปัจจุบันมีโครงการรณรงค์การรักษาความสะอาด คือ โครงการตาวิเศษ และเมื่อนักท่องเที่ยวมาพบก็ความสะอาดก็จะภูมิใจ? และไม่เสียแรงที่มาประเทศไทย ถึงขยะทำให้บ้านเมืองเราสะอาดสวยงามน่าอยู่อาศัยไปไหนไหน หากจะทิ้งขยะก็เจอถึงขยะทุกที่ เมื่อเราสำนึกถึงบุญคุณของถึงขยะแล้วก็ต้องตอบแทนมันคือ ทิ้งขยะให้ถูกที่และช่วยกันเป็นหูเป็นตา เมื่อพบคนมั่งง่ายก็บอกเขาจะได้ให้บ้านเมืองของเราปราศจากสิ่งแวดล้อมมีพิษ และอันตรายจากโรคต่างๆ ได้

เฉลย แบบฝึกหัด

ชุดที่ 3

ข้อเสนอแนะ/ข้อมูลย้อนกลับ	ผลการประสิทธิภาพ			อธิบายเหตุผล
	1	2	3	
1. ประโยคแรกสั้นเกินไป ไม่ได้ใจความ			✓	ทำให้แก้ไขได้ตรงจุด
2. ย่อหน้าแรกเป็นส่วนนำ มีประเด็นใจความสำคัญดีแล้ว แต่เนื้อหาค่อนข้างยาวเกินไป ควรปรับให้เนื้อหาสั้นกว่านี้			✓	ทำให้แก้ไขได้ตรงจุด
3. การอธิบายเหตุผลประกอบไม่หนักแน่นเพียงพอ	✓			ไม่รู้ว่าย่อหน้าหรือใจความสำคัญใดหรือประเด็นใด
4. การใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้องในบางประโยค		✓		เป็นข้อมูลย้อนกลับทั่วไป แต่สามารถนำไปปรับปรุงงานเขียนได้ แม้ไม่เฉพาะเจาะจงก็ตาม
5. ใจความสำคัญของเรื่องไม่ชัดเจน		✓		เป็นข้อมูลย้อนกลับทั่วไป
6. บทความที่คุณเขียนอ่านแล้วสนุกมาก ฉันมีความสุขที่ได้อ่านบทความของคุณ	✓			เป็นข้อมูลย้อนกลับที่ไม่สามารถนำมาแก้ไขงานเขียนได้
7. เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องหลายคำ		✓		ไม่ระบุชัดเจนว่าคำใดที่เขียนผิด
8. คุณสามารถเขียนให้ผู้อ่านมีความรู้คล้อยตามไปกับเนื้อเรื่องได้ดีมาก	✓			เป็นข้อมูลย้อนกลับที่ไม่สามารถนำมาแก้ไขงานเขียนได้
9. เนื้อหาของเรื่องไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องมากนัก		✓		เป็นข้อมูลย้อนกลับทั่วไป
10. เนื้อหาแต่ละย่อหน้าไม่มีความสัมพันธ์กัน			✓	มีความเฉพาะเจาะจง สามารถแก้ไขได้ตรงประเด็น
11. ลายมือ อ่านยากมาก			✓	ตรงจุดที่ต้องปรับปรุง
12. คุณใช้ถ้อยคำหรือสำนวนไม่ถูกต้องกับตำแหน่ง หน้าที่ และความหมาย		✓		เป็นข้อมูลย้อนกลับทั่วไป แต่สามารถนำไปใช้กับการแก้ไขงานเขียนได้
13. ฉันชอบเรียงความที่คุณเขียนมาก	✓			เป็นข้อมูลย้อนกลับที่ไม่สามารถนำมาแก้ไขงานเขียนได้

เอกสารหมายเลข 2.1 (1)

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยเพื่อน

ชื่อผู้อ่าน.....ครั้งที่.....วันที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ/ข้อมูลย้อนกลับ ที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์มากที่สุด ที่สามารถสะท้อนให้ผู้เขียนนำกลับไปแก้ไขหรือปรับปรุงงานเขียนของตนเองในครั้งต่อไป

ชุดแบบฟอร์มการให้ข้อมูลย้อนกลับแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม (Global) ได้แก่ ความถูกต้องของเนื้อหา เอกภาพของเนื้อหา โครงสร้างงานเขียน การลำดับความคิด และลายมือ

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง (Local) ได้แก่ การนำเสนอประเด็นสำคัญ การใช้เหตุผล ประกอบความคิด การเขียนขยายความ การเลือกใช้ถ้อยคำ การสื่อความหมายของคำ การสะกดคำ ความถูกต้องด้าน ไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

กำหนดให้

- 1 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามน้อย
- 3 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามปานกลาง
- 4 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามมาก
- 5 หมายถึง เห็นด้วยกับรายการคำถามมากที่สุด

ตอนที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับในภาพรวม (Global)

คำชี้แจง: ให้นักเรียนอ่านงานเขียนของเพื่อนอย่างละเอียด ถี่ถ้วน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด แล้วรวมคะแนนระดับความคิดเห็น (นำคะแนนที่อยู่ในช่องว่างที่นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในแต่ละข้อย่อย) หลังจากนั้นทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับระดับคุณภาพที่ได้ และให้ข้อเสนอที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขงานเขียนให้สอดคล้องกับระดับความคิดเห็นที่นักเรียนประเมิน ว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร และมีแนวทางในการปรับปรุงอย่างไร ดังตัวอย่าง

1.1 ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) เนื้อหาที่เขียนถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง	1	2	3	4	5	โดยภาพรวมเนื้อหาของเรียงความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องดีค่ะ แต่อาจเพิ่มความชัดเจนที่กล่าวถึงการใช้เวลาว่างให้มากกว่านี้ค่ะ
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ	1	2	3	4	5	
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก	5	4	3	2	1	
รวม.....12.....คะแนน (ตัวอย่าง 3+4+5 = 12 คุณภาพระดับ ดี)						
คุณภาพระดับ	☒ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)					

หัวข้อที่อ่านคือ.....

1.1 ด้านความถูกต้องของเนื้อหา	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) เนื้อหาที่เขียนมีถูกต้องสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง	1	2	3	4	5	
2) การเลือกใช้ข้อมูลมีความเป็นจริง น่าเชื่อถือ	1	2	3	4	5	
3) มีประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลัก	5	4	3	2	1	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						
1.2 ด้านเอกภาพของเนื้อหา	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) เนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงจุดมุ่งหมายเดียว	1	2	3	4	5	
2) ใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง	5	4	3	2	1	
3) ประโยคขยาย มุ่งสนับสนุนใจความสำคัญเท่านั้น	1	2	3	4	5	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						
1.3 ด้านโครงสร้างงานเขียน	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) โครงสร้างงานเขียนครบถ้วนตามงานเขียนแต่ละประเภท	1	2	3	4	5	
2) ความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบงานเขียน	1	2	3	4	5	
3) ความยาวของเนื้อหาแต่ละองค์ประกอบงานเขียน	1	2	3	4	5	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						
1.4 ด้านการลำดับความคิด	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) การจัดเรียงเนื้อหาต่อเนื่องไม่สับสน	1	2	3	4	5	
2) ความสมเหตุสมผลของการนำเสนอลำดับก่อนหลังของเนื้อหาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง	1	2	3	4	5	
3) เขียนเนื้อหาไม่จบในแต่ละส่วน	5	4	3	2	1	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						

1.5 การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) มีประโยคเชื่อมเนื้อหาจากย่อหน้าหนึ่งไปยังย่อหน้าต่อไป	1	2	3	4	5	
2) ประโยคส่งความมีค่าความหลากหลายแตกต่างจากประโยคใจความ	1	2	3	4	5	
3) การส่งต่อเนื้อหาแต่ละย่อหน้ามีความเหมาะสมตามลำดับเรื่อง	1	2	3	4	5	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						
1.6 ด้านลายมือ	ระดับความคิดเห็น					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) มีความบรรจงเป็นระเบียบเรียบร้อย	1	2	3	4	5	
2) ลายมืออ่านง่าย	1	2	3	4	5	
3) ความสะอาด	1	2	3	4	5	
รวม.....คะแนน คุณภาพระดับ ☐ ดี (12-15) ☐ พอใช้ (8-11) ☐ ปรับปรุง (3-7)						

ตอนที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับเฉพาะเรื่อง (Local)

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาเนื้อหาที่ละย่อหน้า แล้วแสดงความคิดเห็นโดยเติมระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดลงในช่องว่างที่กำหนดให้ของแต่ละย่อหน้าที่กำหนดให้ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงงานเขียนในย่อหน้าที่นักเรียนคิดว่าสมควรปรับปรุงมากที่สุด

กำหนดให้เติมหมายเลข

- 1 เมื่อเห็นด้วยกับรายการคำถามน้อยที่สุด
- 2 เมื่อเห็นด้วยกับรายการคำถามน้อย
- 3 เมื่อเห็นด้วยกับรายการคำถามปานกลาง
- 4 เมื่อเห็นด้วยกับรายการคำถามมาก
- 5 เมื่อเห็นด้วยกับรายการคำถามมากที่สุด

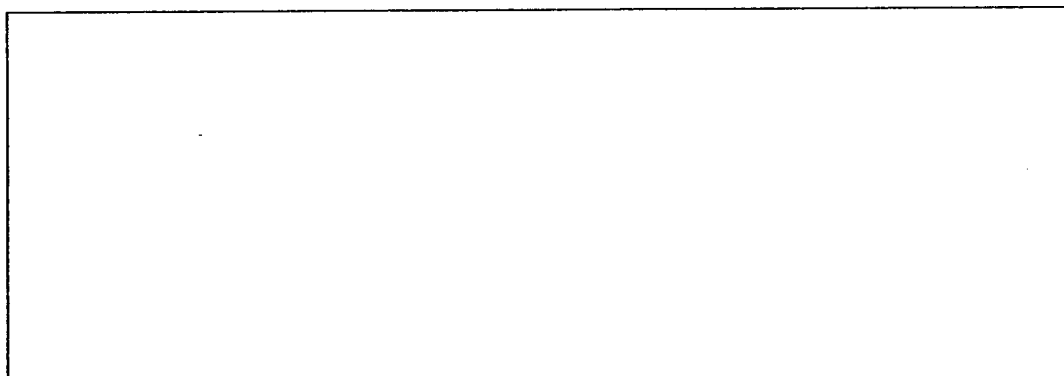
ตัวอย่าง งานเขียนประเภทเรียงความเรื่อง "รักษโลก"

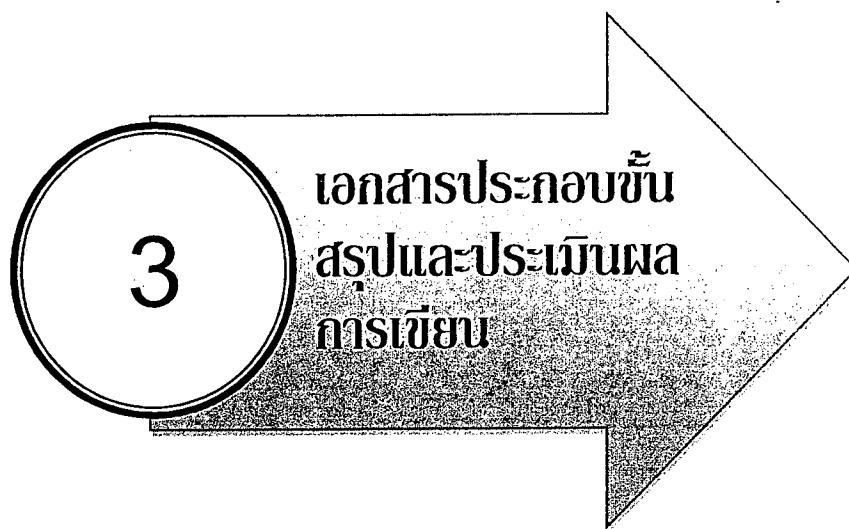
2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	ย่อหน้า					สรุป
	1	2	3	4	5	
1) เขียนใจความสำคัญเห็นชัดเจน	4	3	4			ย่อหน้า...1... ☒ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า	5	3	4			ย่อหน้า...2... ☐ ดี ☒ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
						ย่อหน้า...3... ☒ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)	9	6	8			คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)
ข้อเสนอแนะ ย่อหน้าที่ 2 ไม่ควรนำเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมมากเกินไป แต่ควรให้ความสำคัญกับการอธิบายแนวทางการรักษาสิ่งแวดล้อมมากกว่าจะ						

2.1 ด้านการนำเสนอประเด็นสำคัญ	ย่อหน้า					สรุป
1) เขียนใจความสำคัญเห็นชัดเจน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) มีประเด็นสำคัญเพียงประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
คุณภาพพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)						
ข้อเสนอแนะ						
2.2 ด้านการใช้เหตุผลประกอบความคิด	ย่อหน้า					สรุป
1) มีการให้เหตุผลหรือหลักฐานสนับสนุนความคิดชัดเจน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) เหตุผลหรือหลักฐานประกอบความคิดสอดคล้องกับหัวเรื่อง						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						คุณภาพพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)
ข้อเสนอแนะ						
2.3 ด้านการเขียนขยายความ	ย่อหน้า					สรุป
1) สามารถเขียนอธิบายหรือบรรยายตามจุดประสงค์ของการเขียนย่อหน้านั้น ๆ อย่างครบถ้วน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) มีการให้เหตุผลในลักษณะเปรียบเทียบ การยกตัวอย่างให้ตัวอย่างประกอบ เพื่อให้เข้าใจใจความสำคัญของย่อหน้ามากขึ้น						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
คุณภาพพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4) ข้อเสนอแนะ						
2.4 ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ	ย่อหน้า					สรุป
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) ใช้คำได้ถูกต้องกับบริบทของคำ						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
3) ใช้คำได้ถูกต้องตามระดับภาษา						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม						คุณภาพพระดับ/คะแนน ดี (12-15) พอใช้ (8-11) ปรับปรุง (3-7)
ข้อเสนอแนะ						

2.5 ด้านการสื่อความหมายของคำ	ย่อหน้า					สรุป
1) ใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) ใช้คำที่เข้าใจง่าย						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
3) ไม่ใช่คำกำกวม						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม						คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (12-15) พอใช้ (8-11) ปรับปรุง (3-7)
ข้อเสนอแนะ						
2.6 ด้านการสะกดคำ	ย่อหน้า					สรุป
1) เขียนสะกดคำถูกต้องตามหลักการเขียน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) ไม่ใช่คำตามภาษาพูด						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)
ข้อเสนอแนะ						
2.7 ด้านความถูกต้องด้านไวยากรณ์	ย่อหน้า					สรุป
1) ความถูกต้องของการเขียนในแต่ละประโยคตามรูปประโยคนั้น ๆ						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) ความสามารถในการใช้คำเชื่อมระหว่างคำในประโยค						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม (คะแนน)						คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (8-10) พอใช้ (5-7) ปรับปรุง (2-4)
ข้อเสนอแนะ						
2.8 ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน	ย่อหน้า					สรุป
1) เว้นวรรคตอนถูกต้อง						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
2) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
3) แบ่งย่อหน้าเหมาะสมกับประเภทงานเขียน						ย่อหน้า..... ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ปรับปรุง
รวม						คุณภาพระดับ/คะแนน ดี (12-15) พอใช้ (8-11) ปรับปรุง (3-7)
ข้อเสนอแนะ						

ให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะโดยสังเขป เพื่อให้เพื่อนสามารถพัฒนาการเขียนของตนเองได้

เกณฑ์ประเมินงานเขียนภาษาไทย

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
1. ด้านการนำเสนอเนื้อหา				
1.1 ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาที่เขียนทั้งหมดมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่มีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนบางส่วนมีความถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ	เนื้อหาที่เขียนส่วนใหญ่ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับหัวข้อ
1.2 การนำเสนอประเด็นสำคัญชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาชัดเจนในแต่ละย่อหน้า	นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน แต่รายละเอียดของเนื้อหาบางย่อหน้าไม่ชัดเจน	นำเสนอใจความสำคัญชัดเจน แต่ขาดรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้า	ไม่ได้นำเสนอใจความสำคัญและรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน
1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และสอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่บางย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า แต่ทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน	นำเสนอใจความสำคัญมากกว่า 1 ประเด็นในแต่ละย่อหน้า และทุกย่อหน้าไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญของงานเขียน
1.4 โครงสร้างของงานเขียนครบถ้วนตามประเภทงานเขียน	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียนแต่ละประเภท	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วนตามองค์ประกอบ แต่มีบางองค์ประกอบไม่สมบูรณ์	โครงสร้างของงานเขียนมีครบถ้วน แต่องค์ประกอบส่วนใหญ่ไม่สมบูรณ์	โครงสร้างของงานเขียนไม่ครบถ้วนตามองค์ประกอบของงานเขียน
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด				
2.1 การลำดับความคิด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบและสมเหตุสมผล	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ แต่ไม่สมเหตุสมผลไม่เกินร้อยละ 50 ของประเด็นทั้งหมด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาหยาบ และไม่สมเหตุ สมผล ร้อยละ 50-80 ของประเด็นทั้งหมด	ลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาไม่เป็นระบบและไม่สมเหตุสมผลมากกว่าร้อยละ 80 ของประเด็นทั้งหมด
2.2 การใช้เหตุผลประกอบความคิดชัดเจน	ให้เหตุผลประกอบความคิดได้อย่างชัดเจนและน่าเชื่อถือ	ให้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจนในบางประเด็น แต่เนื้อหายังชัดเจน	ให้เหตุผลประกอบความคิดไม่ชัดเจนหลายประเด็น จนทำให้เนื้อหาบางส่วนไม่ชัดเจน	ไม่มีการให้เหตุผลประกอบความคิด ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
2.3 การเชื่อมโยงสัมพันธ์ระหว่างย่อหน้า	ใช้ประโยคส่งความหรือเชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้าได้เป็นอย่างดี	บางย่อหน้าไม่มีประโยคส่งความหรือเชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้า (คิดเป็นร้อยละ 40)	ส่วนใหญ่ไม่มีประโยคส่งความหรือเชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้า (คิดเป็นร้อยละ 50-80)	ไม่มีประโยคส่งความหรือเชื่อมความส่งทอดเนื้อความระหว่างย่อหน้า (คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป)
2.4 การเขียนขยายความ	การขยายความคิดสำคัญของประเด็นในแต่ละย่อหน้าได้อย่างชัดเจน	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องบางประเด็นไม่ชัดเจน เนื่องจากขาดประโยคขยาย	การขยายความคิดสำคัญของเรื่องส่วนใหญ่ไม่ชัดเจน เนื่องจากขาดประโยคขยาย	การขยายความคิดสำคัญของประเด็นในแต่ละย่อหน้าไม่ชัดเจน
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ				
3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง	เลือกใช้คำถูกต้องตามหน้าที่ของคำ บริบทและระดับของภาษา	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ บริบทและระดับของภาษาไม่เกิน 5 คำ	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ บริบทและระดับของภาษา 5 - 10 คำ	เลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ บริบทและระดับของภาษามากกว่า 10 คำ
3.2 การสื่อความหมายชัดเจน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายชัดเจน อ่านแล้วเข้าใจทันที และถูกต้องตามความหมาย	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมาย 1-2 คำ ทำให้ต้องตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมาย 3-4 คำ ทำให้ต้องตีความในการอ่าน	เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามความหมายมากกว่า 5 คำ ทำให้ต้องตีความในการอ่าน
3.3 การสะกดคำ	เขียนสะกดคำได้ถูกต้องทั้งหมด	มีคำที่เขียนสะกดผิดไม่เกิน 5 คำ	มีคำที่เขียนสะกดผิดไม่ระหว่าง 5-10 คำ	มีคำที่เขียนผิด 11 คำขึ้นไป
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์				
4.1 ความถูกต้องการใช้ประโยค	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ประโยคมีใจความความสมบูรณ์ กระชับและชัดเจน	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 1-2 ประโยค แต่ยังเข้าใจเรื่องได้อยู่ กระชับและชัดเจน	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3-4 ประโยค และทำให้เข้าใจเรื่องยาก	เขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากกว่า 5 ประโยค ทำให้สื่อความหมายไม่เข้าใจ

องค์ประกอบ/ องค์ประกอบย่อย	คะแนน/เกณฑ์การประเมิน			
	4	3	2	1
4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำ ในประโยค	ไม่มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง คำในประโยคทั้งเรื่อง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง คำในประโยคทั้งเรื่อง ไม่เกิน 3 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง คำในประโยคทั้งเรื่อง ระหว่าง 4-6 ตำแหน่ง	มีข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำที่ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง คำในประโยคทั้งเรื่อง 6 ตำแหน่ง ขึ้นไป
5. ด้านกลไกทางการเขียน				
5.1 ลายมือบรรจง เป็น ระเบียบเรียบร้อย อ่านง่าย	เขียนด้วยลายมือบรรจง ระเบียบ เรียบร้อย อ่านง่าย สะอาด ไม่มีรอย ลบ รอยขีดฆ่า	เขียนด้วยลายมือบรรจง เป็น ระเบียบเรียบร้อย อ่านง่าย มีรอย ลบหรือขีดฆ่า 1-2 ตำแหน่ง	เขียนด้วยลายมืออ่านง่าย เป็น ระเบียบเรียบร้อย มีรอยลบหรือขีด ฆ่า 3-4 ตำแหน่ง	เขียนลายมืออ่านยาก ไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย มีรอยลบหรือรอยขีดฆ่า มากกว่า 5 ตำแหน่ง
5.2 การใช้เครื่องหมายวรรค ตอน	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมาย เว้นวรรคตอนถูกต้องทั้งหมด	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมาย เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ไม่เกิน 3 คำ/ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนและใช้เครื่องหมาย เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ระหว่าง 3-5 คำ/ตำแหน่ง	เว้นวรรคตอนหรือใช้เครื่องหมาย เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง มากกว่า 5 คำ/ ตำแหน่งขึ้นไป

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

องค์ประกอบ	ช่วงคะแนน/ระดับคุณภาพ			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1. ด้านการนำเสนอเนื้อหา	14-16	11-13	8-10	4-7
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด	14-16	11-13	8-10	4-7
3. ด้านการใช้ถ้อยคำ	11-12	9-10	6-8	3-5
4. ด้านการใช้ไวยากรณ์	8	6-7	4-5	2-3
5. ด้านกลไกทางการเขียน	8	6-7	4-5	2-3
โดยภาพรวม	50-60	39-49	27-38	15-26

เกณฑ์ผ่านเกณฑ์
สรุป

ตั้งแต่ระดับคุณภาพพอใช้ขึ้นไป
 ผ่าน ไม่ผ่าน

เกณฑ์ประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ

เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับ (ประยุกต์เกณฑ์การประเมินคุณภาพการให้ข้อมูลย้อนกลับจาก Wanchid (2007))

คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
3	ดี	การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้องและมีความเฉพาะ เจาะจง
2	พอใจ	การให้ข้อมูลย้อนกลับมีความเกี่ยวข้อง แต่ไม่เฉพาะเจาะจงหรือกว้างเกินไป
1	ปรับปรุง	การให้ข้อมูลย้อนกลับที่ไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นการให้ข้อเสนอแนะที่ไม่ถูกต้อง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ถวิล สอนใจ. (2538). การศึกษาเทคนิคการตรวจงานเขียนของครู และปฏิกิริยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ที่มีต่อเทคนิคการตรวจแบบต่าง ๆ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งทิพย์ วัฒนเสน. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิรุฬหเกียรติ คงกลาง. (2539). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง และของเพื่อน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิต เพียรชอบ. (2539). ศิลปะการใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยศึกษา.
- สุวิตรา เศรษฐสมบัติ. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Atay, D. (2007). The effects of peer feedback on the writing anxiety of prospective Turkish teachers of EFL. *Journal of Theory and Practice in Education*, 3(1), 12-23. .
- Cho, K., and Schunn, C. D. (2007). Scaffolded writing and rewriting in the discipline. *Computers and Education*, 48, 409-426.
- Crinon, J., and Malin, B. (2010). The role of peer feedback in the learning to write explanatory texts: why the tutors learn the most. *Language Awareness*, 19, 111-128.
- Gielen, S., Peeters, E., Dochy, F., Onghena, P., and Struyven, K. (2010). Improving the effectiveness of peer feedback for learning. *Learning and Instruction*, 20, 304-315.
- Gielen, S., Top, L., Dochy, D., Onghena, P., and Smeets, S. (2010). A comparative study of peer and teacher feedback and of various peer feedback forms in a secondary school writing curriculum. *British Educational Research Journal*, 36, 143-162.

- Kamimura, T. (2006). Effects of peer feedback on EFL student writers at different levels of English proficiency: A Japanese context. *TESL Canada Journal*, 23(2), 12-39.
- Lam, R. (2010). A Peer Review Training Workshop: Coaching Students to Give and Evaluate Peer Feedback. *TESL Canada Journal*, 27(2), 114-127.
- Lee, L. (2007). Preparing pre-service English teachers for reflective practice. *ELT Journal*, 61, 321-329.
- Min, H.T. (2005). The effects of trained peer review on EFL students' revision types and writing quality. *Journal of second language writing*, 15, 118-141.
- Nelson, M.M. and Schunn, C.D. (2009). The nature of feedback: how different types of peer feedback affect writing performance. *Instr Sci*, 37, 375-401. Doi: 10.1007/s11251-008-9053-x
- Rollinson, P. (2005). Using peer feedback in the ESL writing class. *ELT Journal*, 1, 23-30.
- Ting, M. & Qian, Y. (2010). A case study of peer feedback in a Chinese EFL writing classroom. *Chinese Journal of Applied Linguistics (Bimonthly)*, 33.
- Topping, K. (1998). Peer assessment between students in colleges and universities. *Review of Educational Research*, 68, 249-276.
- University of Calgary, Inquiry through blended learning: ITBL. (2011). Improving student writing through peer review, in *Teaching Strategies Series* [Online]. Available from: http://tlc.ucalgary.ca/documents/ITBL_PeerReview_web.pdf [2012, Jan 8]
- Wanchid, R. (2007). The effects of types of peer feedback and levels of general English proficiency on writing achievement of KMITNB students. Dissertation Submitted Degree of Doctor of Philosophy Program in English as an International Language Chulalongkorn University.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวฟ้าสีสะห์ อาแว เกิดเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2531 มีภูมิลำเนาอยู่ที่สงขลา จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2552 จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2553